İnsan postuna bürünmüş köpek

INGVAR AMBJÖRNSEN

Norveççeden çeviren
Fatoş Gürsoy Syvertsen

AYRINTI

3. BASIM

INGVAR AMBJÖRNSEN

Ingvar Ambjörnsen 35 yaşında. Norveç'in güneyinde Larvik adlı küçük bir kentte doğdu. 15 yaşında kitaplara tutulup yazar olmaya karar verdi, okulla ilişkisini kesti. Okuldan ayrıldıktan sonra 10 yıl boyunca -kendi deyimiyle- uyku tulumunun içinde yaşadı, çeşitli kentler, ülkeler dolaştı ve her çeşit işte çalıştı. 10 yıl boyunca yazdığı şiirler yerleşik yayınevleri tarafından basılmadı; ancak, 1970'li yılların başında Norveç'te gelişen anti-kültür ve bu kültürü temsil eden "*Gateavisa-Sokakgazetesi*" türü dergilerde yayımlandı.

Upuzun saçları ile Hair müzikalinden bir figürana benzetilen Ambjörnsen, eleştirmenlere göre gerçek hippi olmak için biraz genç... Hippi ile punk arası bir kuşağı temsil ettiği söyleniyor. Kendisine yakıştırılan etiket ise "*Uyuşturucu maddeler yazarı*" Bu konuda ise şöyle diyor: "*Beni* Beyaz Zenciler *ve* Son Tilki Avı'*nı yazmaya iten '70'li yıllarda yayınlanan kitaplar oldu. Bu kitaplar blöf doluydu. Uyuşturucu cehennemlerini anlatan uyduruk anı defterleri, filan. Her şeyin bombok çevreler olarak anlatıldığı bu kitaplar beni çok öfkelendiriyordu. İnsan her yerde insandır. İnsan bilmediği şeyleri yazmaya çalışmamalı. Ben bunları hem bildiğim, hem de takıntım olduğu için yazdım.*"

İlk kitabı 1981'de 25 yaşında yayımlanan ve hızlı bir tempo ile her yıl birden fazla kitabı basılan Ingvar Ambjörnsen günümüzde "*Yerleşik bir toplumdışı*" olarak tanımlanıyor.

Çevirmen olan Alman eşi ile 1986 yılından beri Hamburg'da yaşayan yazar Norveç'e kitaplarını lanse etmek, kitabından yapılan filmi görmek ya da ödül almak gibi nedenlerle gidiyor. Son olarak 1991 yılında polisiye kitaplar yazarlarına verilen Riverton Altın Tabanca Ödülü'nü Oslo'da aldı.

1986 yılında yayınlanan *Beyaz Zenciler* (çev. Banu Gülsaler Syvertsen, 1993, Ayrıntı Yayınları) ile yazın hayatının en büyük çıkışını yapmış, kitabın 50.000 satması üzerine Cappelon Yayınevi'nden ödül almıştı.

YAYIMLANAN KİTAPLARI: *23. Salon*, 1981, roman; *İnsan Postuna Bürünmüş Köpek*, 1982, roman; *Son Tilki Avı*, 1983 roman; *Darağacına Doğru*, 1984, roman; *Cadıların Çarmıhı*, 1987; *İsa Kapıda Duruyor*, 1988, öyküler; *Bekçi Köpeği Olan Bellona Tanrıçası*, 1988, çevre belgeseli; *San Sebastian Blues*, 1989, polisiye; *Mekanik Kadın*, 1990, polisiye; *Pelle ve Profsten*, gençler için yazılmış serüven dizisi; *Devler Düşüyor*, 1987; *Oslo Garında Ölüm*, 1988; *Zehirli Yalanlar*, 1989; *Satılık Gerçek*, 1990

Ayrıntı: 90
Edebiyat dizisi: 31

İnsan Postuna Bürünmüş Köpek
Ingvar Ambjörnsen

Norveççeden çeviren
Banu Gürsaler Syvertsen

Kitabın özgün adı
Sarons ham

J.W. Cappelens Forlag A.S./1982
basımından çevrilmiştir.

Bu kitabın yayın hakları
yazar tarafından Ayrıntı Yayınları'na
iki adet nargile karşılığında verilmiştir.

Kapak illüstrasyonu
Robert Hunt

Kapak düzeni
Uğur Ural Mut

Basıma hazırlık
Renk Yapımevi (0 212) 516 94 15

Baskı
Renk Basımevi (0 212) 518 54 36

Birinci basım
Mart 1994

ISBN 975-539-062-6

AYRINTI YAYINLARI
Piyer Loti Cad. 17/2 34400 Çemberlitaş-İstanbul Tel: (0 212) 518 76 19 Fax: (0 212) 516 45 77

Ingvar Ambjörnsen

İNSAN POSTUNA BÜRÜNMÜŞ KÖPEK

AYRINTI

B İ Y A T D İ Z İ S

...LAR
...ra/9. basım

...LECİNİN PENALTI ANINDAKİ ENDİŞESİ
Peter Handke/2. basım/tükendi

YÜZBAŞI ve KADINLAR TABURU
Mario Vargas Llosa/3. basım

BİZ
Yevgeni Zamyatin

KESİK BİR BAŞ
Iris Murdoch/2. basım

YENİ TANRILAR
Alberto Vasquez-Figueroa

İNFAZA ÇAĞRI
Vladimir Nabokov

EVET AMA, BİR LOKOMOTİF BUNU YAPABİLİR Mİ BAKALIM?
Woody Allen/4. basım

ÇALI HOROZU
Michel Tournier

BANYO
Jean-Philippe Toussaint

BALKON
Jean Genet

GÜNEŞ İMPARATORLUĞU
J.G. Ballard

BEYAZ ZENCİLER
İngvar Ambjörnsen/2. Basım

SİYAH MADONNA
Doris Lessing

KAPANDA ÜÇ KAPLAN
G. Cabrera Infante

ZAMANIN KIYISINDAKİ KADIN
Marge Piercy

ANARŞİNİN KISA YAZI Buenaventura Durruti'nin Yaşamı ve Ölümü
Hans Magnus Enzensberger

FOTOĞRAF MAKİNESİ
Jean-Philippe Toussaint

GÜLÜN GÜNLÜĞÜ
Ursula K. LeGuin

HOTEL DU LAC
Anita Brookner

AZİZLER ve ÂLİMLER
Terry Eagleton

VEDA YEMEĞİ
Michel Tournier

ORLANDO
Virginia Woolf

UTANÇ BİTTİ
Anja Meulenbelt / 2. basım

YAKIN GELECEĞİN MİTOSLARI
J. G. Ballard

KARANLIĞIN SOL ELİ
Ursula K. LeGuin

AĞ
Iris Murdoch

WATT
Samuel Beckett

EKOTOPYA
Ernest Callenbach

GECEYİ ANLAT BANA
Djuna Barnes

İNSAN POSTUNA BÜRÜNMÜŞ KÖPEK
Ingvar Ambjörnsen

HAZIRLANAN KİTAPLAR

AFRODİT'İN BAŞKALDIRISI
Tunc/Nunquam
Lawrence Durrell

GÜNDELİK MUTLULUĞA ALIŞMA
Anja Meulenbelt

MYRA
Gore Vidal

MÖSYÖ
Jean-Philippe Toussaint

DUYGUSAL BİR YOLCULUK
Laurence Sterne

SU İNSANLARI
Graham Swift

BEYAZ OTEL
D.M. Thomas

MURPHY
Samuel Beckett

FRANSIZ TEĞMENİN KADINI
John Fowles

ZEN VE MOTOSİKLET BAKIM SANATI
Robert M. Pirsig

MİNYATÜR DEVRİM: SCHWARZENBERG
Stefan Heym

BİRİNCİ BÖLÜM

I

Kristal Palas'ta oturmuş kendimden geçene dek içiyorum. Başka da yapılacak bi şi yok zaten. Tüm köprüler yakılmış, ada yavaş yavaş sulara gömülüyor. Cehennemlik bir gidişat...

İçiyor ve iblisi, iblisin ninesini, ölümü ve kokuşmayı bekliyorum. Aslında hepsi bi kapıya çıkar. Zaten odanın içi de ceset kokmaya başladı.

Burada, yuvamı koruyan dört duvarın gerisinde bu iğrenç kokuyu almak ne garip, ne acı verici saadet! Evet hem acı hem de mutluluk veriyor. Çünkü farklı duygular arasında bir egemenlik savaşı var içimde.

Müthiş bir şişe yığınağı yaptım. Savaşa –yani tüm savaşların en kutsalına– katılmaya hazırım artık. Kendimin yok edilişi ile

karşılaşmak üzere hazırlanıyorum. Sarhoşluğun verdiği cesaretle meydan okuyorum: "Ey ölüm, ihtiyar dost, nerede elemin? Şerbetine *susamışım!*" Ayılıp da, dünya yeniden gri ve karalara bürününce diyorum ki: "Tanrım, İsa efendimiz, kurtar beni!"

Yıl 1980 ve hayatım bir enkaz halinde. Yağmur, güneş, rüzgâr, kasırga beni ufalasın da, yeniden toprak olayım diye bekliyorum.

Ancak korku beklentiyi yıpratıyor.

Geçirdiğim son iki yılı hem dehşet, hem de mutlulukla hatırlıyorum. Yalnız daha da geriye gidecek olursam, anılar yarı karanlık odalarda flaşın anlık patlamalarına dönüşüyor. Yüzler, vücutlar var bu odalarda, fakat yalnızca bazılarını tanıyor ve isimlendirebiliyorum. Her ne kadar kendi deneyimlerimi tanıyorsam da, bu deneyimlerin kaynakları müphem. Her şeyi bir bütünlük içinde görebilmeyi arzuluyorum.

Evet, işte durum şu: Ardımda bıraktığım her şey bir kaos, sanki rastgele kesilmiş film şeritleri zayıf bir ışık kaynağına tutulmuş; bu titrek arka planı karşı karşıya getirebileceğim şu anım ise yine kaos.

Kristal Palas'ta oturmuşum, gözlerim bağlı, yapboz bulmaca çözüyorum. İçiyor, içiyor, içiyorum. Gerçek hayatta mevsim güz sonu. Renkler yerlere dökülüyor.

Kumara başladım. İlk kâğıtlarımı ocak ayında topladım. Yeni yıl iyi bir el vermişti bana.

Zafer kazanmayı doğal karşılıyordum. Yenilgiyle ne işim olabilirdi ki! Yüksek oynuyordum ama topladığım pulları paraya dönüştürmek mümkün değildi. Tuzak da buradaydı işte. Yatırdığım, kazandığım şeyler bu gerçeklikte ödeme aracı olarak geçersizdi. Bir yabancı olmuştum. Sonunda hiç kimse dilimi anlamadı benim.

Ya geçmişini, kendi tarihini yitirmiş bir adam? Ne de olsa o da bir yabancıdır kendine karşı.

Bütün bunlar beni içinde bulunduğum son duruma sürükledi: İrademle kendi kendimi bu iğrenç kokulu odaya kapattım. Korku

ve bulantı... Bin tane oyun oynadım, birini kaybettim. Hepsini kaybettim.

Şimdi oturmuş avuçlarımın içini seyrederken, aynadaki kendi görüntümle karşı karşıya geliyorum. Kim egemen olabilir kendi görüntüsüne? Kim taşıyabilir kendi ağırlığını? Damarları kireçlenmiş bir Zen Budist keşiş ölüm döşeğinde taşıyabilir belki bu ağırlığı. Bir deri bir kemik kalmış divane, ruhunu çoktan öteki dünyaya göndermiş, uzanıp yattığı yerden, solgun gülümsüyor bir sonraki boyuta... Ve bu dünyanın beyaz kurtlarının can damarını kemirmesini bekliyor.

Ben böyle değilim. Hiç küçümsemedim ölümü... Ruhumu hayatta tutmak için elimden ne gelirse yaptım, beyaz kurtları ezdim ayağımın altında.

Bu yüzden korkuyorum demek ki.

Kendi ağırlığımdan korkuyorum.

Daha önceleri ebediyete –bütün kâğıtlara, oyunlara gizlenmiş hayatın ölümden sonra sonsuza dek devam edeceğine– inanarak avunurdum. Tanrıların maça asına, yani ruhun kurtuluşuna inanırdım. Şimdi bu avuntu da öldü ve gömüldü.* Sapasağlam kayalara kurulmuş olan eski inancımsa dimdik ayakta! Tanrıya, meleklerarası hiyerarşinin flaş royaline inandığım doğru. Ruhun kurtuluşuna da inanıyorum hâlâ... Ancak yine aynı sağlamlıkla ve dürüstlükle inanıyorum ki benim ruhum kurtuluştan tamamen *tecrid edilmiştir.* Hiç ihtimal vermediğim halde ruhum kurtulacak bile olsa, biliyorum ki bu bana utanç ve aşağılanmadan başka bir şey getirmeyecek. İlahi güçlerin şerlerinden ne kadar korkuyorsam, hayırlarından da o kadar nefret ederim ben.

O yüzden inanmanın da bir yararı yok.

Ölümün beni beklediğini –hatta daha fazlasını– biliyorum: Biliyorum ki ölüm hayli yakınımda. Bu sabah birdenbire kafama dank etti: Derhal uzaklaş buradan! Henüz gencecik bir adamım ben.

---

* İncile bir gönderme: İsa, Simon Peter'e "Sen benim kilisemi üzerine kuracağım kayasın" demiş. (ç.n.)

Beni rahatsız eden, ölüm hali değil de canlıların arasından ayrılıyor olmam, –ne mantıksız değil mi?–Kuşkusuz ebediyyen cehennemde kalmak, şu anda yaşamakta olduklarıma oranla daha tercih edilebilir bir durum. Hayır, ölmek değil, ölümün hangi kisve altında bana görüneceğini bilememek, tüm vücudumdaki sinirleri kemiriyor. Acı çekmekten korkuyorum. Belki de bir tuhaflık yok bu durumda. Çünkü,insanlar her ne kadar ölümü tanımasalar da ölümün kullandığı araçları iyi bilirler. Bıçak, jilet, işkence aletleri, bunlar hep aşina şeyler...

Zırdeli bir Avustralya yerlisinin size doğrulttuğu tüfek, düşen bir jet uçağı ya da ne bileyim tekleyen bir yürek?

Gerçekten bilemiyorum.

Kesinlikle bildiğim tek bir şey var, o da ölümün çok yakınımda olduğu.

II

Dilerseniz, önce fakirhanemi tanıtayım sizlere. Kapısı üzerine kilitlenmiş buzhanemin, edebi bir tasvirini yapayım. Çünkü burada, Kristal Palas'ın bu dört duvarı arasında tüketiyorum hayatımı.

Dünyam biri ufak, diğeri daha büyükçe iki odadan ibaret. Küçük odaya dair anlatılacak pek bir şey yok. Orası yatak odası, uyku ise şu sıralar bana hiç de aşina olmayan bi kuş cinsi... Şöyle ara ara, mesela dört gecede bir, düşüp bayıldıkça kullanıyorum bu odayı. 1940'lardan kalma mavi bir duvar kâğıdıyla kaplı mini mini bir yer... Bu çıplak mekânı Mutlak Sevimsizlik'ten kurtarabilecek hiçbir şey, ne bileyim tek bir resim bile yok.

Binanın gençlik yıllarında genişçe bir gömmedolapmış burası. Şimdilerde yatak odası olarak yeniden dünyaya gelmiş bulunuyor.

Yerde, hem duvardan duvara halı, hem de yatak yerine geçen yeşil bir şilte yayılı. Bu kış kıyamette odayı ısıtmak mümkün değil. Uçuk mavi duvarlar buz kalıpları gibi nemli ve soğuk. Yastık vazifesi gören ceketimin hemen üstünde caddeye bakan, tek bir pencere var. Doğramalarının kalitesi allahlık... Bu pencereyi açmaya çalışmak bir yana, gözümün üzerine değmesinden bile sakınıyorum. Ağaç kurtları öylesine uzun zamandır kemirmişler ki ahşabı, bir kaç kat yağlıboya kalmış geriye, sıyrılıp atılmış bir sürüngen derisi gibi.. Nasıl olmuş da camı hâlâ düşmemiş, anlaşılır gibi değil, bu pencere sanki yerçekimine meydan okuyan bir hayalet...

Büyük odada, arşınlanmaya müsait buz gibi marley alanlar bulunuyor. Duvarlar ise, zeminle aynı renge yani kahverengine boyalı ufuklar... Tavanda sinek bokları ve bira köpüğü kalıntılarından oluşmuş samanyolları... Kilitli bir kapı ile iki pencere, dışardaki evrene açılmakta. Bu pencerelerin kalitesi de yatak odasınınkilere denk; yanlarına bile yaklaşmaktan korkuyorum. Ve tavanda: Güneş. (Bu konuya az sonra döneceğim.) Ama en önemlisi: Pislik; müthiş bir mezbelelik burası! Deliceşine pis, boka alışkın bir domuzun bile dayanamayacağı kadar pis. Yerelere saçılmış bira kutuları, izmaritler, kibrit çöpleri, süt kutuları, gazeteler... Ve pamukçuklar, kıllar, yumak yumak saç telleri... Ve çamur ve toprak... Ve hiç, ama hiçbir şey yapmak *gelmiyor elimden*, gelmiyor işte!

Ayrıca neden katlanayım onca zahmete, ardımdan temizlik firması Tufan ve cenaze arabası gelecek olduktan sonra!

Oda kare şeklinde ve hemen hemen boş gibi. Eski bir döşekten uydurulmuş bir divan, şarap kasasından masa ve çöp kamyonundan aşırılmış bir büro sandalyesi mobilya yerine geçen diğer eşyalar. Kapının yanındaki köşede, yerde bir elektrik ocağı duruyor. Bi de çaydanlık.

Zeminin üçte biri şişelerle kaplanmış durumda. Bira şişeleri, şarap şişeleri, sert alkollü içkilerin şişeleri. Şişeler iki küme halinde birikmişler. Birinci küme yatak odasının duvarı tarafına, ikinci küme ise divanın çevresine yığılmış. Yatak odası tarafına toplananlar geleceği temsil ediyorlar: İçleri dolu, ağızları kapalı. Son haftalardaki umarsız hayatımın mahzun tanıkları olarak dizilmiş boş şişeler ise şapkalarını çıkarmışlar.

Çok mahzun bir oda, yani kader tabloma pek yaraşan bir çerçeve... Yalnızca doğanın beni çok zorladığı hallerde çıkıyorum bu odadan dışarı. Ve o zaman da, merdiven boşluğundaki tuvalete doğru sınırötesi bir koşu tutturuyorum. Kaygı sivri gagalı bir maphus kuş gibi çırpınıyor göğüs kafesimde.

Büyük odanın iki penceresi başka bir gerçekliğe açılan gözlerim benim. Bu pencereler kalabalık bir ana caddeye bakıyorlar. Ve tabii hep örtük tutuyorum onları. Yağ, is ve tozdan yapış yapış olmuşlar. Hemen hemen körüm denebilir yani.

Cadde toz duman içinde; insan kafaları ve güvercin bokuna batmış otomobil kaportalarından oluşmuş bir yılan gibi kıvrım kıvrım uzanmakta üç kat altımızda. Hem görüntüsüne tahammül edemediğimden hem de pencerelere yaklaşmaktan korktuğumdan, pek ender bakıyorum aşağıya. Bazen elimde olmaksızın pencerelere dokunduğum takdirde olacaklara dair kâbuslar görüyorum, camlar müthiş bir hızla boşluğa savruluyorlar. Camdan giyotinler!

Ayrıca içerinin soğuğu da dayanılmaz bir hal alırdı diye düşünüyorum.

Günler ve geceler boyu bir duvardan diğerine volta atıyorum, dönüş turlarımın farkına bile varmadan... Ya da ellerim kucağımda, öylece oturuyorum divanın üzerinde. Zaman zaman, çevremdeki sefilliğe odaklanıyor bakışlarım. Sinirime dokunuyor gördüklerim, öfkeleniyorum. Oysa, ne bu oda, ne duvarlar, ne de çöpler yetmiyor içinde yaşadığım an'a bağlamaya beni. Bilincim yerinde, düşünüyorum; resimler, hayali durumlar canlanıyor gözlerimin önünde –gözlerimin derken daha çok, içimdeki gözü kastediyorum. Geçmişi didik didik araştırıyorum. Unutuluşu delip geçmeye çalışıyorum bu araştırmalarım sırasında. Yahut da (hiç beklemediğim ve hiç istemediğim halde kendimi güçlü hissettiğim zamanlarda) geleceğe –şu an için sanki bir vahiymiş gibi tasavvur ettiğim o geleceğe– meydan okuyorum. Dünyayı durdurdum, yerküreyi kendi ekseni etrafında dönmekten alıkoydum.

Bu yalnızca bir illüzyon. Ama yanılsama, aldanma, acılarımızı dindirmeye yarar bazen.

Her şeyden çok, bir kanıta ihtiyacım var benim. Geçmişteki var oluşuma ilişkin bir kanıt. Hem de öylesine bir kanıt ki, hayatımın tüm ayrıntılarını fotoğrafik bir titizlikle hatırladığım son iki yılında başımdan geçenlerin gerçekliğini saptasın; bunların düş ve fantasmalar olmadığını anlatsın bana...

Çarpıldım birden... İşte o an, yani tam da geriye atmışken başımı ve bir âh çekmek üzereyken yukardakine, geldi; çarptı beni tüm güzelliğiyle: Güneş! Bu dünyadaki yegâne ganimetim, biricik hazinem! Onu görür görmez yüreklendim. Çünkü onu hatırlıyor ve geçmişime ait bir şey olduğunu biliyorum. Güneş! Tavana asılmış, dışarıdaki trafiğin sarsıntısına uyarak hafif hafif salınmakta. Sırma telli,sırça bir hazine bu; kesme taşları gökkuşağının tüm renklerini yansıtan bir kristal avize... Domuz ahırına asılmış bu görkemli yapıt çevresi ile mükemmel bir uyumsuzluk halinde... Kirli camlardan içeri süzülebilen ölgün güneş ışınlarını bile duvarlara, zemine ve tavana harikulade pırıltılarla yansıtıyor.

Sir Henry bu avizeyi benim için aşırdığında nasıl da mutlu olmuştum Tanrım! Burada bulunan ve güzel diye isimlendirilecek tek şey o; ayrıca konut soylu adını da ondan alıyor: Kristal Palas. Henry benden önce ölürse şayet, cömert bir kleptomanın sırat köprüsünden geçmesine bir yardımı dokunsun diye bu avizeyi Katolik kilisesine bağışlayacağım.

Kristal Palas'ta akşam... Güneş caddenin karşı tarafındaki süpermarketin ardından batıyor. Günün son ışıkları kızıl dilleriyle kristal prizmaları yalamakta... Alacakaranlık çökmek üzereyken ani bir parlamayla aydınlanıyor avize.

Sonra daha da beter olacak her şey...

III

O Allahın belası çay partisiyle başladı her şey. Yok, hayır! Çiçekaçan Ben ile başlamıştı. Mazide kalmış bir bitkisever: Ben.

Benjamin gözlerimin önüne geliyor şimdi. Ben eşikte durmuş gülümsüyor, bir elinde bira şişelerini doldurduğu naylon torba, öbür eli kapının tokmağında...

Şöyle bi beş dakikalığına uğramış, müsait miymişim acaba?

Hayır, değilim. Hiç tahammülüm yok bu herife. Oysa bakışlarım elindeki torbaya takılıyor ve evet diye cevap veriyorum. Meteliksizim, boğazım kupkuru. Her zamanki gibi!

Ben, geçmiş zamanlardan kalma şu çiçek-çocuk gerzeklerin-

den biriydi. Küstah bir aldırmazlık içinde yaşayarak gelmişti yetmişli yıllardan günümüze dek. Sanki Milattan sonra bin dokuz yüz atmış sekizde zaman ebediyyen durmuştu... Bozuk plak gibi... Zira Ben'e göre dünya bozuk bir plaktı. Saçları sırtına dek uzanıyordu, bırakması on yıl alan bıyığını da hiç kesmemişti. Salağın tekiydi.

Boğazı kurumuş bir adam, hele de meteliksizse kavgacı şeytanlarla bile oturabilir içki masasına. Eh, Benjamin de hepi topu bir salaktı yalnızca...

"Otur" dedim. "Bi cigaran var mı?"

Tam biraları devirmiş, dut olmuştuk ki avanak herif çiçeklerden bahsetmeye başladı. Geçen yaz arka bahçede bitkiler yetiştirmişmiş, onları severmiş, su verir, şefkat gösterirmiş.

Ona çenesini tutmasını söyledim. Yetiştirdikleri marihuana bitkilerinin çevresinde dolanıp, bunlara eski Beatles melodilerini mırıldanan manyaklar ezelden beri sinirime dokunurlar benim. Ömrümün yarısı bu saçmalıkları dinlemekle geçti. Camgüzeli saksılarıyla muhabbeti koyulaştıran evkadınlarını hatırlatır bu herifler bana...

Programında Sativa* adına misyonerlik etmekten başka bir madde kalmadıysa çekip gitmesini istedim. Birden ayağa fırladı. Hipi yüreğini en derinden yaralamıştım. Haşiş ha! Haşişten bahseden kimdi şimdi?

Susuyor ve başka tarafa bakıyordum. Yavaş yavaş yatıştı. Birkaç saniyelik suskunluk yetmişti. Zaten on yıldır kıkırdamaktan başka bir şey yapmayan çiçek-çocuklarda öfke ve saldırganlığa pek rastlanmıyor. "Dinle!" Sözlerine devam etmeden yanıma gelmişti, neredeyse kucağıma oturacaktı. "Bu başka bir şey Saron! Bambaşka bir şey!" Sanki duvarların kulağı varmışçasına kısık bir sesle konuşuyordu. Binanın dışındaki sıvaya yerleşmiş bulunan dev bir dudağın, onun vereceği derin sırları Viktoria Terasse'deki polis merkezine nakletmek üzere hazır beklediğini varsayıyordu sanki... Dudakları titriyor, nefesi sarmısak ve bira kokuyordu.

"Dikenlielma'dan bahsediyorum ben, allahın cezası! Yani şey-

* Hindu Tanrılarından Şiva'nın eşlerinden birinin adı. (ç.n.)

tanotu! Anlıyor musun ahlaksız herif, bok çuvalı? *Şeytanotu!* Bomba gibi bi şeydir bu! Botanik bir atom bombası!

Şeytanotu ha! Bu isim hoşuma gitmişti.

"Tamam, tamam" dedim. "Hiroşima'da manzara nasıl şimdi?"

"Sen ne diyorsun yahu! Daha denemeye bile cesaret edemedim. Bu zımbırtıları almadan önce aylar boyu konsantrasyon alıştırmaları yapmak gerek, tefekküre dalm....."

Kahkahadan kırılıyordum: "Nee? Şuracıkta, zihinsel savaş alanlarına psikolojik charter turları düzenleyen bir acenta gibi oturuyorsun da, daha neden bahsettiğinden haberin bile yok, öyle miiii? Ehh, aşkolsun yani Ben!

Yine gücendi. Hatta kızdı bile denebilir. Kırmızı tavşan gözlerini bana dikip, müthiş öfkeli görünmeye çalıştı. Öfkeli bir tavşan. Birisi marul yapraklarıyla dalga geçmişti zavallının...

"Sana bunları anlatmam aptallık" dedi neden sonra... "Bi haltan anladığın yok senin."

Çok sarhoş olmasaydı, çekip giderdi herhalde. Odada bir sessizlik oldu. Dakikalar upuzun sürdü.

"Tamam" dedim, surat asmayı kessin diye. " Hadi göster bana cicilerini" Biraz meraklanmıştım. Üstelik tek damla bira da kalmamıştı.

Küçük tavşan seviniverdi. Ceketinin cebinden yıpranmış bir kibrit kutusu çıkardı. "Bunlar tohumları. Ama bitkinin tümünü de kullanmak mümkün. Kökü, gövdesi, yaprakları, çiçeği... Güney Amerika yerlileri çay..."

"Cehennemin dibine batsın yamyamlar" dedim. "Göster bakalım bombaları."

Çıkardığı kibrit kutusu koyu kahverengi tohumlarla doluydu. Pek de yok edici bir silaha benzer yanı yoktu bunların. Ancak hiç de korkutucu gibi görünmedikleri halde düşüncelerimi patlatıp, göğe uçuracak güçte olan zihinsel bombalara, roketlere de aşinaydım ben. Kibrit kutusunu elinden kaparak, çiçek-çocuğu merdivenlerden aşağı attım. Ve kendimi çaya davet ettim. İngilizlerin dediği gibi "Nice cup of tea." Yalnızca ben ve bedenim.

Günlerden 6 Ocak 1978'di.

Tohumları çay gibi haşlayıp, elde ettiğim sıvıdan üç fincan içtim. Sonra da daireler çizerek dolaşmaya başladım odanın ortasında. Hiroşima'yı düşündüm. Derisi yüzülmüş yüz binlerce insan vücudu ortalığa saçılmıştı. Aynı yangında hep birlikte kül oluyorlardı. Attıkları çığlıklar kâdir-i mutlak olan Tanrı'yı ürpertiyordu. Fırlayan et parçaları ve fışkıran kan binaların kararmış dış cephelerine sıvanıyordu.

Canım sıkılmaya başladı. Birdenbire çok yorgun hissettim kendimi. Susamıştım. Boş bir süt kutusuna su doldurup, yatağa uzandım. Bedenim pelteleşiyordu. Ruhum da az sonra uyuklayan bedenimi izleyerek sağlıklı bir uyku haline geçecekti –sen öyle zannet.– Bu tohumlar benim üzerimde bir etki yapacak değildi ya! Oysa şu Hare Krişna* budalalarını uçuracak şeylerin sürüsüne bereket! Karahindiba çiçeği versen, dokununca sapır sapır dökülecek kadar matiz olur bunlar. Toprak Ana ile Cebrail'in yaydığı pozitif enerjiyle kendilerinden geçerler.

Kapı vuruluyordu.

"Girin!" Bu kelime ağzımdan sıcacık, sanki bir yün yumağı doğurmuşçasına bir duyguyla çıktı. Yatakta doğruldum, odanın duvarlarında daha önce hiç fark etmemiş olduğum bir pırıltı vardı.

Kapı tekrar vuruldu.

"Eeeh, gir işte içeri kara iblis!" Bunları söylerken yorulmuştum. Kapıya böylesine gümgüm vurulması sinirime dokunuyordu. Düşüncelerimin yankısını duyuyordum sanki.

Ve kara iblis içeri girdi. Çırılçıplaktı, teni bir sümüklüböcek gibi kaygan ve ıslaktı. Kömür karası... Üç ayaklı... Yoo, belki üçüncüsü ayak değildi de üzerine dayandığı dev boyutta bir erkeklik organıydı. Bilemiyorum.

Kapıdan eğilerek geçti, içeri girdiğinde doğruldu, başı tavana değiyordu. Geniş omuzlarının ortasına bir taş bebek kafası yerleşmişti.

---

* Krişna: Hindu tanrısı Vippu'nun 8 inkarnasyonu olduğuna inanılan bir tanrı-kahramandır. Krişna mitolojisinin en temel kaynaklarından biri Mahabharata destanıdır. Hinduizmin en önemli dinsel metinlerinden biri olan Mahabharata'nın altıncı kitabı Bagavadgita'yı anlatan hoca Krişna'dır.
Çağımızda Batı toplumlarında Hinduizm'den esinlenen çeşitli tarikatlar bulunmakta olup, bunların müritleri özgün giysiler içinde Hare Krişna diyerek dolaşır ve inanışlarının uygun gördüğü şeyleri yaparlar. (ç.n.)

"Anne" diye cırladı bebek kafası. "Anne, anne, anne. ANNE." Şeytan ağlıyordu. Sonra gidip dosdoğru buzdolabına girdi, kapısını da örttü. Yattığım yerde düşünmeye başladım. Evet şeytan buzdolabına girmişti. Kapısını da kapatmıştı. Bu normaldi, tabii ki buzdolabına girilirdi. Ama anlayamadığım bir şey vardı bu işte: Hayatım boyunca hiç buzdolabına sahip olmamıştım ki ben! Yani şimdi bir buzdolabım vardı benim. Kapının iç tarafında duruyordu. Alelade, beyaz bir buzdolabı... Dünyadaki bütün buzdolaplarında olduğu gibi hafif bir uğultu çıkarıyor, bir susup, bir çalışıyordu. "Ne yapıyorsun burada?" diye düşündüm. "Senin gibi bir buzdolabının ne işi var burada, Kristal Palas'ta?" Cevap "Hiçbi şi" oldu. Hiçbi şi, hiçbi şi... Nedendir bilinmez, buzdolabının varlığı benim öylesine asabımı bozmuştu ki, bütün vücudum titremeye başladı. Öfkem giderek kabarıyordu. Buzdolabının bi çaresine bakmalı, kurtulmalıydım ondan. Merdivenlerden aşağı sırtımda taşımak zorunda da kalsam buradan çıkaracaktım şu buzdolabını. Bu iş için gereken gücü kendimde buluyordum. Bir buldozer kuvvetindeydim, sırtım dayanıklı çelik, kol ve bacaklarım ise beton kalıplarıydı. Yataktan fırladım. Evet *fırladım* diyorum, çünkü tek bir hamlede ayağa kalkmıştım. Odanın zeminini ilkbaharda eriyen kar suları kaplamıştı. Hayır, bir bataklıktı burası. Attığım her adımda döşeme tahtalarına saplanıyor, kımıldayamaz hale geliyordum. Döşeme tahtalarının bataklığındaki anafor dibe doğru çekiyordu beni. Neydi bu allahın cezası saçmalık? Buzdolabı sapasağlam yerinde duruyordu. Odadaki diğer eşyalar da öyle... Oysa ben gömülüyordum; ağır ağır ama mutlak bir batış. Kısa bir zaman içinde (yoksa bir saat miydi?) gırtlağıma kadar gömülmüştüm döşeme tahtaları bataklığına. Kurtulmaya çalışmak üzere çırpınmaktan vazgeçtim. Bir faydası da yoktu zaten. Ellerime kıymıklar batıyordu yalnızca. Sonra asılı kaldım orada. Başımdan asılıydım. Derinliklerden gelen çekim gücünü yitirmiş, beni serbest bırakmıştı. Havada başımdan asılı kalmıştım, kollarım bacaklarım boşlukta sallanıyordu. En hafif tabiriyle, pek rahatsız bir durumdu bu. Ama korkmadım. İçimdeki tüm korkular ölmüştü. Geride kalan tek duygu öfkeydi. Öfkeden çılgına dönmüştüm. Haykırıyor, küfrediyordum. Tam o sırada buzdolabının kapısı

açıldı ve dışarı çıktılar: Sucuklar, süt kutuları, konserveler, yumurta. Yarım bırakılmış bira şişesi, kuşkonmaz sapları, elma suyu. Buz kalıpları, elmalar, havuçlar... Küçük bir beslenme ordusu çıplak ayaklarıyla dışarı döküldü. Marş söyleyerek odanın bir ucundan öbür ucuna yürüyorlardı: Bir milletiz biz, hepimiz. Dolabın içinde zavallı ana oturmuş akordeon çalıyordu. Yüzü yoktu. Gözü, burnu ve ağzının bulunması gereken yer, kaygan, mor bir düzlükten ibaretti. Baba da görünürde yoktu... Şeytan kaybolmuştu.

Ana buzdolabından çıktı, birdenbire beliren ağzıyla donuk donuk gülümsedi. Ağzı koskocaman bir balık ağzıydı. Sonra akordeonu kafama fırlattı. "Fin ormanlarında hayat" adlı şarkı sol kulağıma çarpmıştı. Yere yıkıldım.

Alt kattakilerin salonunda bir cumartesi gecesi keyfi yaşanmaktaydı. Küçük bir çekirdek aile televizyonlarının *içine* yapışmış, oturuyordu. Biraz sıkışmışlardı ama doğrusu hallerinden memnun gibiydiler. Ablak yüzlerindeki yayvan bir gülümsemeyle cipse benzer bir şeyler atıştırıyorlardı. Anne, baba, abla ve erkek kardeş. Televizyonun önündeki kanepeye alt tarafı yılan olan bir at uzanmış yatıyordu. At, tıpkı birkaç saat daha ek mesai yapmak zorunda bırakılmış ufacık bir Çinli kadar memnun, mesut kişniyor; önayaklarını birbirine vurarak alkış tutuyordu. Daha fazlasını görmeme fırsat kalmadan duvardan duvara halıyı delip geçtim. O allahın belası buzdolabının içine hapsolmuştum. Taa başından beri, şu dolabın başıma bela açacağını hissediyordum zaten. Buzdolabının içi daracık ve karanlıktı. Ve de soğuk.

İçimde öfkenin giderek artmakta olduğunu ve dolap kapısının açıldığını hatırlıyorum. Kapı dev bir kadın tarafından açıldı. Çırılçıplak bir devanası... Memeleri dağ gibi, kadınlık organı ortadan yarılmış bir futbol sahası... Kadın beni dışarı çıkardı ve açtı. Karnıma boydan boya bir kâğıt yapıştırılmıştı. Eksport Bira yazıyordu bu kâğıdın üzerinde. Kadın uzun uzun yudumlarla içti beni. Canım yanıyordu, sanki tüm kan çekiliyordu vücudumdan. Kadına beni bırakmasını söylemeye çalıştımsa da sesim çıkmadı. Yalnızca köpürüp, çalkalandım hafiften. Kadın fondip yapıyordu. Kadının susamış ağzına doğru başaşağı dikilmiştim, bilincimin kaybolmakta olduğunu hissediyordum. Kadın beni duvara fırlattı.

Bilincim binbir keskin cam parçasına bölündü.

"Tanrım, ne kadar hoyrat bir kadın!"

Dört gün boyunca aklımdan geçen son düşünce bu oldu.

Ellerim titriyor. Kalemi tutmam neredeyse imkânsız. Harfler kargacık burgacık dökülüyor kâğıdın üzerine. Kendime hakim olmalıyım. Ama bu biraz zor. Duvara doğru fırlatıldığım o an'ı ne zaman aklımdan geçirecek olsam, kafamı betona çarpıyormuşum duygusuna kapılıyorum. Şakaklarım zonkluyor. Bir keresinde o beton duvarın gerisine düştüm ben. Kırıldığımda, yani hem içim hem de etrafımdaki her şey kırıldığında işte o zaman duvarın gerisine düştüm.

Geçmişi özlüyorum. Ama neyi özlediğimi bulmaya çalışırken de kaygıya kapılıp, elimde olmadan titremeye başlıyorum.

Olup biteni küçük ve dağınık parçalar halinde hatırlıyorum. Ve doğrusunu isterseniz bu dünyadan bin yıllığına uzaklaşmış olduğuma inanıyorum. Belki de bir ışık yılı. İçinde yaşadığım gerçeklikle oranlanamaz bir ölçü bu dört gün. Uyandığım zaman bir ömür boyu ölü kaldığımı sanmıştım. Bir ömür boyu. Tanrı ve şeytanla yaşıttım. Melekler ve cinler bana göre çocuk sayılırdı.

Kendime geldiğimde gözlerim kapalıydı. Yine de yumdum gözlerimi. Bakışlarımı serbest bırakmamak için diretiyordum. Bir saat kadar öyle yatmışımdır herhalde. Yalnızca dinliyor ve koku alıyordum. Dışardaki trafik seslerini işitiyordum. Otomobillerin, motorların ve zaman zaman da insanların çıkardığı tekdüze sesler. Kullanılan dil bana çok garip ve yabancı geldi. İnsanların ve arabaların aşağıda ne aradıklarını anlayamıyordum bir türlü. Böyle cümleten nereye gidiyorlardı ki? Ölüme doğru gidiyorlardı. Benim bir ömür boyu yaşadığım o yere... Bu kadar acele niye?

Müthiş bir koku. Kendimden gelen bu koku burnumun direğini sızlatıyordu. Soğumuş sidik içinde sırılsıklamdım, katılaşmış boka batmıştım. Ama utanmadım. Öylece uzanmış bir dost elinin gelip beni kaldırmasını, yıkayıp paklayıp, altıma temiz bir bebe bezi geçirmesini bekliyordum. Derken o çığlık duyuldu. Daha ayak parmaklarımın ucundan geçerken hissetmiştim onu. İçime

girmiş, kanıma geçmiş bacaklarım, baldırlarım ve apışaramda köpürmüş, ıslak ve sıcak bir yumruk gibi karnıma ulaşmıştı. Göğsüme doğru abanıyordu, gırtlağıma yapışmış, demirden bir eldivenle ses tellerimi kavramıştı. Dilim bir sürat motorunun pervanesi gibi müthiş bir hızla turluyordu. Öylesine haykırdım ki, şiddetinden barsaklarım ağzımdam fırlayacak, duvar kâğıdı yırtılacak, duvarlar yarılacak bütün bina çökerek toz ve odun parçacıklarına dönüşecek sandım. Öylesine bir haykırdım ki dünya yarılacakmış gibi geldi bana. Atom bombası çığlığıyla haykırdım. Evrensel atom bombası çığlığı. Gerçek, hayatımın sonuna dek radyoaktivite taşıyacaktı, bundan emindim işte.

Ve bu çok ama çok acı bir emin olma haliydi.

Gözlerimi yavaş yavaş açtım. Toz ve izmarit. Toprak ve kusmuk. Alelade pislik yani... Yüzükoyun dönmeye çalışırken saçlarımın kusmuğa bulandığını hissettim. Fark etmez. Nasılsa annem su ve sabun getirir şimdi. Tavanda kristal avize asılıydı. Dışarıdan vuran güneş ışınlarıyla pırıldıyordu. Çok ama çok güzeldi. Kahverengi duvarlarda rengârenk lekeler oynaşıyordu. Bunları daha önce bin kez görmüştüm. Bin yıl önce. Kafamı döşeme tahtalarından kaldırdım. Gözlerimi kısıp etrafa bakındım. İlkin bakışlarımı odaklaştıramadımsa da, bir süre sonra başardım bunu. Giderek berraklaştı her şey. Sahip olduğum sayılı dünya malı, paramparça olmuştu. Divan dev bir deniz kirpisine yuva olmuş gibi görünüyordu. Şilteyi bıçakla yarmış olmalıyım.

Şilte manyak bir yaratık tarafından hem enine hem de boyuna yarılmış, lime lime edilmişti. Yani *ben* tarafından... Masa ya da masanın üst tablası un ufak edilmişti. Geride kalan en iri tahta parçası avucum kadardı neredeyse. Evde balta bulunduğunu bilmiyordum. Anlaşılması zor bir durum. Benden başka birileri mi vardı burada yoksa? Benden, devanasından, şeytandan ve akordeonlu kocakarıdan başka birileri? Bir tümen Amerikan deniz piyadesi oturduğum bu daireyi Vietnam savaşının güzel anılarını yeniden canlandırmak üzere mi kullanmıştı yoksa? Evet, biliyordum. Her şey mümkündür bu dünyada. Ama suçu başkalarının üzerine atmaya da cesaretim yoktu.

Neyse ki kristal avizeye dokunan olmamıştı. Bu da bir şeydir. Yeniden boklara batıp, anne diye zırlamaya başladım. Annemi *çağırdım*. Tıpkı şeytan gibi.

Bundan sonraki günler benim için müphem; tek tek değil de bulanık düşüncelerden oluşan karanlık bir akıntı olarak hatırlıyorum günleri. Hiç dışarı çıkmadım, üzerimdeki bokları temizlemeye gücüm yoktu. Bu arada kapı bir kaç kez vuruldu, bu sesler ürküttü beni, içeri girin demeye cesaret edemedim. Diyemedim bu kez... Kıpırdamadan oturup, ayak seslerinin uzaklaşmasını bekledim. Hiçbir şey yemedim, su içtim yalnızca. Bol bol... Litrelerce... Susuzluğum ara ara dayanılmaz bir hal alıyordu. Su, kimi zaman toprak, kimi zaman da kum tadındaydı. Tanrıya gökten soğuk bira göndermesi için yalvardım. Ama tanrı insanların yakarışlarını işitmez. İşittiği yalnızca kozmik ölüm çığlıklarımız. O, bu çığlıkları sevmez. Bunu şimdi biliyorum ben.

Güm güm atan yüreğimde düşten uyanmış bir insanın hislerine benzeyen tuhaf bir duygu vardı. Hani insan o düşün parçalarını hatırlar da, bütününü çıkaramaz bir türlü... Su yüzeyinin pek yakınındaki bu düş, gün ışığına, bilinç düzeyine çekilmeye çalışıldıkça, gerilere kayar, unutuluşa doğru yuvarlanır. Morina mı, mezgit mi olduğunu anlamaya fırsat kalmadan kaygan bir balık gibi suyun üstüne çıkmadan kurtulur oltadan. İçine bir düş kırıklığı çöker, kaçırdığının büyük ve ağır bir şey olduğunu bilmektesindir çünkü.

Ben daha da berbattım... O bildik duyguydu içimdeki, ama yüz kat güçlüsü... Anıyı yitirmişlik hali fiziksel bir acı veriyor, başımı çatlatacak gibi oluyordu. Gerçekten de korkuyordum bundan, yani başımın infilak etmesinden, beynimin boz renkli bir havai fişek gibi odaya saçılmasından...

Aradan bir hafta geçtikten sonra sıcak su ısıtıp, şöyle bir silinecek kadar olsun, kendime gelebilmiştim. Odanın orta yerinde çırılçıplaktım, soğuktan titriyordum.

Üşüyorum. Acılar, acılar, acılar içindeyim. Yani hayattayım hâlâ.

Ama bir kıymık saplanmıştı ruhuma...

IV

Birkaç gün sonra evin önündeki kaldırımda duruyordum. Mutluydum, özgürdüm. Son zamanlarda beni etkisi altına tutan kaygıdan kurtulmuştum. Kaygı yerini bir dinginliğe, güvene terk etmişti. Bu güvenliğin nelerden oluştuğunu pek bilemiyordum, ama boşveriyordum. Öyle ya, sığlıktaki kumlarda dalgalarla boğuşan biri için ne önemi vardır, kurtarıldığı kara parçasının bileşiminin. Atan nabız, ciğerlere dolan havadır önemli olan.

Dışarıda buz gibi bir hava vardı, ama soğuk etkilemiyordu beni. Son günlerdeki zindanım olan o korkunç tuğla binayı arkama almıştım, kalabalık caddeyse önümdeydi. Yanımdan kırağı kaplı burun deliklerinden buhar çıkan insanlar geçiyor, otomobiller cam gibi asfalt üzerinde ağır ağır hareket ediyorlardı. Evin önünde da-

kikalarca, sanki transa geçmiş gibi hareketsiz durdum. Her şey çok güzel, çok *açık* görünüyordu gözüme. Çevrede yükselen binalara, masif betonda derin bir yarık izlenimi veren caddeye rağmen, etraf açıklıktı. İlk kez bu dünyada yaşamanın ne büyük mutluluk olduğunu hissediyordum. Betimlemesi zor bir duygu bu... Kelime, resim ya da müzikle anlatılamayan... Ancak bu duyguya bir kez kapılmış olan herkes bilir ki, dış dünyada bir şey durmuş kendisini beklemektedir.

Caddeyi geçip köşedeki snack-bar'a girdim. Büyük orucumdan sonra yediğim ilk şeyler tatsız bir patates püresi ve sentetik ketçapla sunulan iki adet selüloz sosis oldu. Harikulade bir ziyafetti. Alkole ihtiyaç duymuyordum, arınmış, çivili yataktaki fakir kadar hafiflemiştim.

Yalnız, ara ara belleğim harekete geçiyor ve başını kan revan içinde kalana dek duvara vuruyordu. Eh, hayatta bazı ufak tefek rahatsızlıkları da olabilir insanın yani, diye düşünüyordum. Açık havada geçirdiğim ilk saatlerde varoluşuma bayağı iyimser gözle bakıyor, gizli bir tebessümle dolaşıyordum.

Bu durum bir kavşakta yeşil ışığı beklemek için durana kadar sürdü. Arkamda astragan bir manto ve şapka giymiş yaşlı bir kadın duruyordu. Ayağında kürklü çizmeler, sağ elinde cilalı bir baston vardı. Satın aldığı yiyeceklerle dolu iki büyük naylon torba taşıyordu. Tiz bir fare sesiyle bana seslendi: "Rica etsem karşıya geçmeme yardım eder misiniz?" Özür diler gibi eğilmiş çizmelerine bakıyordu. "Ayaklarım...."

Dediğim gibi, o ana kadar keyfim yerindeydi. Ama her şeyin de bi haddi vardır canım! Evet, yani bir yere sınır çizgisi çekmek gerek. Yalvaran iri gözlerle bana bakan kadını inceledim bir süre. Yardım edip caddeyi aşırtmak ha? İçimde bir öfkenin kabarmakta olduğunu hissediyordum. Adalet adına fışkıran bir miktar adrenalin! Caddeyi geçmek için yardım istiyordu ha! *Yani ne demeye getiriyordu bu kadın?* Koluna filan girmemi mi istiyordu yoksa? Belki de yıpranmış vücudunu benimkine yaslamasına izin vermemi? Ya da kucaklayıp karşıya geçirmemi? Hatta alışveriş torbala-

rını dişlerimin arasına sıkıştırıp, onu kaldırıp omzuma almamı! Dört ayak yere çömelmemi mi istiyor? Çıplak avuçiçlerimi çakıltaşı serpili buz zemine dayayıp, beni bir katır gibi kullanmasına izin vermemi mi? Sırtıma binip, elindeki bastonuyla beni değnekleyerek, caddeden karşıya geçmemi mi? Dehh, dehh! Toprak ve buzda eşelenmemi, bir terleyip, bir üşümemi, inlememi. Yalvarmamı.."Rica etsem karşıya geçmeme yardım eder misiniz?" Ne şeytanca bir soru! Ne adi bir ihtiyar karı! Kahverengi bakışlarının gerisindeki kötülüğü apaçık görüyordum. Tabii ki o, masum rolünü çok mükemmel oynuyordu. Ama ben biliyordum onun amacını. Biliyordum ki o çirkin, ihtiyar kafasının içinde beni mahvetmenin düşünü kurmaktaydı. Yıkılmamı, yaya geçidinin üzerine boylu boyunca serilmemi istiyordu. Üzerimden geçmesi için ona *yalvarmamı* bekliyordu. N'olur lütfedip o emekli ayaklarınızla üzerime basınız! Gelin. Lütfen, yalvarırım! Üzerime basın! Karnıma, göğsüme, boynuma... Yüzümü de unutmayın lütfen! Gözlerime kum ve tuz sıvayın, dişlerimi tekmeleyin, hatta caddenin karşı tarafına geçip canınızı kurtardığınız anda bir de osuruk salmayı ihmal etmeyin. Beni düşünmeyiniz hanımefendi, siz yalnızca kendi emniyetinizi düşününüz. Çünkü benim için mutluluk sizin emniyet içinde olmanızdır. Otomobillere geçmeleri için işaret edin. Parmağımı bile kıpırdatmayacağım. Çivili lastikler tarafından parçalanayım diye dua ederdim zaten hep!

Hayır. Hayır! Beni ele geçiremeyecek. Öfkeden bayılacak gibiydim, midem bulanmaya başlamıştı. Birden elinden bastonu kaptığım gibi ikiye böldüm ve yaşlı kadını ensesinden kavrayıp, kafasını yaya geçidinin beyaz şeritlerine doğru savurdum. Şeytan götüresice! Kadın dizlerinin üzerine düştü, kollarıyla havada genişçe bir yay çizerken, torbaların içindeki yiyecekler yerlere saçıldı. Araba tekerlekleri süt ve kırık yumurta karışımı üzerinde patinaj yapıyordu. Taptaze cadde omleti önümüze serilmişti. Kadının vücudunun üst kısmı devinimini sürdürdü ve alnının ortası asfalta çakıldı. Tıpkı bir Müslümanın sabah namazında dengesini kaybetmesi gibi. Kırık baston parçalarını kadına doğru fırlattım. Hay, küstah iblis! Öylesine öfkeliydim ki ağzımdan tek bir ses bile çıkmıyordu. Çenem felce uğramıştı sanki. Birkaç saniye orada kala-

kaldım. Kadının imdat çığlıkları geliyordu kulağıma. Ne de çok şey istiyordu dünyadan. Yine yardım edilmesini istiyordu kendine! Birden gözlerim karardı, bir elektrik direğine yaslanmak zorunda kaldım. Birileri koşarak geldi. Bir adam beni kolumdan yakaladı. Tam, iyiyim bir şeyim yok demeye hazırlanırken, adam ansızın sebepsiz bir tokat patlattı suratıma.

Bu arada trafik ışıkları yeşile dönmüştü. Adamın elinden kurtulup, koşmaya başladım.

Olup bitenlerden sonra bitap düşmüştüm. Her şey yıkılmıştı. Güneş battı ve etraf karanlığa gömüldü. Eve gitmeye korkuyordum. Neden sanki barış ve uyum içinde yaşamıyordu şu insanlar? Niçin bir avuç insan, diğerlerinin hayatını karartmayı hedefliyordu hep?

O gece uyumak üzere kendime başka bir yer bulmak zorunda olduğumun farkındaydım. Kristal Palas'ın duvarlarıyla yüzyüze gelme riskini göze almam söz konusu bile olamazdı. Ne olduğunu tam bilemesem bile, beni orada kötü bir şeyin beklediğinden eminim. Parkta bir sıranın üzerine oturdum. Gözyaşlarımı salıverdim.

İşte o zaman Sir Henry geldi aklıma.

Her ne kadar hafızam son zamanlarda zayıfladıysa da, daha önceleri bu adamı başka bir adla çağırmış olduğumuzu hiç hatırlamıyorum. Sir Henry derdik ona ve pek çok nedeni vardı bunun. Öncelikle, dış görünüşü; gözleri ve burnu. Bilhassa burnu! Sonra, üstü başı, giysileri. O zamanlar blujean, hadi bilemedin kadife pantolon giyilirdi. Ama Sir Henry'yi koyu renk takım elbiseden başka bir kıyafet içinde göremezdiniz. Kışın bir de palto giyerdi üzerine. Eksi otuz derecede de, artı otuz derecede de aynı takım elbise: Biraz eski, dizleri ve kalçaları parlamış ama daima tertemiz, lekesiz. Hiç usanmaksızın, tinere batırdığı pamuk parçalarıyla temizlerdi elbisesini. Saçları hep kısa kesilmiş olurdu, zamanın uzun saç modasına hiç aldırmazdı. Gözleri çelik grisi denilen cinstendi, bir eskimo kızak köpeğininkiler kadar soğuk ve sakin. Çukurlarına batık bu gözler nereye çevrilmiş olurlarsa olsunlar hep tepeden bakarlardı. O bir aristokrattı. Tam da eski soylular gibi hiç

çalışmadan yaşardı. Hiç ama hiç çalışmazdı. Yüzde yüz iş kaçkınıydı. Tıpkı benim gibi... Uzun bir dönem birbirimizden çok hoşlanmıştık.

Henry, Oslo Caddesi'nde bir çatı katında oturuyordu. Müthiş dağınık, kocaman bir odası vardı. Ambar ile çöplük karışımı bir yerdi burası. Kaldığı yer ile Henry tam bir çelişki meydana getirirdi. Dizlerine kadar yükselen bokluk içinde, üzerinde tek bir leke bile bulunmayan giysiler.

Bomboş Oslo Caddesi boyunca yürüdüm. Eski sokak kapısına vardığımda vakit akşam üzeriydi. Bir zamanlar yeşil olduğu anlaşılan kapının boyaları aradan geçen yıllardan, nice yağmurlar ve rüzgârlardan sonra iyice silinmiş, görünmez hale gelmişti. Eski bir tabelâda dış kapıyı akşam saat dokuzdan sonra kapalı tutmak görevinin apartman sakinlerine ait olduğu yazılıydı. Ancak bu kural apartmanın daha henüz hayatta olduğu, üç katlı binanın tüm pencerelerinde ışıklar yandığı, çocuk seslerinin, kahkahaların ve yemek kokularının merdiven boşluğuna yayıldığı yıllarda icat edilmiş ve yazıya geçirilmişti. Benim geldiğim o akşamüzeri ise, apartman yıllarca önce ölmüş, yıkılmaya terk edilmiş ve boşaltılmış bir durumdaydı. Boş dairelerde artık sıçanlar ve güvercinler ikâmet etmekteydiler. Çatı katı ise Sir Henry'nindi. Bu branştaki devlerden biri olan mülk sahibi, Sir Henry'nin çatıda yuva kurmuş olduğunu bildiği halde göz yummuştu bu işe. Sessizce belediyeden yıkım kararının çıkmasını ve buldozerlerin gelmesini bekliyordu.

Mülk sahibi, bu bekleme aşamasında, sıvaların yavaş yavaş eriyip toz olmasını kârlar hanesine geçiredursun, Henry orada yaşamaya devam ediyordu.

Apartman boşluğuna girip, sokak kapısını kapattım. Öylesine karanlıktı ki ayakkabılarımı bile göremiyordum.

Arka avluya geçtiğimde soluk akşam güneşi gözlerimi kamaştırdı. Gözlerimi hüzünlü duvarlarda dolaştırmaya başladım. Pen-

cereler –camları kırılmış, kör gibi bakan kara gözler. Gri duvarlar. İğrenç koku... Bir yerlerde bir kedi ölüsü çürümeye terk edilmiş olmalıydı. Etrafta tahta parçaları, devrilmiş çöp tenekeleri, mobilya ve diğer eşya enkazları yığılıydı. Bakışlarımı yeniden yukarıya çevirdim. Açık bir çatı penceresinden ne olduğunu anlayamadığım bazı sesler ulaştı kulağıma. Birileri konuşuyordu ama kelimeleri seçemiyordum. Belki de yabancı bir dildi. Tıpkı o bilinmeyene yaptığım yolculuktan uyanıp, kendimi sırtüstü yatarken bulduğum zamanki gibi. O zaman da caddeden bazı sesler duymuş ama ne olduklarını anlayamamıştım. Apartmanın avludaki esas giriş kapısı kapalı olduğundan arka taraftaki kapıdan dolaştım. Elektrikler kesikti. Çatıya çıkan yangın merdiveni müthiş tehlikeliydi. Şişeler ve tahta parçaları basamaklara barikat kurmuştu. Bunlardan bazılarını Sir Henry'nin oraya yığdığını biliyordum. Bir konserve kavanozu, bir şişe ya da buna benzer bir şeyler devirmeden merdivenleri tırmanmak imkânsızdı. Bunlar Sir Henry'nin kapı ziliydi, kurduğu alarm sistemiydi. O anda kulaklarını dikmiş, dikkatli bir köpek gibi kapıyı gözlüyor olmalıydı.

Başıma ciddi bir kaza gelmeden yukarı kadar tırmandım. Gerçi birkaç kez düştüm ama, daha önce de oraya gitmiş olduğumdan merdiven korkuluğunun yerini aşağı yukarı biliyordum. Daha da önemlisi nerede *bulunmadığını* biliyordum.

Bir kedi yahut da bir sıçan ben kapıya doğru yaklaşırken yanımdan geçip gitti. Kedi olmalı diye düşündüm. Kokuya bakılırsa burası sıçanlara ait bir saha değildi. Kapıya çakıyla şu yazı kazılmıştı: "Sir Henry. Delilere mahsustur." Neredeyse dindarcasına severdi Hesse'yi.

Kapıyı çalacak kadar deli olduğumu hissediyordum. Son saniyelere kadar işitilen mırıldanma birdenbire kesiliverdi. Ve yarı isterik bir kadın sesi işitildi: "Kim o? Kim o, kim? Yahu, KİM O DEDİM?"

Aman tanrım. Lanet olası! "Saron" dedim. "Ben Saron'um. Bura-

da sıçanlar beni halletmeden aç şu kapıyı!"

Kapı bir hamlede açıldı. Wilma'ydı kapıyı açan. Elbette Wilma. Daha soluk yüzünü kapı aralığından göstermeden anlamıştım onun olduğunu. Sesini tanımıştım. Çünkü Wilma ağzım her açışında bir psikoz geçiriyormuşçasına sesler çıkarır.

Kapıda durmuştu ve feci görünüyordu. Birkaç haftadır bulut gibi gezdiği belliydi. Saçları darmadağınık, yağlı, kepekli yapağı gibiydi. Üzerine toz pembeli, cırtlak yeşilli iğrenç bir yazlık elbise geçirmişti. Leş gibi bir zeminin üzerinde yalınayak duruyordu. Gözleri alkolle parlatılmaya çalışılan, yıpranmış cam bilyelere benziyordu. Miyopluğunu bertaraf etmek istercesine ileri doğru fırlamıştı sanki bu gözler. Wilma beni tanıdı.

"Ah senmişsin." Pek rahatlamışa benzemiyordu. Belki de ihtiyar Erik'in kendisini geri götürmek üzere geleceğini ummaktaydı için için... Doğrusunu söylemek gerekirse bu evde Wilma'yı bulacağımı hiç tahmin etmiyordum. Son olarak Sir Henry ile konuştuğumda, bana, 'artık bu defa son' diyerek Wilma'yı sokağa attığını övünerek anlatmıştı.

Wilma beni içeri alıp, kapıyı gürültüyle kapattı. Sonra dudaklarına bir dikilitaş tebessümü yerleştirmeye çalıştı. "Evet, Sir Henry evde yok."

"Olsun" dedim. "Bir bekleme odanız var mı?"

"E, tabii yani!" Ardımdan kapıyı kilitlerken, kendinden emin olmayan bir sesle sordu: "Bir bardak çay... şey yahut da konyak ister misin?"

"Evet bi içki isterim." Canım içkiden başka hiçbir şey çekmiyordu. "Biraz içkin varsa, kıyak." İçkinin Wilma için kanının her damlası kadar değerli olduğunu bildiğimden bu teklifi gözlerimi yaşartmıştı.

"Var var. Ayaklarımı sürüye sürüye dolanıyorum buralarda biliyorsun." Darmadağınık masanın üzerinde temiz, daha doğrusu sudan başka bir şey içilmemiş bir bardak aramaya girişti.

Ceketimi çıkardım. "Dönmesi epey vakit alır mı?"

"Kim bilir!" Dar omuzlarını yukarı kaldırıp, başını salladı. "Bu bok deliğinde yıllarca Henry ile yaşamış olan sen, daha iyi tanırsın onu."

Wilma hayata gözlerini batı yakasında, Frogner'de açmıştı.

Wilma hayata gözlerini batı yakasında, Frogner'de açmıştı. Şimdi ise tüylerine kusmuk ve viski sıvaşmış, düşkün bir burjuva meleğiydi. Zorunlu iniş yaparken kentin doğu yakasına çakılmış ve yeniden uçuşa geçebilecek enerjiyi bir daha asla toplayamamıştı. Danteller ve tüller içindeki mutlu çocukluğu sanki başka bir boyuttan, hastalıklı bir anıydı Wilma için.

"Wilma," dedim "ne kadar zamandır burada dolaşıp, duvarlarla dertleşiyorsun? Ne zaman başladın kendi kendine yüksek sesle konuşmaya? Avludan dinlediğimde yanında başkaları da var sanmıştım."

"Tam bilmiyorum. Belki iki, belki üç hafta."

"Bu kadar zamandır uğramadı mı Henry?"

"Hayır ama, bir süredir pek konuşmuyor benimle"

Yatağa doğru gidip şişeyi getirdi. Bana bir küçükhanım ölçüsünde ikram edip, kendine duble doldurdu. "Eh hadi şerefe!" Tekrar gülümsemeye çalıştıysa da, taşlaşmış bir mımik oldu bu. Allah kahretsin bıraksa ya şu tebessüm etmeyi. Kahverengi dişleri aldığım yudumu boğazımda bırakmıştı.

"Neredeyse gelir" dedi Wilma ve brady şişesini kavradı. "Ya o gelir ya da bununla idare ederiz bir süre."

Wilma'nın zavallı eziyet görmüş beyin hücreleri!

Sir Henry bir saat sonra geldi. Beraberinde blazer giymiş, açık mavi deri çizmeli kaypak bir bok çuvalını da getirmişti. Herif, banyodan yeni çıkmış, sinekkaydı tıraşlı, saçları biçimli tipik bir disko çocuğuydu.

Merdivenlerden yukarı çıkışlarına kulak vermiştim. Önce, süs köpeğinin küçük enerjik adımları... Sürekli bir yerlere çarpıyor ve kibarca küfrediyordu. Ardından Henry'nin rahvan adımları. Gerçekten de, Sir Henry, binlerce engelle dolu körkaranlık bir merdiveni bile rahvan adımlarla tırmanabilir. Deli deli bakan gözleri onun karanlıkta görmesini sağlıyordur belki de kim bilir!

"Aç kapıyı allahın belası!" Evin beyi kapıyı çalıyordu.

Wilma kapıyı açmaya giderken sinirli sinirli parmaklarıyla oynuyordu. "Tamam, tamam, tamam." Kapı açıldığında "İçeri gir" dedi Sir Henry. Wilma arkada kalmıştı. Nabza göre şerbet verici tılysüz herif odaya girdi. Yerde duran ceketimin üzerinden zarif bir

hareketle atladı, elleriyle iskemlenin tozunu alarak kıvırtık kıçını üzerine yerleştirdi. Henry de peşinden geliyordu. "O, vay iblis, *sen* burdasın demek!" Henüz arkasında gezinen, sonra da bir iskemleye ilişen Wilma'yı görmemişti. Henry odadaki tek koltuğu masaya doğru çekti ve oturdu. Hayvani gözleriyle bana bakıyordu.

"Seninle konuşmam lazım" dedim.

"Öyle miii? Bi cenazeye benziyorsun, bilmem farkında mısın?"

"Rahatsız ediyorsam daha sonra da gelebilirim."

İkisinin ne yapacaklarından haberim vardı.

"Yok canım! Yani, tabii ki rahatsız ediyorsun ama, hiiiç mühim diil. Wilma'nın gördüklerini sen de görmeye tahammül edebilirsin herhalde. Merdivenlerden aşağı inmen gerekmiyor yani!"

"İyi"

"Evet. Demek istediğim bu. Biz şirket yönetim kurulu olarak bu odada toplantı halindeyken, herkese kolay kolay burada bulunma izni vermeyiz bilesin." Masanın karşı tarafındaki yaratığa buz gibi bir tebessüm gönderdi.

"Öyle di mi Kevin? Herkes bu kadar şanslı olamaz. Wilma!" Sesi Bay Çakmaktaş'ın Wilma deyişi gibiydi. "Wilma" diye defalarca seslendi.

"Wilma! Wilma! Wilma!"

"Evet" dedi Wilma. "Evet, evet, eeveeet! Aklını mı kaçırdın sen?"

"Wilma, git kasayı getir!" dedi konyak şişesine uzanırken.

"Mangırları mı?"

"Evet, paralarım Wilma, nakdi ödeme vasıtalarım yani!"

Wilma çevreye kaçamak bir bakış fırlattı parmaklıklı karyolaya doğru seyirtmeden önce. İnşallah gözlerimizi kapatmamızı istemez diye geçirdim içimden.

Tabii ki, sermaye şiltenin altında muhafaza edilmekteydi. Kahkahalarla gülmemek için kendimi zor tuttum. Şiltenin altında bi deste para! Henry hem benim hem de disko-şekeri'nin gülümsediğini görmüş olmalı ki bize doğru döndü. Gökgürültüsüne benzer bir sesle: "Biliyorum, şu gerzek maskelerinizin ardına sığınmış sırıtıyorsunuz bana... Yalnız sizi temin ederim ki gülünecek *hiçbir şey yok*. Şu anda, dünyada para saklanacak en emin yeri görmekte-

siniz." İşaret parmağını havada tehdit edercesine sallıyordu. "Tabii bu dediğim Wilma gibi bir karıyla bir arada yaşamak şartıyla geçerli. Böyle bütün gün yatıp, mastürbasyon yapan ve ucuz içki çeken alkolik bi tavuk... Şu günahkâr dünyadaki en emin para kasası, Wilma'nın terli bademinin altında yer almaktadır." Henry ara verip, anlamlı anlamlı suratımıza baktı. Sonra yeniden haykırdı. "Oraya da *kimse* giremez!" Böğüre böğüre gülüyordu. Kevin de sinirli sinirli tısladı.

"Hıhhh, hıh, hııııı!" Dudaklarında beliren tükrük balonlarını diliyle silip, temizledi.

Henry para destesinden kahverengi banknotlar sıyırıp, masasının üzerine sürdü. Öbürü de bir çırpıda blazer'ının iç cebine tıkıverdi paraları. Sıra paketlere gelmişti. Bu kez gidiş yolu tersine, yani Henry'ye doğruydu. Keyifle parmaklarıyla masanın üzerinde tempo tutan Henry, paketleri kaptı. "Fevkalade yavrum, fevkalade! İnşallah bu torbalara deterjan doldurmamamak akıllılığını göstermişsindir!" Gülüyordu.

"Dinamit" dedi Kevin anlamlı anlamlı, sonra da şakadan anladığını göstermek üzere sırıttı.

"Eh artık, bize yaptığın bu ziyareti daha da uzatmak niyetinde değilsindir herhalde" dedi Henry.

"Eh tabii, artık kalkıp evin yolunu tutmam gerek" diye vırakladı kurbağa. Kolundaki saate baktı. Rolex marka!

"Güle güle" dedi Wilma ansızın. Öylesine beklenmedik bir anda söylemişti ki bunu, kedi yavrusu oturduğu iskemleden fırladı. Wilma'ya öldüren bir bakış fırlattıktan sonra, hızla dönüp, kimsenin veda etmesine bile fırsat bırakmadan kapıdan kayboldu. Ben de sevinmiştim.

Ancak Henry oturduğu yerden kıpırdamadan, birlikte yaşadığı kadını süzüyor, tepeden tırnağa ölçüp, biçiyordu. Saniyeler geçti. Wilma gözlerini öfkeyle konyak bardağına dikmişti.

Sonunda, "Wilma" dedi Henry, "Bazen aşkımızı çok yokuşa sürüyorsun. Seni bu kadar sevmeseydim iki tane çakmıştım suratına, biliyorsun. Yani şunun şurasında..... tutamaz mıydın çeneni be! O cıvık dilini.... Biraz da.... nasıl desem, temsili ve iyi örnek tavırların olsa...."

"Burada oturup, o gerzeğe takılamam" dedi Wilma gözlerini bardaktan ayırmadan.

"İyi ya bana takılırdın sen de. Ah bi kerecik çeneni tutabilsen."

Sir Henry yakışıksız bir muameleye muhatap olmuş gibi alınmıştı. Hizmetçi kızın kendisini yemek masasına yatırıp sikmesine izin vermeyince suratı asılan züppe bir İngiliz soylusuna benziyordu.

"Sana da takılmak istemiyor canım."

"Öyle miiii! Peki ya sen Saron, sen ne halt karıştırıyorsun burada? Wilma'ya mı *takılıyorsun* ben evde yokken? Karısı alkolik bir arkadaşa sahip olmanın avantajlarından mı yararlanıyorsun?"

"Geceyi burada geçirmeliyim."

"Aynasızlar mı?"

"Paranoya?"

"Evet, paranoya."

"Halüsinasyonlar?"

"Hayır"

Blöf yapıyordum. Gerçeğin yarısını söyleyerek.

"İyi o zaman. Ben aynı anda iki halüsinasyon makinesini birden burada bulunduramam."

Odanın karşı köşesini işaret etti parmağıyla. "Tamam Saron, içi eski gazeteler ve Wilma'nın bin dokuz yüz altmış dokuzdan kalma hijyenik kadın bağlarıyla dolu şu portakal kasasının arkasında uyursun. Oldu mu? Şilte falan yok ama, bir yerlerde bi uyku tulumum olacaktı benim. İstersen kullan. Wilmaa! Gazocağını bul da, su koy üstüne, kaynasın. Kokainimin yanında biraz kahve alacağım!

"Tamam" diye mırıldandı Wilma ve fırlayıp gazocağını aramaya başladı. Belli ki alkolizm periyodunun robotlaşma devresine girmişti.

"Bunlar iyi mal," dedi Henry ve beyaz tozu cam bir plakanın üzerine itinayla serpti. Tam bir "brain-bubble" bu, anlarsın ya! Bir jiletle tozun üzerine yol yol altı çizgi çekti. Dikkatli ve kusursuz bir çalışma... Tam Sir Henry'nin işi. Altı çizgi. Odadaki her bir burun deliği için bir adet.

"Ben istemiyorum" dedim ve Wilma uzaklaşmışken bardağımı doldurmaya baktım.

Henry bakakalmıştı. "Yahu sen sahiden hastasın!"

İçkiden bir yudum aldım, hiç cevap vermeden. Henry tekrar önüne baktı. "Eh zarar yok, ama benim tanıdığım Wilma ister. Bizim ihtiyar tonton Wilma, kokain kutusuna burun kıvıranlardan değildir. Bakalıııım... Şimdi sıra binlik banknotta. Bu tanrısal tozu buruna çekmek için binlik kullanılır. Sana bi şi diyim mi Saron, bu iş için şu kahverengi banknotu kullanmanın psikolojik etkisi, alınan zevkin yarısına eşit! Öyle buruşuk bi onlukla olmaz bu. "Kâğıt binliği sımsıkı bir rulo yapmıştı. "Kâğıda sümük bulaştırmak yok, başından söyleyeyim. Wilma, suratının ortasındaki o iki madenci kuyusu ne alemde? Burunları sümük dolu olanlara İsa'nın kutsal lokmasından yok. Anlaşıldı mı?"

Henry terlemeye başlamıştı.

Şu ana kadar kaç nefes çekmişti merak ettim.

Wilma masaya oturdu. Henry birinciliği kimseye bırakmadı. Binliği elinde hazırlayıp, aristokrat burnunu hafifçe öne eğdi. Hüüüüp. Hüüüüüp. Beyaz çizgileri yıldırım hızıya burnuna çekivermişti –geride bir kırıntı bile bırakmadan! Sıra Wilma'daydı. Elleri öylesine titriyordu ki, toza doğru uzanabilmesi için yardım ettik. Bin bir güçlükle çekebildi.

Daha sonra hep beraber yatağın üzerine oturduk. Wilma fincanlara kahve doldurdu, Henry gözlerini kapatarak, dudaklarında mutlu bir gülümseme geriye yaslandı. "Eveeet, Saron, şimdilerde üzüntülüsün, hem de korkuyorsun ha! Ehh... Ama oğlum biliyorsun ki, sen o haydut yuvasında yapayalnız oturup duvarları seyretmeye devam ettiğin sürece bu böyle olacak. Bu bir doğa yasası. Yalnızlık insanı kederlendirir, hüzün verir. Yani her aklına estiğinde çıkıp buraya gelesin diye söylemiyorum ama, başka yerlere de gidip yeni arkadaşlar edinebilirsin di mi?"

Tanrım. Şimdi sinirime dokunmaya başladı işte! "Tripe girmiştim, biraz ağır geçti. Hepsi bu. Kes şu boktan muhabbetini, tamam mı!"

"Haa, şu mesele, sorun neydi?"

"Bilmiyorum. İçimde bi şey beni çekmeye çalışıyor. Öteki..."

"Öteki taraftan di mi? Evet. Bütün büyük adamlar öteki taraftan çekilmişlerdir. Kolomb, Brono, Rafael ve Mikelangelo. Goethe, Mozart, Hitler ve Einar Gerhardsen. *Biçim*'in öte yanından bir şeyler çekip, sürüklemiş onları. Ama korkmuşlar mı? Hayır, onlar...."

"Allah kahretsin!" Yorgana öyle bir yumruk atmışım ki Wilma yerinden sıçradı. "*Yakalayamıyorum* bu şeyi, cehennem azabı bu. Çıldıracağım!"

"Büyük adamların hiçbiri yakalayamadılar onu Saron. Hiçbiri. Bütün sır burda. Eğer senin dediğin gibi *yakalasalardı,* hiçbi bok yaratamazlardı. Büyük kitapların yazılmasının, büyük resimlerin yapılmasının ve şaheser müziklerin bestelenmesinin nedeni, bunları yapanların bu *şey*'in özlemiyle çıldıracak hale gelmiş olmalarında yatar. Senin oturup anlattığın hayaletin tastamam kendisidir bu."

"Sanat!" Gülmem tutmuştu. "Yahu sen oturmuş, nelerden bahsediyorsun? Sanat, sosyal demokrasi ve Nazizm ve de Amerika'nın keşfi... Bu gün iyice uçmuşsun sen!"

"Seni gerzek seni! Ben biçim'den bahsediyorum. İçsel ve dışsal biçim. Eğer durduğun yerden birazcık ileriye gitmek, kendini herhangi bir alanda kullanmak istiyorsan, şu sözünü ettiğin çekim'den nasıl yararlanacağına karar vermek durumundasın."

"İçsel ve dışsal biçim! Yarı sarhoş bir Klüp 7 müdavimi gibi konuştun işte!"

Söylediğimden pek etkilenmişe benzemiyordu. Ter içindeydi. "Wilma'ya bak" diye üsteledi. Wilma'nın başını bana doğru döndürdü. Wilma Henry'nin yaptığına hiç itiraz etmedi, ancak donuk gözleriyle yarı hayret ve yarı korku içinde bize bakıyordu. "Ne görüyorsun?"

"Ne mi görüyorum?"

"Evet, ne *görüyorsun*?"

"Allah allah, yahu elbette Wilma'yı görüyorum!" Tabii ki daha derin mevzulara girmekte olduğumuzu anlamıştım, ama pek havamda değildim. Sir Henry ve zevcelerini ziyaret ettiğime, edeceğime de pişman olur gibiydim. Aklımdan şöyle geçiriyordum:

"İnşallah, Hesse ve Kafka yorumlarına başlamaz şimdi. O zaman susturmak hiç mümkün olmaz."

Henry Wilma'nın başını okşadı. "Hayır Saron. Wilma değil bu, öncelikle. Wilma, Frogner semtindeki bir burjuva salağının bu *biçim*'e iliştirdiği bir isim!" Wilma'nın başını, sanki biraz gayret etse ebedi gerçeği okuyabileceği bir cam küreymişçesine ellerinin arasına almıştı. "Ancak bu biçimin içinde bir başka biçim daha var, değil mi? Küçük bir *ruh*, her ne kadar alkole de boğulmuş olsa ilginç olduğu söylenebilir." Elini kaldırıp, anlamlı bir şekilde yüzüme baktı. "İşte tam burada, içsel ile dışsal biçimin kesişme noktasında bulabilirsin büyük şeyleri. Eğer *bu*'nu yakalayıp bir resme, bir kitaba ya da o allahın belası bilincine aktarabilirsen, altın yumurta yumurtlamışsın demektir dostum." Wilma'nın başını bıraktı. Wilma dönüp, ters ters baktı Henry'ye.

"Altın yumurta ha!" dedim. "Tavuk muhabbeti!"

Wilma ağır ağır dans etmeye başlamıştı. Önce dikkatimizi çekmedi bile. Henry ile bir tartışmanın ortasındaydık. Geçtiğimiz günlerde, ebedi av sahalarına intikal etmiş olan bir kültür şahsiyetine dair manalı bir konuyu tartışmaktaydık. Henry bunun insanlık açısından büyük bir kayıp olduğunu söylüyordu. Buna gülüyordum. Henry öylesine kızmıştı ki, Wilma'nın giderek çılgınlaşan dansı o anda tüm dikkatleri üzerine çekmeseydi, bana vurabilirdi belki de.

"Şu karıya bak" dedi Henry, Wilma'yı işaret ederek. "Seni temin ederim ki gök delindi artık!" Öfkesi geçmişti. Öne doğru eğilip gülümsedi. Gözleri daha da küçülmüştü. Kısık gözleriyle yarı karanlığa daldı.

Wilma'nın ilk adımları oldukça dikkatliydi, tıpkı küçük bir çocuğun sakınarak buz üzerinde hareket etmesi gibi. Derken yavaş yavaş dengesini buldu, kollarını, kalçasını serbest bıraktı ve olay başladı. Wilma iki dakika içinde et ve kandan yapılmış bir kasırgaya, bir hortuma dönüşmüştü. Koşuyor, zıplıyor, odanın içinde kendi etrafında dönüyor, kollarını sallıyor, başını sarsıyordu. Gözleri iri iri açılmıştı ama, gözbebeksiz deniz analarına benzi-

yordu bu gözler. Yarı açık ağzına ne bir mimik ne bir gülümseme iliştirmişti, renksiz dudaklarından ince bir yol halinde salya sızıyordu yalnızca. Sessiz sessiz inliyordu ama bu iniltinin nedeni acı mıydı, üzüntü mü, yoksa bitkinlik mi, anlaşılmıyordu. Döndü, döndü... İleri, geri...

Başlangıçta şok geçirmiştim. Wilma'nın kabul edilebilir bir aykırı olmak hali ile muhteşem bir deliliği ayıran o görünmez sınırı aşmış olduğunu düşünüyordum. Henry'ye dönerek:

"Söylesene Allahaşkına, n'aapıyo bu kadın?"

"Sakin ol, Wilma böyledir." Gözlerini Wilma'dan ayırmadan ekledi: "Onu çoktan şu çatı penceresinden dışarı atmamış olmamın nedeni de bu!" Bana dönüp gülümsedi. "Biliyorsun şu tavan arasında ne radyom ne de televizyonum var benim."

Bu çılgınca dans beni felce uğratmıştı. Yeniden trans'a geçmiştim sanki. Önümde bir vahiy, bir halüsinasyon, bir delilik vak'ası dans ediyordu. Önümde hayat dans ediyordu! Renkleri gördüm: Toz pembe, filizi! Hız, biçimi yarı yarıya silmişti. Ama bir başka biçim, bir başka güç bu yeri– maddi, dışsal biçimden boşalan görüntüyü– doldurdu. En kanıksamış sosyal hizmetler uzmanını bile zavallılığı ve sefilliği karşısında hüngür hüngür ağlatacak bir fiziğin ardındaki ruhun, muazzam bir dayanıklılık sınavına tanık olmaktaydım o anda. Kalbin, harabe haline gelmiş bir vücudu canlı tutabilmek için nasıl engellenemez bir çırpınışla çarptığını görüyordum. İki biçim, kadim tarihlerden kalma bir aşk dansı yaparcasına birbirlerine kenetlendiler. Bu bir *aşktı. Zorunlu* bir aşk. Çünkü bu iki biçimden her biri, bir diğerinin rızası olmadan var olamazdı dünyada. Bu görüntü bir hiper-gerçeklik haline gelmişti, çünkü dans eden bir kadındı. Hayatın devam etmesini sağlayan anahtarı belden aşağısında taşıyan, insan doğuran bir kadın... Bu, olayı o kadar sivriltmişti ki şöyle düşünmeden edemedim: "Duvar. Bir duvarın ardındayım yine! Hedefin dışhatlarını belli belirsiz görür gibi oldum, orada, kollar ve bacaklar arasında, dönen, dönen..."

"İlse" dedim. Dudaklarımdan kendiliğinden dökülmüştü bu.

V

Ertesi sabah gözlerimi Sir Henry'nin kirli uyku tulumunun üzerin de açtım. Yatmış olduğumu hatırlamıyordum bile. Şaşkın şaşkın oturup Wilma'yı seyrettiğim anın dışında başka hiçbir şey de hatırlamıyorum zaten. Hayır Wilma'yı değil İlse'yi. Bayılmışım herhalde. Birisi üzerime Aftenposten gazetesi örtmüştü. Tam bimekân takımından birinin yapacağı tarzda, itina ile açılarak yayılmıştı gazete. Wilma olmalıydı. Bu odadaki başka hiç kimse böyle bir saçmalık yapmayı akıl etmezdi çünkü. Soğuktu. Donuyordum.

Yattığım yerde düşünüyordum. İlse, nereden çıkarmıştım bu ismi? Kafamın gerilerinde bir yerde, uzak bir bağlantı var gibiydi. Ama yakalayamıyordum onu. Kelime, bir hareketle, Wilma'nın

hastalıklı dansıyla ortaya çıkıvermişti. Daha başka bir açıklama bulamadım. Ama biliyordum ki duvarın arkasına yeniden bir göz atmıştım. Kendi kendime, bu bir başlangıç diye düşündüm.

Ayağa kalkıp, gazeteleri toplarken, tıpkı bir gün önce caddede durduğum zamanki gibi hissettim kendimi. Güçlü ve kendinden emin...

Bu güç, bu çoşkulu haz, ormanlarda fasılasız gezindikten sonra avının ağaçların arasında beliriverdiğini gören avcının duygularına eşti. Vücudum felce uğramıştı. Beyaz geyik gözden kaybolmuştu, ama izleri vardı. Yeni bırakılmış izler. Öncelikle, bu izlerin beni odanın karşı tarafına, Wilma ile Henry'nin horuldayarak uyudukları yatağa götüreceğinden emindim. Burnum kokusunu almıştı bunun.

Aslında tuzağım hazırdı. Her ne kadar pek istekli değilsem de, olsun. Hayatta hiçbir şey bedavaya elde edilmiyor. Henry'nin dışarı çıkmasını bekleyecektim. Gazocağını yakıp, kahve yapmak üzere su ısıtmaya başladım. Bir yandan da masada kalmış bayat bir ekmek kabuğunu gevelemeye çalışıyordum. Gördüğüm kadarıyla odada başka yiyecek de yoktu. Kahve kokusuyla birlikte Henry canlanmaya başladı. Gerinip, esnedi. Yarı açık gözleriyle bana baktı. Wilma hâlâ kurbanlık bir koyun gibi yatıyordu.

"Demek, bu evde bulunan bir lokmacık yiyeceği de iç etmektesin ha!"

"Evet" dedim, "sonra da senin tütün paketinden kendime bi sigara saracağım. Kahve ister misin?"

"Evvvet! Yahu tanrı aşkına Saron, hiç çekemem böyle pişkin misafirleri... Bak şu Wilma'ya ! Bunun gibi bir kişiyi daha barındıramam burada, biliyorsun. Mümkün değil. Lütfen bırak o ekmek kabuğunu!"

"Sende mangır tonla" dedim, çiğnemeye devam ederken.

"Zorunlu olandan fazlasını sarfetmem ben yiyeceğe" dedi. Ayağa kalkmıştı, çıplak ve zayıftı. Gözleriyle takım elbisesini aradı. "Dediğimi yap, yoksa çarparım! İşe gitmezden önce kursağıma bir lokma girmeli." Ekmek kabuğunu ona doğru fırlattım. Bir eliyle havada kaptı ve ağzına tıkıştırdı.

"İşe mi?"

"Çıkıp o tozu dağıtacağım, Allahın cezası! Kibar semtlerin gençleri yarınki işletme ekonomisi ve muhasebe derslerine çalışabilmek için biraz bi şiler almalı di mi!" Bir sır verir gibi fısıldadı. "Bilirsin, kokain bizim gibi paryalara göre değil. Ara sıra uçurur ama, Hollywood'daki kenefleri ovmaktan başka bir işte pek kullanılmaz bu toz. Eveeet, nerde benim dünkü ütülü gömleğim...."

Henry bir fincan kahveyi hızla içtikten sonra, torbaları alıp kapıdan kayboldu. Fincanı elime alıp, yatağın kenarına oturdum. Sigaradan birkaç nefes çekip, kaynar kahveyi yudumladım. Vaktim boldu. Henry kentin tepelerindeki kibar mahalleye çıkacaktı ve de hep yayan giderdi.

Bir saat sonra Wilma uyandı. Ben o zamana dek kahveyi çoktan bitirmiş, yerdeki izmaritlerin tütünlerini toplayarak sigara sarmaya başlamıştım. Ohhhh... Günışığı henüz tam ayılmamış bakışlarına değer değmez inledi Wilma... Gerçek yüzünde bir tokat gibi çarpıyordu. Hafifçe doğruldu. "Şey var mı?..."

"Dün gece hepsini içtin" dedim ve boş şişeyi bir tekmede odanın öbür ucuna yuvarladım. Wilma geriye yaslandı ve gözlerini kapattı.

"Acaba, sen...."

"Ver mangırları, ben gider alırım." Wilma elini şiltenin altına sokup birkaç tane onluk çıkardı. Gözlerini kısarak paralara baktı: "Sekiz dokuz şişe eksport bira'ya yeter değil mi bu para?" "Eksport mu?" dedim. Bana sanki aklımı kaçırmışım gibi baktı Wilma. "Elbette." Gırtlağını temizleyip, yatağın yanında duran fincana bir tükürük fırlattı. Sonra da gülümsemeye çalıştı. Ben oradan uzaklaştım.

Kısa bir süre sonra Wilma'nın paslı motoruna benzin temin etmiş olarak geri döndüm. Wilma şişeleri görünce gugukladı. Açtığım iki şişeden birisini kendim aldım, diğerini ona uzattım. Wilma biradan iri iri yudumlar alırken, bir yandan da benim elimdeki şişeye bakıyordu. Ancak hiç sesini çıkarmadı. Tekrar yatağın kenarına, bu kez Wilma'nın daha yakınına oturdum. Saçlarını okşadım.

Dehşet içinde yüzüme baktı. Ağzı ıslak bir O harfine bezenmişti. Panjurlu gözlerindeki korku... Ona vurmuş muydum? Yooo, yalnızca saçını okşamıştım. Her şeyin bir başlangıcı vardır.

"Wilma," dedim. "Henry seni istismar ediyor. Seni sevmiyor. Dediğimi duyuyor musun? Seni istismar ediyor!" Wilma tam bir geri zekâlı gibi bakıyordu.

"Yani nasıl, ne demek istiyorsun?"

"Seni burada bulunduruyor yalnızca. Tıpkı bir eşya gibi. Sen onun için yalnızca bir nesnesin: Tekmeleyebileceği bir bezbebek... Ya da keyfine uyarsa becereceği!" Wilma ağlamaya başlamıştı. "*Evet.*" Bastırmaya çalıştığı hıçkırıklarının arasında duyulmaz bir sesle söylemişti bunu. Elindeki şişe boşalmıştı. Geğirdi ve ağlamayı kesti. "Bi şişe daa aç Saron!" Bira dolu torbayı kapının yanına bırakmıştım. İki şişe daha getirmek üzere kalkarken yanağını okşadım. Islak bakışlarıyla beni izlediğini biliyordum. Arkamı dönünce gözlerini titreyen ellerine doğru indirdi.

Ellerimi bir kez daha, Sir Henry'ye ait yatak sobasının cansız saçlarında dolaştırdım. Bu kez o kadar da aptalca bakmıyordu, mat bir bakış iliştirmişti gözlerine. Derken dinamit gibi bir güçle bileğime yapıştı. "Saron!" Yalnızca yüzüne baktım. "Ben feci..... feci..... şekilde *yalnızlık çekiyorum.*" Tekrar hıçkırmaya başladı. Bu kez daha da şiddetlenmişti hıçkırıkları. Kendini ordan oraya vuruyordu. Bira şişesini yere bırakıp, onu kendime çektim. Kucaklayıp, sıkıca göğsüme bastırdım. İğrenç kokuyordu. Eee, n'apalım yani...

"Hiç değilse şimdi *ben* buradayım."

"Ne zamandır hiç kimse beni böyle kucaklamamıştı" diyerek hıçkırdı göğsümde. Gözlerimle sırt eğrisini, gri çarşafın hafiften gizlediği kalçalarının başlangıç noktasına kadar inen o kıvrımı izledim. "Evet, tabii, bunu tahmin edebiliyorum," dedim. Fırlayıp, bir çırpıda giysilerimi üzerimden attım ve Wilma'nın yatağına girdim. Öyle önceden okşaşmaya pek vakit bulamamıştık. Buna memnundum. Vahşi hayvanlar gibi saldırdık birbirimize. Kendimi daha az içten pazarlıklı hissetmeme yaradı bu. Bi nokta daha var tabii. Eğer öyle uzun uzun öpüşüp, koklaşıp, okşaşmış olsaydık, başka bi şey de beceremezdik. Wilma müthiş iştah kesiciydi çünkü.

Bir yandan muamele devam ederken, bir yandan da çevremizdeki çeşitli renk ve biçimlerin biz nasıl çekici ya da itici biçimde etkilediklerini düşünüyordum. Gözümün önüne çocukluğum geldi.

Küçük elma çiçeği, kızıl saçlı, kollarının altı ter kokan bir kızdı. (Gözlerimi kapadığımda hâlâ duyarım o kokuyu, heyecan verici, ürkütücü...) Küçük elma çiçeği bizimle aynı binada oturuyordu. On dört yaşındaydı, doksan kilo filan gelirdi. Ben birkaç yaş daha küçüktüm. Daha o zamanlardan zayıf ve soluk benizliydim. Küçük solgun arı ve dünyanın en iri elma çiçeği! Bu iş faciayla bitecekti tabii...

On iki yaşında nabız bütün ciddiyetiyle bacak arasında atmaya başlar. Tatlı ürpertiler, tabiat ana'nın çağırı sinyalleri; tabiat ana herkesi, hayatı devam ettirmeye çağırır. Cinsel dürtü uyanır, yarı baygın yatan canavar eklemlerini kımıldatır, tırnaklarını biler ve burun deliklerinden kızgın dumanlar üfler... İnsanın içindeki vahşi hayvan uyanır ve ergen hayatın laneti üzerimize uğrar. Biz de ya karın boşluğumuza alev üfüren bu canavara uyar, hayat boyu irademiz dışında bizi yönetmesine izin veririz; ya da içimize kapanır, ilahiler söyler ve tek kişilik yatağımıza uzanarak ellerimizi yorganın üstünde birbirine kenetleriz. Hayat ve dürtü bizi bu aşırı iki uç arasında seçim yapmaya zorlar.

Küçük elma çiçeğine bu saçma ismi, boş vakitlerinde kentteki dini cemaatlerden birinde vaizlik yapan babası koymuş. Başlangıçta "küçük elma çiçeği", evin eşiğinden dışarı çıkmaması öngörülen bir takma isimdi. Ama kader ağlarını kurmuş, sinsi kulaklar tarafından işitilen bu isim, kötücül diller tarafından bütün mahalleye yayılmıştı. Artık ölünceye kadar küçük elma çiçeği diyeceklerdi ona. Küçük elma çiçeği'ni kandırıp tavanarasına çıkardığım sıralarda henüz cinsel dürtülerimin bilincine varmamıştım. Gerçi kız bir yağ fıçısıydı ama böyle şeylere aldıran on iki yaşında bir oğlan çocuğu gösterin bakalım bana! On ikilik bir delikanlı morukları da, bebeleri de, toplama kampından çıkmış gibi görünenleri de, tombul teyzeleri de becerir. Evet, küçük elma çiçeği ile karanlık tavanarasına çıkmıştık işte. Yıllanmış toz kokusu ile kurusun diye tavanarasına asılmış çamaşırların kokusu birbirine karışmıştı. *Tepede*, araba seslerinin belli belirsiz duyulduğu bir ta-

vanarasında olma duygusu... Sayısız çatı penceresinden içeri sızan hava akımı... Bütün bu ayrıntılar gelip, Sir Henry'nin yatağında bulmuştu beni... Nabzımın o günkü atışını hissediyordum yeniden. Boynumda, bileklerimde, bacakaramda atıyor, atıyordu nabzım...

"Bak, küçük elma çiçeği eğlenceli bir oyun biliyorum!" Oyuna başlayabilmemiz için önce soyunması gerektiğini kulağına fısıldadığımda, kız körükörüne, tıpkı damarları kireçlenmiş bir inek gibi itaat etti bana. Gözlerimle yiyip, yutuyordum pembe etlerini. Cocktail dergisine attığım şöyle bir kaçamak bakışın dışında, hiç çıplak kadın vücudu görmemiştim. Derginin orta sayfasındaki rötuşlu fahişe, fotoğraftan çıkmış, bu şişko çocuğun suretinde gerçekliğe adım atmaktaydı.

"Bana ddd...dokunmıcaksın.. di'mi?" (Sesi kaygılı ve titrek) Elbette dokunacaktım! O kadar merdiveni sadece bakmak için mi çıkarmıştım yani! *Biçim*'e karşı içimde uyanan iştah doyurulmalıydı. Nasıl ki renkler görme duyumuza seslenirse, biçim de dokunulmak için vardı.

"Yook canım" dedim. "Tabii ki dokunmıycam sana!"

Sonra da saldırdım. Düşerken bir bavul yığınını da yere devirdi ve bacakları ayrık sırtüstü uzandı, kaldı. Başını yan taraftaki tozlu döşeme tahtalarına çevirmişti, hafiften başlayan hıçkırıkları çok geçmeden cehennem ve ahiret gününden sözeden bir sirene dönüştü.

Sesini kesmem gerekiyordu! Üzerine abanıp (ohhh, o tatlı ürpertiler), saçlarından kavrayıp başını kaldırdım ve ilk elime geçen şeyi, eski bir terliği dişlerinin arasına sıkıştırdım. Sol elimle tıkacı ağzında tutmaya çalışırken, sağ elimi de bademezmesi vücüdunda dolaştırıyordum. Hoyrat değildim ama pek de uysal uysal okşuyordum sayılmaz. Herhalde keşfetmeye çalışan olarak ifade edilir bu tutum.

Ne biçimler vardı burada! Meme uçları, pembe kabartılar üzerinde kızıl kahverengi noktalardı. Karnı taşkındı, iki, hayır *üç* kat yağ sarkıyordu; göbek deliği, hayatla olan ilk bağının izlerini saklayan o gizli mağara... Parmağımı ilk boğumuna kadar sokabiliyordum göbeğindeki katların arasına. Ah İsa Mesih ve Meryem Ana-

mız! Bu daha ısınma aşamasıydı. Elim en kutsal bölgeye doğru yaklaşırken, uslu dursun diye suratına bi şaplak atmak zorunda kaldım. İşte şimdi gerçekten ağlamaya, sanki ruhu derinden incinmiş ve mutsuzmuş gibi ağlamaya başlamıştı. Etkilenmedim bile! Üstelik ağıtlarının beni daha da tahrik ettiğini keşfetmiştim. Tıpkı yemeğin iştah açan, tat veren tuzu biberi gibiydi bu. Arşıâlâ'nın yedinci katına yükselmiştim. O küçücük cinselliği! Bacaklarının arasındaki o soluk renkli ponpon. Tüyleri neredeyse renksiz gibiydi, güneşte kavrulmuş bir ot kümesi... Elimi bu dişil çalıların arasına, altındaki toprak zemini, belli belirsiz görünen o pembe yarığı ararcasına soktum.

Daha tavanarasına çıkan kapının açılmasından anlamıştım başıma gelecekleri, ama dönüp bakmadım bile. Durumdan son haddine kadar yararlanmaya çalışıyordum, tıpkı garson hesap getirene kadar adamın tabağı sıyırıp, yalaması gibi. Küçük elma çiçeğinin ağlaması sihirli bir değnekle kesilmişti. Şimdi hiç ses çıkarmadan yatıyordu. Bu sessizlikte vaizin odanın öbür ucunda durup, nefesini toplamaya çalışmasını işittim. Sanki uzun zaman suyun altında tutulmuş gibi soluk alıp veriyordu. Hhhıhhhh, hhıhhhhh, hıhhhhh... Kelimeleri bulup çıkaracak kadar güçlenmemişti henüz... Ama kendini çabuk toparladı. Yere, üzerime atıldı ve bir hamlede beni kızının hazinelerinden ayırdı; boş bir çuval gibi yuvarlana yuvarlana gidip duvara çarptım.

"İsa Efendimiz" diye bağırıyordu. "İsa Efendimiz, Efendimiz!" Gözleri derin deniz balıklarınınkilere benzemişti, yuvalarından dışarı uğramış, kıpkırmızı, patlayacak gibi... Sanki deniz dibinden bir hamlede çekilip, karaya alınmıştı! Kamburunu çıkarmış, boynunu geniş omuzlarının arasına çekmiş, yaralı bir boğa gibi yavaş yavaş bana yaklaştı. Ne yaptın sen! (Sesi görüntüsüyle çelişiyordu, kelimeler vıraklayan bir kurbağanın ağzından çıkar gibiydi.) Sen ne yaptın! Vrak, vrak! Bir daha, bir daha... Tekdüze... Transa geçmişçesine... Adamın deliliği hiç şüphe götürmezdi. Derindeniz-boğa-kurbağası aklını yitirmişti! Bunu anladıktan sonra gerçek, bir yavaş çekim film halinde cereyan etti. Üzerime eğilmişti, sağ elini nasıl yavaş yavaş kaldırdığını gördüm. Parmakları hafifçe içe kıvrılmıştı, bileği kara tüylerle kaplıydı. "Bu...." dedi

titreyen bir sesle, "bu... Tanrının eli! İşitiyor musun küçük şeytan! TANRININ ELİ!"

Tanrının eli yere indi ve yüzüme, yıldızlar ve kan ve ilahi ceza yeminleriyle çarptı, çarptı... Tanrının... eli.... Tanrının..... eli..... Tanrının.... eli.. Tanrının.... eli. Bir şamar *Tanrı* için, bir şamar *el* için. O bu ritmi sürdürürken, ben kendimi İsa'nın gazabından korumaya, sırtımı dönmeye çalışıyordum. Ancak hepimiz Tanrı karşısında, küçük ve savunmasızız. Üstelik hele Tanrı, kutsal ayaklarını da yardıma çağırmışsa başını kollarıyla saklayıp, büzülüp kalmak da kâr etmiyor. Kendi çığlıklarım ve vaizin okkalı yumruklarından çıkan seslerin arasından duyabildiğim kadarıyla küçük elma çiçeği giyiniyordu. Şamarlar kafama, boynuma, gövdeme inerken düşünüyordum: Bu köteğe değerdi doğrusu. Biçimler ve renkler nasıl da etkilemişti beni! Ve de *benim* biçimimin yetişkin bir adam üzerinde bu kadar fazla etki uyandırması, adamın beni gördükçe delirmesi nasıl da inanılmaz bir şeydi!

Tenselliğin zevkleri ve acılarıyla ilk tanışmama dair bu kadar ayrıntı yeter. Tanrının elinin bile bi nefes molasına ihtiyacı olabilir. Vaiz kızını aldı, kapıyı çarparak, çıktı gitti.

Cinsel yaşamım, acaip normaldi: Kirli ve çalıntı, yani cezalandırılmayı hak eden!

Wilma ile muameleye devam eder ve ter atarken bunları düşünüyordum işte. Düşünceler karanlıktan fırlamış gibiydiler. Wilma kapalı gözleri, inleyen, köpüren ağzıyla altımda. Ben üstte. Hiç ses çıkarmıyordum. Gözlerim tamamen açık, altımdaki bu çirkin yüzde beliren her bir titremeye, her bir kımıltıya konsantreydi. Wilma ile yatmıyordum. İlse'yi arıyordum. İlse'nin yüzünü arıyordum.

Hayal kırıklığına uğramıştım. Altımdaki yüz önceki gece Wilma'da gördüğüm vahşiliği, hoyratlığı yansıtmıyordu. Aradığım şeyin tohumları elbette oradaydı ancak tohumun filizlenmesini engelleyen bir zar ile örtülmüştü. Acınmaya duyulan vıcık vıcık bir açlıktı bu zar. Her şeyi berbat ediyordu. Allah kahretsin şu zarı. Nasıl yok edecektim onu ki rötuşlanmamış gerçek gün

yüzüne çıksın? Çenesine bi tane! Bi tane de yüzünün tam ortasına tabii –tam da şefkat ve orgazm dilendiği o anda... Böyle zarların ancak keskin sudkostikli bir sıvıyla kazınabileceğini biliyordum. Ancak tam şöyle bir doğrulup, esaslı bi tokat aşkedecekken kapı gürültüyle açıldı. Bir an için, Tanrının cezalandıran ellerinin ve ayaklarının bana tekrar girişmesini bekledim. Oysa yalnızca, malikânesine geri dönen Sir Henry'ydi kapıdaki.

Kapının ağzında kalakalmıştı, ancak pek de şaşırmış görünmüyordu. Wilma kımıldamadan yatıyordu, gözlerini yummuştu.

"Gel" dedi Sir Henry. "Geçir çaputlarını üzerine. Aşağı inip, baş başa Max'ta bi kahve içelim seninle." Ve ekledi: "Kahvemizi içerken, senin geleceğine dair planlar yapalım, zira şu an pek de parlak görünmüyor!.. Ama neyse, her şey değişebilir. İki eski dost başbaşa konuştuktan, ve de sen sağlık merkezine gidip belsoğukluğunu tedavi ettirdikten sonra hayatın canlanacak, bak göreceksin!"

Biz merdivenlerden inerken, Wilma'daki fırtına boşanmıştı. Haykırışlarından duvarlar sallanıyordu.

"Bu gün güzel bir gün olacak" dedi Henry. "Tozu anında dağıttım. Üstelik güneş de çıkacak galiba!"

Gökyüzüne baktım. Bulutlar hızla kayıyordu.

Oturmuş ve kahve fincanlarımız içine dalmıştık bakışlarımızla. Sonunda Henry bakışlarını fincandan kaldırmadan konuştu: "Sen ne istiyorsun?"

"Ne mi istiyorum?"

"Evet!"

"Yani Wilma'dan mı demek istedin?"

"Hmmm, sen de biliyorsun ki böyle şeyler normal değildir Saron. Kimse durup dururken gidip Wilma'yı sikmez. Onun için soruyorum sana, ne istiyorsun?" Bana bakıyordu. Aşağılar gibi...

İlk kez kendime bile anlatamadığım bir şeyi başkasına açıklayacaktım. Ruhun ufuklarındaki sahici ve başa çıkılamayan bir ha-

yale, belirsiz bir vizyona isim verilecekti. İmkânsızdı bu işte. "Aradığım bir şey var. Bir durum ya da Allah-bilir- ne... Dün gece Wilma dans ederken bacaklarımın arasına bi tekme yedim sanki. Çok iyi geldi bu!" Terliyordum. "Anlayabiliyor musun bunu?"

Henry sesini çıkarmadı. Yüzü duygularını açığa vurmuyordu. Sigarasının dumanlarını üfledi havaya.

"Tanrım, Henry, sanırım senin sözünü ettiğin o kesişme noktasıyla bi ilgisi var bunun. O nokta, yahut da içsel ve dışsal biçimlerin karşı karşıya gelme hali. Wilma'yı dans ederken görünce..."

"Seni gerzek!" Tükürür gibi söylemişti bunu. "Ben Wilma'yı seçtim, çünkü en yakınımda olan oydu. Başlamak için kolay bir örnek. Sen her neyi aramaktaysan, bil ki Wilma'nın izi bir yere ulaştırmaz seni. Dün gördüğün kuraldışı bir durumdu. Kural ile birlikte *yaşayan* biri olarak ben bunu bilmez miyim sanıyorsun?"

Wilma'nın perişan vücudunu düşündüm. Tüm engelleri aştıktan sonra hareketlerinde görülmeye başlayan o acı kuvvet... Şimdi Henry'nin gözlerine bakmaya cesaret edebiliyordum. Bildiğimi gördü, ama yine de şunları söze döktüm:

"Yalan söylüyorsun!"

Bir süre sustu. "Evet yalan söylüyorum. Ama sen de yalan söylüyorsun! Neyin peşinde olduğunu bilmediğini söylüyorsun, seni bir açıklama yapmaya zorladığımda da derin denizlere kaçıyorsun. Aradığın şeyin hiçbir gizemi yok. Parçası olduğun o insanlardan farkın yok." Zoraki bir gülümseme belirdi yüzünde: "Yaşayan piyonlarla oynanan satranç, değil mi?" İtiraz etmeye çalıştımsa da, o benden daha ataktı: "Benim satranç tahtamdan uzak dur!"

"Kıskandın mı? Gerçekten kıskandın mı?" Yüzüme baktı. "Senin gibiler tehlikeli olabilirler," dedi. "Yahu sen amma da alıkmışsın! Kıskançlık! O trip senin aklını başından almış!" Henry arkasına dayanıp, ceplerinde bir şeyler aradı. "Seninle konuşacak daha fazla bir şeyim yok Saron. Yalnızca şunu söyleyeceğim: Hayalet avına başka yerde çık!"

"Başka yerde mi?"

"Başka bir kentte. Başka bir ülkede. Buradan toz olmanı istiyorum." Güldüm. "Kahve ısmarlayan sendin."

"Para sorun değil. Çok şükür para şu an için, sorun değil. Üç

tane binlik attı masanın üzerine: "Kaybol! Saat beşte Kopenhag'a vapur var." Saatine baktı: "Şimdi saat yarım. Yetişemedim deme!" Banknotlara baktım. "Üç bin." Söyleyecek başka söz bulamamıştım o an.

"Ucuz" dedi Henry. "Senden kurtulmanın maliyeti ucuz."

"Tanrım, bunu kabul edecek halim yok herhalde....."

"Borcun olsun, ya da ne istersen o olsun, yeter ki git buradan. Uzaklaş. En azından birkaç ay görmeyeyim seni."

"Dinle Henry..."

"Defol! Defol git cehenneme de, bak bakalım şeytan satılık mı üç bin papele!" Tanrım, sanırım herif ağlamak üzereydi.

VI

Tanrım, bu duvarlar! İnsan derisinden gerilmiş perdeye benziyorlar. Canlı, film perdeleri. Üstüste çekilmiş renkli bir film şeridi gibi çarpıyor yüzüme anılar; montajı keskin sinir uçlarımla yapılarak dehşetengiz bir sanat eseri haline getirilmiş... Kristal Palas'a tahammül edemiyorum. Sir Henry'nin sözleri kulağımda çınlayıp, stereo olarak ulaşıyor bana. Yaşadığım her saniye çılgın bir multi-media şovunu andırıyor. Sir Henry'yi sevmiştim. Hâlâ da dürüstlüğünden dolayı seviyorum onu. Ama ezici, öldürücü bir ağırlığı var etrafına saçtığı gerçeklerin. Ben hayatta kalabilmek için bu gerçeklere yalan ismini veriyorum.

İlse beni terk etti. Kızarmış gözleri ve boş kafasıyla kaçıp gitti. Onu sokağa ben attım. Ne diyebilirdim ki? Postun içindeki canavara layık bir zevce olamadığını mı? İlse'nin hıçkırıkları ve merdivenlerden aşağı koşturan ayak sesleri tıpkı izmarit ateşinin tahta masada bıraktığı izler gibi dağladı yüreğimi. İlse'nin anısı ruhuma kazındı. Silinmesi mümkün değil.

Belki de onu sevmeliydim, geceleri ayna ile geçirmek yerine. Şimdi anlıyorum ki, ne yüzüm aydınlandı ne de güzelleşti aynaya bakmaktan. Ama içimde, en derinde, biliyorum, seçme şansım hiç olmadı benim... Çok da pişman değilim. Onu kaybettiysem, yenilgiden başka çıkar yol olmamasından kaybettim. Aşkı tanımıyordum. İlse'nin cüretkâr kaçışının ardından bana iki seçenek kalmıştı: Kilitli bir kapının ardına kapanmak ya da beni gerçek olarak kabul etmeyen bir dünyada gezinmek. Bütün paramla külliyetli miktarda içki satın aldım, kapıyı üzerimden kilitledim ve kış uykusuna yattım. Ama bir ayı gibi değil. Zira ben pek uyuyamam ve de ilkbahara inanmıyorum.

Seçimimi yaptıktan sonra, kapandığım odanın içinde deli danalar gibi dolaştım ve duvarlarda yumruk izlerimi bıraktım. Uykudan önce ağlama tuttu beni. Yattığım yerde anılarımı çağırdım gözlerimin önüne. Geçmişten görüntüler.

Dünyada yapayalnızdım, ama ben değildim yalnızlığı seçen, yalnızlık beni seçmişti.

İKİNCİ BÖLÜM

VII

Sir Henry'nin Max'ta çektiği nutuktan iki gün sonra Hamburg'a indim. Akşama doğruydu. Kirli Hauptbanhof'da Amsterdam trenini beklerken sarsak sarsak turluyordum. Bu bok deliğinden acilen uzaklaşmak istiyordum. Ne Almanya'ya, ne de burada yaşayan deli köpeklere hiç tahammülüm yoktu. Sevmezdim bu çeteyi. Uzaklaşmalıydım buradan, istasyon personelinin hatta büfedeki satıcı kadınların bile yarı vahşi kurt köpekleri gibi havladığı bu ülkeyi bana hatırlatan her şeyden bir an önce uzaklaşmak istiyordum. Bir torba dolusu sert Alman birası satın aldım, gidip Amsterdam treninin bir kompartımanına yerleştim. Kafamı dinleyebilmeyi umuyordum. Bu umudum suya düşene dek, ancak yirmi dakika kadar yalnız kalabildim kompartımanda. Sonra içeri 50 yaşların-

da, Alman bir ayıbalığı çifti girdi. Vagonu sarsarak kendilerini koltuklarına yerleştirir yerleştirmez de dev bir yolluk paketi açtılar önlerine... Bratwurst sosis ve kara çavdar ekmeği. Ben de bir parça arzu eder miydim acaba? Nein danke! Benim biram vardı. Ve de gururum. Hayvanlarla haşır neşir olamazdım. Bakışlarımı iç karartıcı istasyona çevirdim. Allahtan ilgilerini çok geçmeden birbirlerine yönelttiler de beni serbest bıraktılar. Rahat bir nefes aldım. Heyhat! Acele etmişim. Gerçeğin elinde hep sürpriz birkaç kart daha bulunur. İçeri bir İsveçli girdi. Zayıf uzun boylu, sarışın, mavi gözlü bir delikanlı. Zevksiz bir biçimde sırt çantasına dikmiş olduğu İsveç bayrağına benziyordu tıpatıp... O dev çantayı en üstteki bagaj rafına zorla tıkıştırmaya çalışırken, gövdesi devrilmek üzere olan bir bayrak direği gibi yalpaladı. Raf benim eşyalarımla doluydu ama, İsveçliler yurtdışına çıktıktan sonra, çevreyi zorlama alışkanlığını edinmişlerdir.

Ayağa fırladım. "Vazgeç iblis! Yahu şu tepedeki bavullar benim ve de içleri betonla dolu değil herhalde! Allahın cezası, indir şu sırt çantanı aşağı!" Hiçbir tepki göstermesine fırsat bırakmadan çantasını kapıp yere, bacaklarımızın arasındaki boşluğa indirdim. "Şurda dursun işte!"

Kısa bir süre, sanki Norveç'in İsveç-Norveç Birliği'ni bozduğu günlerin anısını hiç unutmamış gibi baktı suratıma, sonra da yüzünde müthiş dostane bir gülümseme belirdi. Allah kahretsin. Tam bir gerzeklik etmiştim şimdi. Hay şu kopasıca dilimi tutsaydım!..

"Norveçli! Ah... Sen Norveçlisin demek!"

Bense o an için, Moğolistan'ın iç bölgelerinden gelme dilsiz bir mülteci olmayı tercih ederdim oysa!

Bu herifle ilişkiye girmekten kaçınmak imkânsızdı. Ben bataklığa adım atar atmaz, bir at sineği gibi yapıştı üzerime.

"Harika! sen de mi Amsterdam'a gidiyorsun?"

İsteksizce başımı salladım.

"Harika! Sen Avusturya'dan geliyorum. Antroposofi ilkelerine göre kurulmuş bir komünde dokuz ay kaldım. İnanılmaz derecede insanı geliştiren bir deneyim. Ve de bak şu işe ki seninle *tam* burada, Hamburg'da karşılaşacakmışım! Harikulade!"

Yeni bir bira daha açtım. Benimle burada, Hamburg'da karşı-

laşmasında ne gibi bir harikulade taraf vardı anlayamamıştım ama, sesimi çıkarmadım. Söylediğim her sözün onun içindeki közleri üfürerek alevlendirmeye yaradığını sezinlemiştim. Bense zaten yeterince sıcaktım.

"Rudolf Steiner'i* biliyor musun?" Neredeyse kucağıma yatmıştı.

"Kes sesini" dedim. "Bu memlekette yaşayan tek bi lahana yetiştiricisini bile tanımıyorum. Avusturya da dahil, tamam mı!"

"Ama şunu anla ki.....!"

"Evet, Rudolf Steiner *kimdi* biliyorum! Yeniden doğarak bu dünyaya inen daha pek çok meleği de biliyorum. Şimdi rahat rahat biramı içebilir miyim lütfen?"

Gülümsemesi daha da içtenleşti. Tren hareket etti. Artık vakit çok geçti.

Södertälye'li Göran pek keyifli ve iyi niyetli bir herifti. Daha Hollanda sınırına varmadan beni delirtmeye başlamıştı. Bitmek tükenmek bilmeyen ruh ve ebediyyet muhabbeti... Dayanılır gibi değildi bunlar.

"Ama anlamıyor musun ki, bizim ikimizin burada buluşmasına yüce güçler karar vermiş bulunuyor! Bir raslantı değil bu! Bizi birbirimize "karma"** tayin etmiş! Sen ve ben konuşup anlaşmalıyız. Ruhunun nasıl da sevgiye özlem duyduğunu apaçık görüyorum.

Yıllar boyu karşıma çıkan bütün guru*** delikanlılar gibi, bu İsveçli de günahkâr dünya yüzünde en çok kendi sesine hayranlık duyanlardandı. Gözlerimi yumdum.

Konuştu, konuştu; taa ki sözcükler sözcük olmaktan çıkıp kulaklarımda ezgiye, kafatasımın içinde beni sallayan tatlı bir ninniye dönüşene dek konuştu.

Bu İsveçlinin ruh çağırmalarından mı oldu bilemem ama güçlü

---

* Alman din felsefecisi, Rudolf Steiner (1861-1925) insan doğasının gizemsel bilgilerle kavranabileceği görüsünü savunan bir anlayış olan Antroposofi (insanbilgicilik) adlı felsefi akımın kurucusudr. (ç.n.)

** Karma: Budizm ve Hinduizm'de insanın kaderinin, dünyaya bir önceki gelişinde yaptığı iyi ya da kötü hareketlerin sonucu olduğunu savunan öğreti, talih. (ç.n.)

*** Guru: Uzakdoğu felsefesinde mürsit (doğru yolu gösteren kılavuz). (ç.n.)

ve yalın bir vizyon belirmişti önümde. Tren tarlaların arasında ilerlerken, ben bilinmedik dünyalara doğru bakıyordum. Belki de Alman birasıdır buna sebep!

Vizyon. İlse'ye dair vizyon. Son bira kutusunu da bitirdikten sonra her şey tüm saydamlığıyla bana görünmüştü. Yakalamaya çalışacağım bir şey kalmamıştı artık, kendimi bırakabilirdim. Vahşi dişil bir gücün (yoksa anacıl güç müydü?) bir anlık görüntüsü. Neanderthal dişisinin kasıkları... Kıllı, menstürasyon kanları baldırlarından aşağı sızıp, katılaşmış... Bu dişinin sevgisi her şeyden üstündü benim için. Toplumsal şefkati hiç tanımayan, kelimelerden oluşan zincirlerden bağımsız, parmakları toprağı derinliklerinden kavramış bu dişi, sonuna dek oynuyordu yaşamı. Yarı açık ağzının ve yağmalanmış memelerinin üzerinde bir samanyolu yükseliyordu. Yaşam gücü ve yaratma tutkusundan, doğurma iradesi ve ölüme meydan okuyuştan meydana gelmiş bir samanyolu. Bu dişide aradığımı bulmuştum, ancak buna benzer şeyler çevremdeki insanlarda yoktu. *Zorunluluk* aşkı. Ölümden ucuz bir zafer koparmayan, hayatı hedefleyen aşk. İnsandan büyümek, yetişmek ve böylelikle de varlığını meşru kılmaktan daha başka bir şey talep etmeyen aşk. Bana öyle geliyordu ki dünya böylesi bir aşkı bulabilmek için yağmalamıştı kendisini. Talepkâr Olmayan Aşk. Zorunluluk aşkı. Mutluluk içinde uykuya daldım.

Amsterdam'a girdiğimizde saat tam yediydi. Alman lokomotifi tam zamanında hidrolik nefesini üfledi ve tekerlekler durdu. Gelmiştik.

Alman çift gece ortadan kaybolmuşlar, kokulu kompartımanda yalnızca ben ve İsveçli kalmıştık. Södertälye'li Göran ayağa kalktı, çantasını sırtladı ve resmi bir vedalaşma törenine başladı.

"Elveda dostum! Kendine iyi bak!" Terli elleri, o çok övündüğü serinkanlı beyniyle tam bir çelişki halindeydi. Ben de elini kuvvetlice sıkıp, başımı salladım. "Güle güle, âfaki herif. İnşallah bir dahaki karşılaşmanızda gerçeklik senin aura'nı* havaya uçur-

* Aura: Bir cismin saçtığı ve ona özgü, onu çevreleyen koku, buhar, hava... (ç.n.)

maz," diye düşündümse de hiç sesimi çıkarmadım. Bir sigara sararak kompartımanda oyalandım... Onunla dışarıda tekrar karşılaşmak istemiyordum.

Perondaki telaşlı kalabalığın arasına karıştım. Görünürde bir tehlike yoktu. Sevgili kardeşim bin bir ayaklı bu dev tarafından yutulmuştu. Etraf öylesine sıkış tepişti ki, aletimi havaya diksem en azından bir muamele kesebilirdim. Bütün vücudumla yumuşak, sıcak bir şeyin içine doğru kayıyordum. Amsterdam'daydım işte yine! Aradan iki yıl geçmişti ve buraya gelmem bir rastlantı sonucu değildi tabii. Sir Henry cebime üç binlik sıkıştırıp beni sürgüne gönderdiği anda biliyordum nereye gitmek istediğimi: Amsterdam, diye çınlamıştı kafamın içinde. Amsterdam'a gideceksin! Zenginliğini –baharat, şeker ve kumaş– yüzyıllar boyunca Doğu ve Güney'deki kolonilerinden sağlamış olan bu mağrur koloni kenti şimdi ölmekte olan bir kan emiciydi. Avrupa'nın çimenlerine kara pençeleriyle tutunmaya çalışıyordu. Amsterdam'ın zıtlıklar kenti olduğunu biliyor ve İlse'yi bu zıtlıklarda arıyordum. Burada, pırlanta tacirleri, eroin kaçakçıları, ibne ve kulamparaların arasında her şey olabilirdi. Amsterdam tüm ihtiyaçlara cevap veren bir kentti.

Kalabalık arasında kendime yol açtım. Ben ve her şeyi gölgede bırakan gereksinimim: İlse. Bir gün. Bir gün burada, Amsterdam'da. Bu konuda hiçbir kuşku yoktu sakatlanmış ruhumda. İstasyonun çıkışındaki merdivenlere ulaşmıştım. Soğuk bir kış güneşi karşıladı beni. Durup yetmiş iki buçuk dilden konuşan bu kalabalığı dinledim. Felemenkçe, Almanca, İngilizce, Hintçe, Urduca. Amerikanca. "Hey, you!" Bu "you"nun bana yönelik olduğunu, gözüm Glenn Jacksonville'e ilişmeden çok daha önce anlamıştım. Yayvan Amerikan argosu bana isabet etmişti işte. Maalesef! Kurtuluş yoktu. Şu Steiner felsefesi meraklısı çılgının söyledikleri düştü aklıma birden:

"Anlamıyor musun? Rastladığın çoğu insanları sana karma tayin etmiştir. Hayatımız boyunca birbirimize doğru ilerlemek üzere yol almışızdır."

Geniş ağızlı Amerikalının karma tarafından tayin edilmiş bir insan olduğunu hemen anlamıştım. Bütün hayatı boyunca ocak

ayının bir günü benimle karşılaşmak üzere yollara düşmüş bir gerzek yani! Zavallı ben. Zavallı Amerikalı. Tanrının sual olunmaz hikmetinin gösterdiği yolu takip ederek, birbirimizi bulmuştuk.

Glenn Jacksonville, insanın kesinlikle hoşlanmayacağı bir tipti. Çatlak dudaklarının çerçevelediği titrek bir gülümsemeyle sağımdaki güruhtan sıyrıldı. Ön dişlerinden biri dökülmüştü, burnu kırık, sol gözü mosmor ve şişti. Yağlı, uzun, samansarısı saçlar... Üzerinde kirli paçavralar.... Kısacası GJ görülesi bir manzaraydı. Kokusu da görüntüsüne uygundu. Sarmısak, yemek yağı, ter ve esrar kokularından oluşmuş bir bulut içindeydi sanki. Anne ve babasının ihtar edeceği bir çocuk olmayı boşlayanların başına gelecekleri anlatan bir "ikaz ve ihtar" broşüründen fırlamış gibiydi. Kendi ülkesinde pek de uzun bir süre yaşamışa benzemiyordu.

Bu itle tanışmak alınyazımda varmış. Tüm sezgilerim doğru çıkıyordu. Yerküremizde batıdan doğuya doğru savrulup giden binlerce kayıp genç kız ve delikanlıdan biriydi o. Yelkenleri rüzgâr tutmayan bir enkaz. Bu sürüngeni dünyaya getiren ahmaklar kendilerini, evlatlarının Vietnam'da Tanrı ve Nixon için öldüğünü söyleyerek bile teselli edemeyeceklerdi. Çünkü GJ bambaşka ve hiç de şerefli olmayan bir savaşta çarpışıp, yenik düşmüştü. Eroin bağımlılığıyla yaptığı yakın mücadelede kendini vurmuştu. Hem de defalarca... GJ bu çağdaş sıçan türünün umutsuz bir örneğiydi ve burada yalnız da değildi. Caddeleri sarsan, sosyal yardım bütçelerini patlatırcasına Amsterdam'ı inleten, delik deşik domuzlardan müteşekkil bir vebalı iğne çetesiydi bu... Kentin bilinmeyen mahallelerinde yalnız başına dolaşmayı, hayatla hafifmeşrep bir flört haline dönüştüren onlardı. Ellerinde sustalı bıçakları ve mikroplu enjektörleriyle, insan benzeri çeçe sinekleri gibi dolaşıyorlardı bokun çevresinde. Yüzlerce yıllık hayvanseverlik gelenekleri olan Hollanda resmi makamlarının da kanlarına öylesine fazla krema karışmış bulunuyordu ki, sinek öldüreceğini alamıyorlardı ellerine bir türlü.

Bana göre hava hoş. Böceklerin yaşantısına değer veririm ben. Üstelik yeterince mangırım da vardı. Daha ilk günden bir sustalı satın almıştım kendime. 12 gulden. Ölmekte olan bir kentte, sudan ucuz bir sigorta.

Bütün hayatı boyunca sabırla benim gelişimi beklemiş olan GJ, bana doğru bir hamle yaptı. "Hey, baksana, sana kalacak bir yer lazım" diyerek meseleyi özetledi. Omuz çantamı işaret edip, daha da yayvan sırıtmayı denedi.

"Evet," dedim, " Evet, öyle." Hele böyle ısı eksilerde gezinir ve kar atıştırırken, her bir çalının ardında bu herife benzer bir bok çuvalının beni beklediği bir parkta gecelemeye niyetim yoktu doğrusu.

"Gel benimle. Hotel Paranoya. Nice place! Very cheap!" Donuk gözlerinde bir güven ışığı parlatmaya çalışıyordu.

Hotel Paranoya! Demek ki Hotel Paranoya'nın teşrifatçısına rastlamıştım! Neyse ki çantamı taşımayı teklif edecek kadar çatlak değildi.

HOTEL PARANOYA
AMSTERDAM

Paslı demir bir levha üzerine kırmızı harflerle yazılıydı bu. Tabela, çift kanatlı giriş kapısının üzerindeki tuğla duvara tutturulmuştu. Caddeden bir kat yukarı... Dar bir koridor, sonra da yarı karanlık bir odadan içeriye... Duvarlar boyunca masa ve sandalyeler dizili... Bir bar. Bomboş... Hayır, tam da değil. Dev bir adam var tezgâhın gerisinde.

Bardaklar bir bir adamın hayvani avuçlarından geçiyor, pis bir bez parçasıyla ovuluyor ve gerideki rafa diziliyor. Adam, evet. Bu gerçekten de bir *adam*'dı. ERKEK-adam. Boyu iki metreden fazla bir kas ve yağ dağı. Gözleri küçüktü ama pek de aptalca bakmıyorlardı. Karaçalı gibi kaşlar ve şakaklarına doğru bıçak yarası gibi çekilmiş kırışıklıklarla çevrelenmiş bu gözler çukurlarına gömülmüştü. Kafasında hemen hemen hiç saç yoktu ama yüzü bol miktarda kıllıydı. Karmakarışık bir sakal, Amazon ormanlarının kapkara bir minyatürü yani... Hiç görünmeyen ağzı, ancak çenesini açtığında fark ediliyordu. "Tamam Glenn, toz ol şimdi!" Glenn beni buraya attı diye komisyon bekliyordu tabii, şöyle bir "Ama..." demeye yeltendi. "TOZ OL!" dedi dağ canavarı, canki'ye şöyle bir bakmaya bile tenezzül etmeden... Glenn ağlamaklı ve mutsuz bir ifadeyle bir perdenin gerisinde kayboldu. Dev bana gülümsedi. "Bu evde mesajları açık ve seçik olarak vermek

lazım, aksi halde arapsaçına döner işler." O hayvani yumruğu tezgâhın üzerinden uzandı.

"Bill."

"Merhaba, Bill" dedim. "Tek kişilik bir odan var mı?"

"With or without?"

Bu ifade otelcilik branşında bir çok farklı anlama gelir. "Orospu dahil mi? Duş dahil mi?" gibi anlaşılabilir. Ancak Hotel Paranoya'da "with" kapısında kilidi olan anlamına geliyordu.

"Evet," dedim, "kilitli olanından ver." Glenn'in uzun parmaklarından kurtulmanın masrafı iki guldencik daha fazlaydı.

Parayı peşin ödedim ve şirket bi bira ısmarladı bana. Anladığım kadarıyla oteldeki üç konuktan biri bendim. Bunun yanı sıra "personel", Glenn ve birkaç vaka tip daha kalıyordu burada.

"Bu heriflerle başın derde girerse, bi işaret çak bana" dedi Bill.

Ses tonundan, heriflerden birkaçının boynunu kırmak için bahane aradığı anlaşılıyordu.

"Amster'e ilk gelişin mi bu?"

"Hayır" diyerek şişeyi ağzıma diktim.

"Seni sevdim. Bu şehre ilk kez gelmiş her acemi senin kadar güzel blöf yapamaz." Sırıtıp, bir bira daha çıkardı.

Koskoca yerkürede benim için Amster'den daha uygun bir yer bulunacağını hiç sanmıyordum o sıra. Çıkmış olduğum o gözü kapalı av için başlangıç noktası ya da dekor olarak en uygun yer bu kentti. Güzelliğin ve iğrençliğin harikulade sentezi... Parfüm ve pislik kokusu, yaşama sevinci ve eziyeti... Mutlak zıtlıkların merkezkaç kuvvetiyle savrularak birbirine karışması. Günler boyu bu cinli kentte dolaşıp, bana doğru akıp gelen her şeyi içime çektim. Hiç kimseyle konuşmadım. Yalnızca gördüm, kokladım, gezindim, *var oldum*. Zaman zaman aradığımı burada bulduğumu sandığım oldu. Var oluşun makyajsız sahici yanı bu kentte öylesine açıkça ortaya konmuştu ki, sadece Amsterdam'da *kalmak* bile beni yönlendiren tutkuyu tatmin eder sandım. Ama yanılmışım. Amsterdam "gezinilecek" bir kent değildi. Çok geçmeden bunu anladım. Amsterdam kumarbazların kentidir, burada her şeyi kazan-

mak için kumar oynanır; asgari hedef, oyun sürdüğü, yürek atmaya devam ettiği sürece başını suyun üzerinde tutabilmektir. İçinde bulunduğun ortamla oturursun kumara, ya da o seninle oynar. Amsterdam en sivri ifade edilmiş, en uç noktalara çekilmiş bir dünyadır.

Ancak karmakarışık kitle son derece kafa karıştırıcı bir hasımdır. İnsan kendisine bir başkasının gözüyle bakmaya ihtiyaç duyar. Ancak o zaman, kendinin de ne sunabileceğini bilebilir. İradesi dışında ortalıkta gezinen biri kendi oyununu göremez. Benim bu aynayı bulmam gerekiyordu...

O zaman öyle düşünmüştüm, şimdi de hayatta kalabilmek için böyle düşünüyorum. Bu bir yalansa, iyi bir yalan sayılır. Nefes almamı sağlıyor çünkü!

Yeni bir insanın kalıbında İlse'yi bulmalıydım. Bu duygu arzın merkezinden kopan ve tepedeki deliğe doğru harekete geçen bir lav seli gibi yükseliyordu içimde. Bir yay kopma noktasına doğru ağır ağır gerilmekteydi. Çevrem içimdeki bu gereksinimi daha da kışkırtıyordu. O kadının buralarda, etrafta bir yerde olduğunu seziyordum. Drakula asil kanın kokusunu almıştı, ancak şah damarını bulamamıştı henüz.

Kaslarım tamamen kasılmıştı. Yumruklarım ceketimin cebinde sıkılı, dimdik yürüyordum. İçkiye başladım. Daha yoğun, daha da yoğun... Alkol gerilmiş sinirlerimi gevşetiyordu ama, içimde kabarıp taşmaya hazırlanan şeyden de ürküyordum. Ne olduğunu anlayamıyordum. Defalarca kendime, kendi kendime şunu tekrarlıyordum: "Saron! Oğlum. Sen deli değilsin. Deli *değilsin* sen!"

Deli değilim. Yalnızca çook eski bir oyunu oynadım ve kaybettim. Ve de yenilgi, galibiyete bir başka yerde, başka bir oyuncunun ellerinde şans verir. Delilik böyle değildir. Eğer böylesine şövalyece düşünmek delilikse, var oluşun ismi mecnunluk olsun!

O kadını bulmak için faaliyete geçtim. *Kadını* diyorum ve böyle demekte de ısrarlıyım. Zira İlse'den anlık bir görüntüye hiçbir er-

kekte rastlamadım. Nedenini bilmiyorum. Bir canlıyı dünyaya getirebilme imkânıyla bir bağlantısı olmalı diye düşünüyorum.

Otelden her gün on ikide ayrılır ve olağan turlarıma başlamazdan önce köşedeki café'de kahvaltı ederdim. Günler uzundu. Daima uzun. Hava aydınlık olduğu sürece dışarda kalır, caddeleri arşınlardım bir aşağı, bir yukarı. Ara ara, ayaklarımı dinlendirmek üzere alkol molası verirdim. Çok da sık yapmazdım bunu. Gece dokuz olmadan sarhoşladığım pek vaki değildi. Karanlık basınca içeri çekilir, kentteki bütün bar, diskotek ve gece kulüplerini sistematik bir biçimde dolaşırdım. Sabaha doğru her nasılsa eve döner, yatağa balıklama atlar ve sarhoşların huzursuz uykularına dalardım. Aradan birkaç hafta geçtikten sonra çevreye olan ilgim tamamen kaybolmuştu. Açlıktan karnı guruldayan avcı ormandaki çiçekleri umursamaz. Benim için bütün mesele hayatta kalmaktı. Zamanla her şeyin, ama her şeyin bundan, yani, hayatta kalma çabasından ibaret olduğunu anladım. Bazı geceler otelin barında da vakit öldürdüğüm olduysa da, buradan da diğerlerinde olduğu gibi pek bir şey çıktı sayılmaz. Bill ile oturup beni hiç ırgalamayan şeylerden konuşurduk. Ona İlse'den söz etmeye cesaretim yoktu. Sir Henry ile aramızda geçenlerden sonra ne ona ne de bir başkasına bahsedemezdim bundan.

Bir kıymık saplanmıştı içime... Kimseye belli etmeden acı çekiyordum. En büyük acı, başkaları ile paylaşmaya cesaret edemediğin acıdır.

Geceleri otele orta yaşlı hippi güruhu gelirdi. Masalara yerleşir, bira içer, esrar çekerlerdi. Ne verecek bir şeyleri vardı, ne de alacak... Bir iki kere çetedeki karılardan biri bana sarktı, bense suratımı buruşturup kıçına bi tekme attım. Neme gerekti seks benim? Sinirime dokunuyordu yalnızca. İçimdeki itki giderek büyüse de, diğer gereksinimlerim onu bastırmaktaydı... Karnımı doyurmayı bile ancak başarıyordum.

Mangırlar suyunu çekmeye başlamıştı. Yaşadığım hayat açısından bu normaldi tabii... Başlangıçta para sorununu beynimin gerilerinde bir yere itmiştim, ama banknotlar tükenip de bozuklukları sayma aşamasına gelindiğinde, para sıkıntısı insandan ciddiye alınmayı talep eder.

Aslında mesele basitti. Para sağlamak üzere bir şeyler yapmak zorundaydım. Para konusu hep böyledir. İnsan paraları kendine çekmek için bir şeyler *yapmak* zorundadır. Soru, benim ne yapacağımdı.

Amsterdam imkânlar kentidir. Her ne kadar sağda solda illegal iş bulma büroları bulunmaktaysa da benim geleneksel tarzda çalışmam söz konusu bile olamazdı. Bir sıçan işi olmalıydı bu ve ben kendimi Amsterdam'da yaşayan ve namuslu tek bir iş yapmasalar da hayatta kalmayı başaran o neşeli gerzekler güruhu ile bütünleştirmeliydim. Bunların çoğu, sonunda tehlikeli insanlar olurlar.

Ben de tehlikeli biri oldum.

Ancak tehlikeli biri olmazdan önce Bill ile barda oturup pinekledik.

Saat sabahın on biriydi. Odada yalnızca Bill, sinekler ve ben vardık.

"Dinle Bill, bir sorunum var."

"Para" dedi Bill, "Paran suyunu çekmek üzere."

"Hayır" dedim, "Tek guldenim bile yok artık." Bir haftalık oda kirasını peşinen ödemiş olduğumdan, böyle bir itirafın sakıncası yoktu.

"Senin gibi birinin Amsterdam'da şansı vardır." O yanlış yere yerleştirilmiş kemirgen hayvanlarınkine benzer gözleriyle bana bakıyordu. "Pek çok insan burada batağa saplanır, ancak senin çapın onlarınkinden kat kat üstün. Senin bir stilin var yavrum, uyuşturucu müptelası da değilsin. Kontrolu kaybetmemişsin."

"Esrar çarpıntı yapar bana" dedim. "Asitse sevmediğim görüntüler canlandırıyor. Ve de eroin ve bilmem ne..."

"Hepsi bok püsürük. Doğru söyledin." Bar tezgâhının üzerine abandı, burnumun ucuna kadar yaklaşmıştı. "Ancak bu kentte çok, pek çok insanın o boklar için yapmayacağı şey yok. İhtiyaçları var. Onsuz olamıyorlar."

"Hiç uğraşma boşuna" dedim. "Kentte toz dağıtımına başlamaya niyetim yok benim."

"Tamam, aslında akıllılık edersin. Bu iş yeni başlayanlara göre değildir zaten. Tombalacılık branşında bol miktarda kötü

çocuk bulunur. *Çok da* hızlı bıçak çeker bu sarı şeytanlar." İşaret parmağıyla hızla bir hareket yaptı, tırnağı burnumun ucunu çizmişti. "Ama esrar satabilirsin."

"Canım çekmiyor" dedim.

"Kıçını sat o zaman"

Suratına baktım. "Kolay gider mi?"

"İyice yağlarsan, kolay gider!" Gülüyordu. "Hiç mesele değil, iş birkaç telefona bakar." Bir şey gizlemediğini göstermek istercesine ellerini havaya kaldırmıştı. "Komisyon da istemem senden!"

Ne yapacaktım ki? Mangıra ihtiyacım vardı. Uyuşturucu yerine kendimi satmaya karar vermeme sebep, bu işin daha çabuk sonuçlanacağını tahmin etmemdi. Norveç'ten bildiğim kadarıyla tombalacılık zaman alan bi iştir. Eğer yerin piramidin tepesinde değilse, beş kuruş kazanayım diye yirmi dört saat koşturur dursun... Her ne kadar Bill'in konuşmasından bu satıcılık işinin onun tarafından bana yapılmış bir teklif olduğunu anlamış olsam da, buralarda piramidin tepesine kadar yükselmeyi hayal edemezdim herhalde. Bill malı tezgâh altından pazarlıyordu zaten, ancak komşu semtte bir şube açmayı da düşünürdü elbet.

Ama benim açımdan birkaç gitgel daha az zaman alır, daha güvenli bir gelir getirir diye düşündüm.

"Bu geceye bir randevu ayarla" dedim.

Bir taksi çevirdim. Bill borç para vermişti. Kentin modern mahallelerinden birine gidiyordum, yalnız ve yaşlı bir beyefendiye... Ve de zengin... Çocuğu arabayla gönder demişti Bill'e. İşte şimdi ben, yurtdışındaki ilk ve vergilendirilmemiş kazancımı elde etmek üzere yola koyulmuş bulunuyordum. Neler hissettiğimi tam hatırlamıyorum ama düşüncelerim her zamanki gibi İlse'ye ilişkindi sanırım. Zira bu ufak çaplı fahişelik işleri, düşünme enerjimi başka yönlere kanalize etmek için yeterli olmaz.

Van der Linden Amsterdam'ın on kilometre dışındaki bir mahallede dev bir blok apartmanda oturuyordu. Şöförün parasını ödedim, fiş aldım ve arabadan indim. Saat gecenin onuydu. Karşımdaki dev blok, çelik ve betondan yapılmış gri bir dağ gibi

gökyüzüne uzanıyordu. Demek ki bu konut makinesinin içinde yalnız bir bunak oturmuş beni bekliyordu şimdi. Ben yabancı bir gökkubbenin altında durmuş bakınırken, yüksek bir apartmandaki odalardan birinde de yabancı bir herif içkisini yudumlayıp benim kıçımı düşlüyordu. Olağanüstü. Şimdi düşünüyorum da, o gece neden öylesine korkunç bir öfkeye kapıldığımı hâlâ bir türlü anlayamıyorum. Bunun ahlaklı olmakla bir ilgisi yoktu, yalnızca bunu biliyorum. Ancak, yanlış bir adam için yanlış bir rol seçilmiş olmasıyla bir ilintisi vardı galiba bunun... *Kullanılmak* düşüncesini benimseyemiyordum bir türlü. O yüzden de *kullanmaya* karar verdim. Sustalım yanımdaydı.

Binanın sputnik füzesi gibi bir asansörü vardı. Birinci kattan on altıncı kata çıkmak dört saniye aldı. Asansör kapıları sessizce iki yana açıldığında kendimi halı kaplı bir koridorda buldum. Sağ tarafa gidecektim. Sağdan altıncı kapı. Numara 618. Kapı zili, Norveç'te top-ten arasına girmiş bir şarkı ile meleklerin arplerinden çıkan ses arası bir melodi çalıyordu. Kapı hemen açıldı. Ne söyleyeceğimi biliyordum. Bill telefon edip, Alex'in yola çıktığını bildirmişti.

"Alex gelemedi" dedim. "Çok üzüldü ve yerine benim gidip gitmeyeceğimi sordu bana..."

"Gel içeri." Balık zokayı yutmuştu. " İçecek bir şey?"

Balık ipek bir robdöşambr giymişti, altmış yaşlarında olmalıydı. Alkolik bir memur tipi... şişko, kızarık yüzlü; kondisyonunun bir hayli düşük olduğu belliydi. Kolay bir rakip yani. Daire oldukça gösterişliydi. Yerde iyi cins halılar, ağır maun mobilyalar, pencerelerde bordo perdeler... Altın ve kristal... Buradan hiç hoşlanmamıştım ve meseleyi acilen bitirmeye karar verdim. Elindeki içkiyle bana döndüğünde, dosdoğru konuya girdim. "Dinle" dedim. "Buraya seninle yatmaya gelmedim. Özür dilerim ama aslında niyetim seni soymak. Bundan daha hızlı kalkan şey gördün mü sen hayatında?" diyerek sustalıyı çektim. On beş santim uzunluğundaki pırıl pırıl bıçak havaya dikilmişti. Aramızda bir metre vardı. Bardak elinden kaydı, hiç ses çıkarmadan halıya düştü. Çenesi zangırdamaya başlamıştı. Ağzından tek ses bile çıkaramadan

hipnotize olmuş gibi sustalıya bakıyordu. Doğruyu söyleyecek olursam benim elim titremiyordu.

O gece bu direnci nereden bulmuştum bilemiyorum. Sanırım yanlış yapmamam gerektiğini iyi bildiğim için kendime olan güvenim ortaya çıkmıştı. Bu bir kumardı, ben de kumarbaz. Kaybetmek felaket olurdu.

"Tanrı aşkına" dedim. "Niyetim seni öldürmek değil. Bi çentik atmayı bile düşünmüyorum. Git, elinde ne kadar gulden varsa getir. Yoo, hayır bekle bi dakka, arkanı dön ve ellerini arkaya koy!" Gözüme bir perde ipi kestirmiştim.

Durdu, tüm vucudu taş kesilmiş gibiydi. Tek kelime etmedi. Tam iki adım atıp perdenin ipini keserken, kaçmak için bir hamle yaptı. Çok korkmuştu. Ellerini arkasından bağlayıp kanepeye yatırdım, ipi ayaklarına öylesine sıkı doladım ki beyaz etleri ipin kenarlarından taştı. Adam inleyince ipi biraz daha sıkıladım. Ağzı açıldı, içinde kırmızı, ıslak dili kıpırtısız, öylece duruyordu. O anda ben de titremeye başladım. Açıklaması nedir bilmiyorum ama titremeye başlamıştım işte. Sinirli değildim, tam tersine kendimden son derece emindim. İçimi bir sıcaklık kapladı, sanki iyi bir şarap hafiften çarpmış gibi....

Çevre yani bu züppe apartman dairesi bir bakıma karakter değiştirmişti. Burayı giderek daha fazla sevmeye başlamıştım. Kendime bir içki koyup arkama dönmeden dedim ki: "Yardım çağırmak için bağırmayı düşündünse, en yakınındakinin ben olduğumu hiç aklından çıkarma!" Tek kelime çıkmadı cevap olarak. Oturdum, bir sigara yakıp, içkimi yudumlamaya koyuldum. Artık pek de acelem yoktu. Böylece oturup, sahneye koyduğum oyunu seyretmek, harikulade bir duyguydu. Bu apartman dairesi, yani, yaratıcı zevkten yoksun bir biçimde dümdüz çerçevelenmiş bakımlı ve düzenli eşyalar koleksiyonu, zıttını, kontrastını kanepede yatan ve sahte olmayan bir endişeyle, yalvaran bakışlarla gözlerini üzerime dikmiş şu adamda bulmuştu. Birden, benim düşgücüm sayesinde sahicileşen üç boyutlu, canlı bir görüntüye tanıklık etmekte olduğumu kavradım. Vücudumda, ruhumda meydana gelen titremeler, sanırım, gerçek ile karşılaştırıldığında güzel, doğru, önemli bulunan bir sanat eseri yaratmış olduğunu bilen bir sanat-

çının hissettiklerine eş olmalıydı. Dünyayı yeniden düzenlemenin, yaratıcı yetenekleriyle ona müdahale etmenin getirdiği mutluluğu biraz olsun anlamıştım. O anda gördüklerim, içeri ilk girdiğimde yüzüme çarpan görüntüden çok daha sahiciydi, dünyadaki zıtlıkları kendinde toplamıştı. İlk görüntüde, şişman yaşlı adam kendini beğenmiş bir tavırla, tanıdık ve güvenli olduğunu sandığı bir ortamda karşısındakine bir içki ikram ediyordu. Bense onun günlük senaryosundaki dekora yeni bir boyut, göz ardı edemeyeceği yeni bir değer eklemiştim.

Dürüst bir sanatçı olarak yaratıcılığımın keyfini çıkarıyordum; eserime dalmış, paraları unutmuştum. Yalnız karşımdaki bu manzarada beni rahatsız eden tek bir şey vardı: Adamın durumu körü körüne kabullenmesi... Bunu hayatın sürekli dönen çarkına, dünyayı ileriye doğru götüren bu çarka karşı bir hakaret olarak algıladım. Görüntüyü bozan şey buydu işte. Aşağılanma... Ya da daha kesin bir şekilde ifade edeyim, görüntüde eksik olan şey İlse idi. Ve adamın kalbini deşip, çıkarsam bile İlse'nin görüntüsünü canlandıramazdım burada.

Bunun farkına varmak, oyunun rejisörü olarak paramı isteyip, yola devam etmeye yöneltti beni.

"Eveet," dedim "sıra guldenlere geldi."

Adamın yanına yaklaşıp, gerdanının bir katını sustalımın ucuyla şöyle biraz tıraşladım.

"Paraların *tamamını!*"

Kelimeler bir keseden dökülen inciler gibiydi. Adam gerçek sanatçıdan hiçbir şey gizlemedi. Bunu *görebiliyordum.*

Bu gerzek İncilin içine bin gulden gizlemişti. Artı cüzdanındaki dört yüz gulden. Tanrının bir armağanıydı sanki herif. Kapıdan çıkmak üzereyken dedim ki: "Van der Linden, şunu kesin olarak anlamalısın ki, bu iş tamamen bana ait, Alex ile hiçbir ilgisi yok! Tanrı aşkına Hotel Paranoya'daki şişko dostunu telefonla arayıp da şikâyet edeyim falan deme!"

Bana cevap vermemişti ama gözleri hiç kimsenin benden ve bu tablodan şikâyetçi olmayacağını ifade ediyordu.

Bir saat sonra otele geri döndüğümde Bill gözlerinde soru işaretiyle bana baktı. Başımı sallamakla yetindim. "Kolay gitti" dedim. "Acaip kolay. Şimdi birkaç günlük istirahate çekiliyorum."

Van der Linden ile yaşadıklarımın bende bıraktığı olumlu hava birkaç gün devam etti. Dünyaya daha başka bir ışık altında, daha uygun bir bakış açısından bakıyordum. Bunun yalnızca bir başlangıç olduğunu hissediyordum. İlse çok yakınımda bir yerdeydi. Bir kumarbaz bilir böyle şeyleri. Kalbindeki bir mekanizma jetonları sürme zamanının, bundan sonraki elleri kazanma zamanının geldiğini söyler kumarbaza. Sezgileriyle anlar şanslı olduğunu. Ben İlse ile karşılaşacaktım. Başka bir şey söz konusu olamazdı.

Mart ayının son günleriydi. Amsterdam'a geleli iki ay olmuştu. Mita ile o sıralar tanıştım. Farkında bile olmadan yürüyüp, hayatıma girmişti. Karanlıktaki gezintilerimde çılgınca özlemini duyduğum ışığı taşıyordu kendinde.

Zavallı kaymak tabağı! Hiçbir şeyin farkında değildi. Ne sahip olduğu ışığın, ne de benim içimdeki karanlık güçlerin farkındaydı... Şanslıymışım. Yoksa çok daha zorlaşacaktı işler.

Ben sabah biramı yudumlarken o, Hotel Paranoya'nın barına geldi. Etraf ıssızdı. Otelde kalan bütün cenazeler uyanıp, mezarlarından çıkmadan önce lokal hep böyle sessiz olur. Bir ben ve Bill vardık ortalıkta. Bill işaret parmağını kıllı burun deliklerine sokup çıkarıyordu tembel tembel... Bense pencere kenarındaki masada hiç ses çıkarmadan oturuyordum. Saat on iki olmadan pek öyle konuşmazdık birbirimizle. Mita kapının çift kanadını duvarlara vurarak hızla içeri girdi. Tıpkı kovboy filmlerindeki gibi... Omuzlarına kadar uzanan kızıl saçları başının etrafında bir haleyi andırıyordu. Eskimiş bluejean ve yün kazak... Gri üzerine desenli... Topukları aşınmış kovboy çizmeleri... Aman Tanrım ne kadar da vahşi görünüyordu! Mita'daki ritimdi, gerilimdi nefesimi kesen, kalbimi heyecanla hoplatan. Kedi gözlüydü; gözlerinin her hareketi vahşi bir hayvanınkiler gibi... O duyguyu, orada, o an,

şimşek hızıyla kavradığım şeyi nasıl anlatsam? Kelimeleri bulmak hemen hemen imkânsız... Ancak Wilma'nın dansında gördüğüm, bir anlık kutsal ve ilkel parıltı, şimdi durdurak bilmez bir çavlan gibi akıyordu bana doğru. Bir saniyelik bir zaman dilimi içinde anladım ki, peşine düştüğüm, isimlendiremediğim, kendime ve başkalarına anlatamadığım şey, ete kemiğe bürünmüş karşımda durmaktaydı!

İnsan olarak Mita değildi ilgimi çeken, tutkularımı uyaran... Onda, hareketlerinde, huzursuz bakışında görmüştüm o şeyi. Yaradılıştan, bu gezegene hayat getiren o en eski güçten bir anlık görüntü... Tıpkı Wilma gibi Mita da hayat ile ölüm arasındaki karşıtlığa bağlanmıştı. Her ikisi de çokça yıpranmışlardı; cinnet ve erken ölümle sonuçlanabilecek herhangi bir kendini yok etme eylemine girişmek üzereydiler.

Benim, bedelini çok da yüksek ödeyerek edindiğim deneyimlerime göre, ancak hayatın acımasızca tüketimi, içimizdeki büyük gücü açığa çıkarabilir. Kendilerinde İlse'yi bulduğum bütün insanlar bunu çoktan kavramışlardı.

Ve de –Tanrı ve şeytan beni bağışlasın– işte, yıpranmışlıklarıydı onları benim oyunumda arzulanır parçacıklar haline getiren. Kayıp bir adama, bir serseriye blöf yapmak zor olabilir ama onu acımasız hakikatleri kullanarak zorlamak kolaydır.

Neyse, konuya dönelim.

Mita zemini geniş adımlarla aştı. Benim dünyamda gerçeklik nefesini tutmuş, capcanlı bir masalı sessizce seyrediyordu. O bara yaklaşıp duble, sek viski ısmarladı. Bill bardağı tezgâhın üzerine çıkarıp, içkiyi doldururken, ben bütün enerjimi şu düşünce üzerine toplamaya çalıştım: Şimdi sen şuraya oturacaksın orospu anacık, yani benim masama! Bu barda bütün masalar otelin eroinmanlarıyla diğer zavallı gölgelere rezervedir. Buraya tam karşıma oturacaksın, başka yere değil!

Düşündüğüm gibi yaptığında şaşırmamıştım bile.

Gözlerini içkisinden kaldırmadan karşımda oturdu bir süre. Evreninde yabancı fakat ilginç bir gezegen keşfetmiş bir Tanrı gibiydi ilkin. Sonra yerküreye doğru dalışa geçti, Tanrı meleğe, melek şahine, gezegen ise serçeye dönüştü. Derken, kanatlarını gövdesi-

ne birleştirip, pençeleriyle avının üzerine bir atladı ki bardakta viski dalgalandı. Bir damla viski ziyan olmasın diye bardağı olduğu gibi yutmamasına şaşırdım doğrusu...

Ardından benim sigara paketime saldırdı.

Ancak ben daha hızlıydım. Elimdeki yarı dolu bira bardağını nişanlayıp, tırnak köklerine indirdim. Üzeri beyaz bir bakteri tabakasıyla kaplı morumsu bir dili vardı. Çığlığı atmadan önce bir saniye kadar gördüm dilini. Çığlık tatlı bir acıyla yankılandı içimde. Canı çok acımış olmalıydı. Ölüleri *uyandırırdı* bu çığlık, ölüleri. Bu çığlıktaki güç arka odada aşırı dozla kendinden geçmiş Glenn'in bilinçaltına kadar işlemiş olmalı ki, kapının aralığından kafasını uzattı: Police? Sesi endişe doluydu. Bill gözleriyle birkaç soru yönelttiyse de hiçbir şey söylemedi. Karının yardıma filan ihtiyacı olmadığını görmüş olmalıydı herhalde... İşte o anda gözlerimin üzerine öyle bir şamar indi ki, yaşlar boşanıverdi.

Bana kalsa kırık tırnaklarıyla beni şöyle hafiften tırmalamasını tercih ederdim. Ama itiraz edemedim tabii!

Tokatı atar atmaz kalkmış ve dışarı fırlamıştı. Ben de bir at sineği gibi peşinden! Isırığım yarım kalmıştı. Takip ettiğimi görünce koşmaya başladı. Öylesine yorgun ve bitkindi ki hızını artıramıyordu bir türlü. Benim fiziğimse fevkaladeydi. Peşinden Amsterdam'dan aya kadar, hatta daha da ötelere koşabilirdim.

Önde o, arkada ben kaldırımdam aşağı koşturuyorduk. Her an yakalayabilirdim, ama bunu istemiyordum. Çünkü her ne kadar miden açlıktan guruldasa da, avının, kurduğun kapana doğru dört ayak koşmasını seyretmek, başlıbaşına bir eğlencedir. Onu yakalayacağımdan yüzde yüz emindim. Sokaklar yavaş yavaş kalabalıklaşmaya başlamış, kaldırımlar –Tanrı-bilir-nerden-gelip-nereye-gittiklerini– insanlarla dolmuştu. Ama onu gözden kaybetmeyeceğimden emindim. Bakışlarım bir kement gibi sırtına bağlanmıştı. Nereye giderse gitsin, ben de ardındaydım. Tanrı, verdiği armağanları geriye almaz. Zaman zaman insanlara çarpıyordum ama, karşıma çıkanı bir sinek gibi kovalayıp, koşmaya devam ediyordum. Caddeler aştık, daracık sokaklardan, geçitlerden geçtik. Zaman zaman dönüp geriye bakıyordu. Ürkmüştü. Korku içindeydi. Gözlerindeki vahşiliğin bir kısmı endişeyle, korkunun ince tül

örtüsüyle örtülmüştü. Bu incecik, şeffaf ipeğin altından bakışları sanki sertleşmiş meme uçları gibi görünüyordu. Daha da tahrik edici... Daha da güzel. Yorgunluktan tamamen çökmeden, pençelerimi ona geçirmek istemiyordum. Elimden geldiğince caddeler boyunca devam eden bu koşuyu uzatmaya çalıştım.

Ancak işin daha da fazla uzayacak bir yanı kalmamıştı. Takibin sonuna gelinmek üzereydi. Koşmaktan vazgeçip, küçük, hızlı adımlarla yürümeye koyuldu. Yeterince hızlı gidemediğini biliyor olmalıydı, ensesindeydim çünkü...

Derken birdenbire durdu ve geriye döndü.

Fiziksel açıdan çok zor durumda olmasına karşın pes etmemişti. Çok şükür! Müthiş öfkeliydi. Bense bunun keyfini çıkarıyordum. Gözlerinde şimşekler çakıyor, vahşi parıltılar saçılıyordu. Kırmızı kâhküllerinin altında yeşil şimsekler... Harikulade güzel bir tablo karşımda durmuş, tıslıyordu:

"Yeter be!" dedi. "Ne istiyorsun yahu, ha, ne?" *Norveççe* konuşmuştu. Öfkeyle öylesine kendinden geçmişti ki karşısındakinin Norveçli olması ihtimalinin ne kadar düşük olduğunu bile unutmuştu.

"NE İSTİYORSUN DEDİM YAHU NE?"

Amsterdam'm merkezindeki kalabalık caddelerden birinin ortasında duruyorduk. Çevremiz insan kaynıyordu, belki de bu nedenle kendini emniyette hissetmiştir. Belki de bu nedenle bana kükremeye cesaret etmiştir. Kuralları o koymuş, benim hangi kartları açacağımı o belirlemişti. Her ne kadar büyük şehirliler başkalarının işlerine karışmama eğilimindeyseler de, bakireyi canavardan kurtarmak üzere bu insan sürüsünün arasından bir şövalye, bir İvanhoe çıkıp, çıkmayacağından pek emin olamazdım.

"Bana bak" dedim. "Al, yak bi sigara, istersen iki sigara!"

Ya bi bardak bira teklifime ne derdi... Hele böyle bir kent koşusunun üzerine?

Kadınlar oldukça meraklıdırlar.

Bar ise hemen oracıktaydı.

VIII

O günden sonra Mita ve ben vardık. İlse ve ben. Hem zayıf, hem güçlüydü Mita. Benim ateşli sayıklamalarımdan fırlamış gibiydi.

Kırmızı fenerler semtinde bir yerde, bir çeşit komün hayatı yaşıyordu. *Bir çeşit* diyorum, çünkü komün hayatına benzer tek yanı büyük bir apartman dairesinin odalarının bir sürü insan tarafından bölüşülmüş olmasıydı. Kiracılar birbirlerini tanımıyorlardı bile. Birbirlerini yalnızca uyurken görüyorlardı da denebilir; mesela A yığılıp kalmadan önce B'yi görüyor, ertesi sabah uyanan B, A'yı ancak bir gece öncesinden şöyle hayal meyal hatırlıyordu. Yani tam bir narkotik yuvaydı orası.

Başlangıçta Mita bana karşı kendini bir maske ardına gizlemeye çalıştı. Nedenini bilmiyordum ama beni çok eğlendirdiğini de

itiraf etmeliyim. Sonra bir gün birdenbire boşaldı ve bana amfetamin bağımlısı bir entelektüel olduğunu itiraf etti. Kahkahadan kırılıyordum. Gerçekten mutluydum. Mita ise depresyona girmişti ve şefkat dileniyordu. Beyaz çitle çevrili bahçe içindeki, küçük bir Güney Norveç evinin, burada yaşayan ailenin hikâyesi ortaya döküldü. Yarım kalmış üniversite.. Aman tanrım, bu dersi öyle çok dinlemiştim ki esnememek için zor tutuyordum kendimi.

Kayıp kız evladın mutlak ve klasik bir örneğiydi Mita. Aileden mirasını peşinen almış ve damarlarına vurup, çoktan tüketmişti. Domuzlar arasında yaşıyordu. Annesiyle babası ise süt ineğini uzun yıllar önce kesip yemiş ve ölmeye yatmışlardı. Mita için geri dönüş yoktu. Ben de bunu istiyordum zaten. Zamanla benimle arasında bir bağımlılık ilişkisi geliştirdi, neler hissettiğini bilemiyorum ama, hep yanımdaydı. Belki de ona âşığım ve acı çekiyorum sanıyordu. Başlangıçta, Mita hep çevremde bulunsun, hiç uzaklaşmasın istiyordum. Gözden çıkarılamayacak kadar değerliydi çünkü. Yeni bir oyuncak hep böyledir ya; insan daima elinin altında olsun ister.

Onun yaşadığı semtten hiç ayrılmıyordum. Gece ya da sabaha karşı Mita'yı evine bıraktıktan sonra, caddenin karşı tarafında oturup, kaldığı binayı seyrediyordum.

Mita'nın paçavra çetesiyle birlikte ikâmet ettiği o karga yuvasının karşısındaki binanın ikinci katında bir çeşit gece kulübü vardı. Gece Mita'da kalmam söz konusu olamazdı. Manyak heriflerin halüsinasyonlarının ardından bıçaklar savurdukları bir odada güvenli bir uykuya dalamazdım.

Gece kulübü her zaman boş olurdu. Ben de pencere kenarındaki masada otururdum hep. Orada oturmuş, bakışlarımla binanın kirli ön cephesini gözden geçiriyor, tuğlaları sayıyordum. İşte orada uyuyor, diye düşündüm. Huzursuz spid uykusunda şimdi... Kendimi hayvanat bahçesindeki bir çocuk gibi hissediyordum. Oturmuş gazoz-campari'mi içiyor ve kaplanın uyanmasını bekliyordum. Uyanıp, gün ışığına çıkmasını... Ama Mita, ben böyle oturmuş beklerken, hiç kendiliğinden dışarı çıkmadı. Aradan birkaç saat geçtikten sonra hep ben gidip, silkeledim onu... Birkaç saat geçtikten sonra... Evet, sabırsızdım...

Bir spid bağımlısı öylesine uzun bir süre uyanık kalabilir ki zavallıda müthiş bir uyku açığı oluşur. Mita, gözlerini bir saniye bile kırpmadan beş gün beş gece ayakta kalabilirdi. Sonunda birkaç sıkı sarma çektikten ya da bi morfin pompaladıktan sonra bir uykuya dalardı ki aman Tanrım ne uyku! Yatakta bir o yana bir bu yana döner, belki biraz kusardı ama, bu dünyadan tamamıyla uzaklaşmış gibi olurdu. Beş günlük tripten sonra Mita hiç uyanmaksızın iki gün bir gece uyurdu. Vücudu bazı normal fonksiyonlarını yerine getirir, çiş yapar, su içerdi ama Mita hep uykuda olurdu. Uyur, uyur, uyurdu. Yani, ben uyandırmazsam! Ve de uyandırırdım tabii. Hem de sık sık. Şov her zaman aynıydı. Mita'ya çıkmazdan önce birkaç şişe soğuk bira alırdım yanıma. Kapıları hep açıktı. Ortalıkta yatan cesetlerin üzerinden atlayarak Mita'yı bulurdum. Bir şişe birayı açıp üzerine dökerdim. Şişenin dibinde kalanı kafama diker bitirirdim. İkinci şişe de Mita'nındı. Yüzüne nişan alırdım hep.

Her defasında tekrarlanan harikulade bir tiyatro oyunuydu bu. *Benim* tarafımdan sahneye konmuş bir oyun... Kendinden geçmiş figüranlar ve yarı ölü bir başrol oyuncusu... Mita hiçbir temsili sektirmedi. Alkış işi de bana kalıyordu.

Her defasında aynı şeyler tekrarlanırdı. İlk şişe Mita'yı bilinç gezegeninin biraz yakınlarına doğru getirmeye yarıyordu. Mita yüzünü buruşturur, körkaranlıkta çırpınırdı. İkinci şişeyle ısınma turunun sonuna gelinir, Mita sanki uyanırmış gibi olurdu. Panik içinde gözlerini açardı. Bu bir *yaratılış sahnesiydi.* O büyülü an'da sanki Mita'ya ben hayat verirmişim, onu ben doğurmuşum gibi... Yeni doğmuş bebek bu dünyanın parlak, acımasız ışıklarına çığlık atarak tepki gösterirdi. Ansızın bu insankızının çocukluk evresi biter, Tanrıya, dünyaya ve her şeye karşı beslediği öfkeyle haykırırdı! Başım dönerdi. Mita'nın bu gazaba gelişi tanımlayamayacağım bir keyifli sarhoşluk etkisi yaratırdı bende. Her ne kadar doğrudan bana yönelmiş de olsa bu, yani Mita'nın gazabı, dünyayı ileri götüren, binlerce yıldan beri insanlığı ileriye doğru iten başkaldırının ta kendisiydi. Çığlıkları atan bir insandı, *yaralı* bir insan –ve müthiş zor durumda– ama yine de, ya da işte tam bu yüzden inanılmaz derecede güçlü ve sahici... Bu "adalet duygusun-

dan" kaynaklanan bir kızgınlık, yahut da şu veya bu *merciye* karşı mantıklı bir başkaldırı değildi. İlse'nin öfkesi mantık ve anlamdan bağımsızdı. Katlanılamayan bir an'a karşı çıkan gözü kapalı ve sahici bir dürüstlüktü bu. Her şeyi harekete geçiren güç, gelişmenin sırrı!

Evrenin karanlığıyla mücadele eden titrek bir mum. Bu mumu yakma şerefi bana verilmişti. Yakılan mum sabahın erken saatlerinde harlamaya başlardı. Başlangıçta karanlıkta ince bir alevken, bir süre sonra kuzey ışıklarına, kutup gecelerinde gökyüzünde oluşan o ışık cümbüşüne dönüşürdü. Mita tamamıyla kendini kaybeder eşyaları savurur, tekme atar, ısırırdı. İnsan şekline girmiş bir kasırga olur, odada her şeyi altüst ederdi. Yaşadığı oda kuşkusuz önceden de karmakarışıktı zaten, her şeyi alt üst etti derken düzeni bozduğunu söylemek istemiyorum, eşyaların yerlerini değiştirirdi yalnızca. Eğer evde spid uykularından uyanmak zorunda bırakılan başkaları da varsa, kargaşanın ardı arkası kesilmezdi. Mita birilerini üzerlerine basarak uyandırdığında gökyüzünde peşpeşe yıldızlar kaymaya başlardı. Ama hiçbiri Mita kadar kuvvetli ve parlak değildi tabii ki! Wilma'nın bir zamanlar benim önümde ettiği dansın anıları solup, belleğimden silinmişti artık.

"Ben sana ne yaptım Allahın cezası, ha, ne yaptım?" diye haykırdı yarısı boşalmış kırmızı şarap şişesini karşıdaki duvara savururken. Ben eski bir koltuğa kurulmuş, oturuyordum. "Ah, Mita, anlatmaya teşebbüs bile edemem. Yalnız şunu bilmekle yetin ki, beni doğuran kadından daha fazla mutlu ettin sen beni."

"Mutluluk! Mutluluktan söz ediyorsun ha! Sıçanlar mutluluk duyarlar mı hiç!"

"Sıçanlar çöpleri severler."

Elinde boynu kırık şişeyle üzerime doğru geldi.

"Seni öldüreceğim! O aşağılık postunu yırtacağım senin!"

"Bu iş için yeterince hızlı değilsin." (Kasıklarımda tatlı bir melodi hissettim. Hızlı *olsaydı* ne fark ederdi ki?)

Mita'nın bu tehditleri yalnızca sözde kalırdı. Benim ölmemi istediğini hiç sanmıyorum. Nedendir bilmem...

İnsan hayatının büyük gizemlerinden biri şu: Niçin bize eziyet

çektirenlere, buna devam etme şansı tanırız? Sahne Mita'nın ağlayarak saçını başını yolmasıyla sonuçlanırdı. O zaman ben de giderdim. Peşimden geleceğini bilirdim çünkü. Bazen yalvarır, benden aşk dilenirdi. Dizleri üzerinde sürünen kendim olmadığım müddetçe dilenciliğe bayılırım ben.

"Yahu seni seviyorum," derdi Mita "sana ihtiyacım var. Anlamıyorum..."

"*Birisine* ihtiyacım var, demek istiyorsun."

"Sana ihtiyacım var. Seni seviyorum." (Duyulur duyulmaz bir sesle.)

"Ben de seni seviyorum Mita." Veremediğim şeyi, *söyleyebiliyordum.*

Her söyleyişimin üzerinden de uzunca bir zaman geçmesine özen gösteriyordum.

Bir enkazı şımartırsan, başına bela alırsın.

Günler geçip mevsim ilkyaza geldiğinde Mita daha da bağlanmıştı bana. Her şey hesapladığım gibi gelişti. İlk karşılaştığımız an'dan itibaren Mita'nın kendisini dibe çekebilecek her şeye sımsıkı sarılacağını biliyordum. Aşırı doz aldığı ve ölüm olasılığın yüksek olduğunu hissettiği anlarda daima beni çağırtırdı yanına. Depresyona girdiği ve kendisini uçuracak bir şeyler bulamadığında da bana gelirdi. Her iki halde de Mita'yla oynamak çok kolay olurdu.

Bense daima formumdaydım.

Bana kolaylık olsun diye Mita'yı otele taşıdım. Birkaç ilân-ı aşkla yağlamıştım onu... Aldığı tozun etkisiyle yumuşacık ve sıcacıktı o gün .

"Mita, Otel Noya'ya, benim yanıma taşın!"

Taktik icabı kaldığı yerin yakınlarındaki bir barda birkaç içki ısmarlamıştım ona.

Biraz tereddüt gösterdi.

"Yoo hayır, sanmıyorum. Benim insanlardan ayrılmayı istemiyorum."

"Senin insanlar mı?"

"Arkadaşlarım, yani."

"Onlar senin arkadaşın değil Mita. Sen de biliyorsun bunu. Yerde on beş gün ölün kalsa, haberleri bile olmaz onların. Olsa olsa, senin leşinin kendi kıçlarının kokusunu bastırmasıyla fark ederler durumu... Mita o insanlar, insana benzer mikroplar aslında. Arkadaşın filan değil onlar senin." Ansızın duygusallık krizi tutmuş, bakışları taşlaşmıştı Mita'nın. Bileğimi yakaladı:

"Bana bak Saron, Renate orada, kollarımızda öldü bizim."

"Tamam ama sen öyle ölmeyeceksin. Sen benim yanımda öleceksin."

Mita'nın eşyalarını alıp, bir taksiye bindik.

Yine para sorunu... Bin guldenle uzun süre idare edilmiyor malesef. Tekrar bir işe çıkabilirdim tabii, ama şimdi sırası mıydı? Yanımda Mita vardı. Ve de Mita bazen benim verebileceğimden de fazla seks arzulardı. Ayrıca bir canki'ydi. Bütün canki'lerin yaptığı gibi o da biraz kaldırımlarda sürtebilir, diye düşündüm.

"Daha önce yaptım bunu" diye cavap verdi Mita boğuk bir sesle. "Bu kentte yeterince arşınladım kaldırımları. Bu..... *kullanılıyormuşum* duygusu veriyor bana."

"Tamam ama sen kendin de bir kullanıcı'sın. Bu saha sana hiç de yabancı değil. Yahu aklını başına al kızım! Senin sattığın tozdan aldığın para, kendi ihtiyacını karşılıyor ancak. Başımızı sokacak bi çatı lazım bize, di mi yani?"

"Sen kendin niye bi şi yapmıyossun, Allahın cezası! Hadi sıva kolları da sen bul mangırları!"

İlse postunu silkeliyordu. Ben de tam formumdaydım.

"Benim tam günlük bir işim var" dedim. "İnsan çok sevdiği bir işi varken, boktan bir işe gönül düşürmez."

Yuvarlanıp gidiyorduk işte. Para sıkıntısı had safhaya geldiğinde Mita kaldırıma çıkıyordu. Part-time orospu, tam gün canki... Ona bayılıyordum. Orospuluk işi pek keyifliydi. Böyle biraz sürt-

tükten sonra eve dönüşlerinde müthiş öfkeli ve ruhsal çöküntü içinde olurdu. Bu karmaşık ruh hali Mita'nın içinden daha önce hiç görmediğim güçte bir İlse bulup çıkarırdı. Üstüne üstlük bir de spid tripine girerdi ki, eh artık Allahtan daha da fazlası istenmez! Açık açık söylemek gerekirse, her an için boşalıyor gibi hissediyordum kendimi. Bill "Mita oteli başımıza yıkacak," diye söylenirdi hep.

Bill bize çift kişilik bir oda vermişti. Benim tek kişilik odamdan büyük olmasa bile iki yatak vardı odada. Mita'yı *kendi* yatağımda yatırmaktan pek hazzetmiyordum. İlk gece Mita ağlayıp, sızladı, odanın içinde kafese kapatılmış aslan gibi dolaştı. O gece gözümü bile kırpmadım. Sabaha karşı bacaklarını ana rahmindeki bir cenin gibi karnına çekmiş, pencere içinde büzülüp oturmuş olarak buldum onu. Ona dokunmamı engelleyen bir aura ile çevrelenmişti.

Solgun yüzü iki kat altımızdaki cam kırıkları ve kağıt kaplı pis avluya dönüktü. Kasılmış elleriyle bir dizini kavramıştı. Talan edilmiş o küçük gövdesinde bir boşluk, bir ıssızlık vardı.

Mita'nın o anda ne durumda olduğunu bir bakışta nasıl anlıyordum ki? Birisi hakkında böylesine bir bilgiye ulaşabilmek için yıllarca süren dostluk ya da nefret ilişkisi gerekirken, Mita'yla benim aramda, anında doğmuştu bu. Bir bakış, yarım kalan bir hareket, söylenmemiş bir söz bana derhal Mita'nın ne durumda olduğunu anlatırdı: İlse çok uzak şimdi. İlse çok yakın şimdi. Hem de çok yakın... Yahut da: Mita bitik, aküsü boşalmış. Şimdi ona bağırsam, bana ölü gibi bakacak; isyan etmek yerine müthiş bir kendine acıma haline kaptırmış kendini... Daima hazır bir reçetem bulunurdu. Aküsünü doldurup, kıvılcımlar saçmasını sağlayacak "Seni iblis seni!" diye öfkeyle hırlatacak, suratıma tükürtecek ya da tokat atacak bir tedavi... Bir ölçü aşk, iki ölçü nefret. Yahut da tam tersi. Yaşama gücü ve arzusunu ne dereceye kadar kaybetmiş olmasına bağlıydı ilacın dozu. Aşkla nefret arasındaki doğru denge... Kutsal şeyi kurcalamak isteyenler için hayatın formülü...

"Mita, gel, yat buraya!" Yatakta yanımda yer açmıştım ona. Kendi rüyalarımdan fedakârlık etmiştim. Aslında onu yatağıma almaktan, amfetamin kokan terinden nefret ediyordum. Ama

tohum ekmeden de hasat biçilmez elbet. Mita ne söylediğimi hiç duymamış gibi kıpırtısız oturuyordu, avluya bakıyordu.

"Bazen neden kendimi aşağıya atmadığımı merak ediyorum!" dedi, bir süre daha sessiz kaldıktan sonra. Odanın alaca karanlığında sesi ölü gibiydi. "Yani bu çok zor bir şey değil demek istiyorum. Mandallarını gevşetip, pencereyi şöyle bi itivermek ve... ve bütün bu bokluğun sonu... Kaç saniye sürer ki? Dört mü? Üç mü?" Sinirli bir kahkaha attı. "Tanrım berbat bir hayata karşı üç saniye! Ve sonra ölüm..."

Dedim ki: "Bir film görmüştüm. Polanski filmi. Bizim moruk Roman, başrolü kendisi oynuyordu. Şizofreni tribini yaşamak üzere eski bir apartman katı kiralamıştı. Evde kendisi, halüsinasyonları ve bir de eskiden orada yaşamış çılgın bir cadolozun ruhu kalıyordu. Tamam. Karı bir süre önce kendini pencereden atmıştı. Roman giderek uçuyor, uçtukça da kimliği bu kadınınkine yaklaşıyordu. Sonunda, o kadın *olmuştu.* Kadın giysileri, makyaj malzemesi, ruj, ipek don filan satın alır. Pencerenin önüne tahta bir iskemleye oturur. Filmin doruk sahnesinde Roman Polanski siyah elbisesi, siyah peruğu ve zorlukla üzerinde durabildiği uzun topuklu ayakkabılarıyla pencere pervazına tırmanır. Kırmızıya boyalı dudakları titremektedir, pudranın altındaki sakallı cildi ter içindedir. Gözleri çılgıncasına bakmaktadır. Uzun bir süre pencere pervazında kalır. Cicili bicili giyinmiş ve grotesk makyajlar yapmış komşular arka avluya bakan bütün pencerelere oturmuşlardır. Absürd bir tiyaronun balkonunda oturan seyirciler gibi el çırpmaktadırlar. Hiç fasılasız... Avlunun karşı tarafındaki bu kaçık görüntüye, Roman cadolozuna umutla gülümserler. Roman atlamaya hazırlanır. Tam atladığı anda kamera birden dış mekâna çıkar ve pencerenin biraz üzerinden görüntüler olayı. Nasıl da etkileyici olur bu! Atlayanın içindeki ürpertiye benzer bir titreme oluşur seyircide. Avlunun üzeri cam bir çatıyla kaplıdır. Adam daha havadayken, kamera bir kez daha açı değiştirir, bu kez de cam çatının altından bakmaktadır. File çoraplı bacaklar camı kırarak geçer, paramparça, beton zemine çakılır. GÜMMMM! Biliyor musun Mita?.."

"Eh be, kapa çeneni!"

"Hayır, dinle bak, bu önemli! Roman, ihtiyar delikanlı, ölmez. Canının *yarısını* alabilmiştir yalnızca. Komşuları etrafında halka olmuş, ondan nefret, nefret, nefret etmektedirler. Elbisesi yırtılmış, file çorapları kaçmış, peruğu çarpılmıştır. Yüzündeki kırmızılıkların hangisinin kan hangisinin ruj olduğu anlaşılmaz. Ve sonra Mita, bu iblis yuvasına doğru çıkan merdivenleri tırmanmaya başlar. Düşe kalka, emekleye emekleye, ağlayarak, küfrederek çıkar basamakları. Biiir, bir... Taa tepeye kadar. Sürünerek salona gider ve bir kez daha tırmanır pencerenin pervazına. Ve de *aynı şeyi bir kez daha yapar!* Harikulade bir filmdi bu Mita."

"Evet, filmi sevmiş olduğunu tahmin edebiliyorum!"

"Ama Mita, lütfen ikinci kattan aşağı atlama! Canının ancak yarısını alabilirsin. Gerçi zaten yarımcansın ama, yine de yetmez ölmene... Biliyorsun bütün büyük hastanelerde başarısızlıkla sonuçlanmış intihar atlayışları ile ilgilenen bölümler bulunur. Bu bölümlerde çalışacak personel bulmakta zorlanıyorlar Mita. Ben bir keresinde böyle bir servise gitmiştim. Bir arkadaşım kendisini üçüncü kattan aşağıya atmaya kalkışmıştı. Aman Allahım, Mita, çocuğun kafası bir futbol topu gibiydi! Mosmor bir top! Top gibi de bomboş! O anda bu topla bir ceza atışı kullanmış olsaydım, merhametlilik etmiş olurdum diye düşünüyorum."

"Kes be Saron, kapa çeneni! Allahın cezası, ne demeye böyle konuşursun sanki?"

"Yerle aranda güçlü bir temas kurulmasını istiyorsan, yüksekle-re çıkmak zorundasın! Bunu sana anlatabilmek için! Ve de aslında atlamak istemediğini anlamanı sağlamak için. Atlasan aptallık olurdu, diye düşünüyorum."

"Benim ne istediğimi sen hiç bilmiyorsun ki!"

"Yok Mita, her nasılsa biliyorum, senin ne istediğini! (Her nasılsa!) Allahın belası kadar çok şey biliyorum bu konuda. İntihara kalkışan kişi aşağılık, rezil biridir. İntihara kalkışan kişi, çevreden yalnızca nefret ve aşağılayıcı alkışlar toplayan küçük, zavallı bir yaratıktır. İntihara kalkışan kişi, cellat olarak kendini seçmiştir, çünkü kimsenin bacakarasına bir tekme atacak kadar bile kendisine değer vermediğini bilir. Sıfırdır ve pis hayatına sıfır bir çözüm seçer. Ölüm bile onu aşağılamaktadır."

Son arzusunu yerine getirmek üzere iki kez uğraşmak zorunda kalan Roman'ı düşündüm. Mita gelip, yanıma uzandı. Onu kendime çektim.

"Her şey öylesine berbat ki!" dedi.

"Evet, her şey berbat, bu yüzden daha da berbatlaştırmaya gerek yok!"

"Bazen... diye düşünüyorum, her şeyi bırakmak... gecenin karanlığına dalıp, yitmek... ne harikulade olurdu..."

"Herkes böyle düşünüyor Mita, herkes. Ama sen aslında bunu *kendin* yapmak istemiyorsun." (Ve de bilhassa da senin gibiler, dostum. İçlerinde deryalar gibi öfke ve meydan okuma olanlar...) Mita gülümsedi. "Doğru, haklısın. Başıma bir kaza gelmesini sabırla bekliyorum. Çatıdan düşen bir kiremit, sarhoş bir şöför..."

"Ya da aşırı dozda uyuşturucu..." dedim. "Üstelik *ben* de varım yanında." Yüzüme ne tuhaf bakıyordu.

IX

Havalar ısındıkça Hotel Paranoya'daki sosyal hayat da zenginleşiyordu. Gezginler geliyor, otele yerleşiyor, birkaç gün kalıp, gidiyorlardı. Daha uzun süre kalanlar da vardı. Bill'in yüzünde gülücükler açıyordu; dev avuçlarını ovuşturup, paraları sayarken sakallarının arasından sırıtıyordu. Her yıl dünyanın dört köşesinden kendilerine Amsterdam'ı hedef seçerek yollara düşen genç insanlar kervanı dolmaya başlamıştı kente. Boyunlarına para keselerini asmış sırt çantalılar, omuzlarına çıkınlarını vurmuş profesyonel freak'ler ve taşıyacak hiçbir şeyleri olmayan kimsesiz köpekler takılıyordu otelin karanlık barına. Dükkânda işler tıkı-

rındaydı. Bina jukebox'dan yükselen rock müzik, her türlü uyuşturucuyu kullanan keşlerin kahkahaları ve çığlıklarla inliyordu. Sanki ilkbahar güneşi bu soğuk gezegenimizdeki her bir insan-sürüngenin buzlarını eritmiş gibiydi. Sokaklar, şarkıcılar, satıcılar ve kenti görüp, dinleyip, koklamaktan başka hiçbir iş yapmayan avarelerle kaynıyordu.

Bill ve otelin diğer çalışanları çok meşguldüler. Gündüz bitiremedikleri işlere gece devam ediyorlardı. Bill'in işi daha da zordu. Hem oteli idare ediyor, hem de tezgâh altından esrar satışını yürütüyordu. Glenn aynı binada kendi işini yapıyordu: Eroinci dükkânı. Genellikle odasında oluyor, yalnızca malları için reklam yapması gerektiğinde bara çıkıyordu. Otele müşteri çekmeye gerek kalmamıştı. Glenn de kendi beyaz tozuna müşteri çekmeye çalışıyordu. Yayvan yayvan gülümsemesine bakılacak olursa işler tıkırındaydı. Devamlı benim peşimdeydi. Cennet-i âlâ ve de ucuz beyaz vaat ediyordu. "Kentin en kalite malı." Şüphesiz!. Mita'nın orospuluktan hayli para kazandığı bir dönem bir iki poşet mal satın aldım Glenn'den. Şiltenin altına sakladım. Masaldaki Per Askeladden geldi aklıma.* Prenses Askeladden'i zora koştukça, çocuğun da neye başvuracağını bilmesi gerek. Bir saksağan kanadı, bir tokat yahut da bir poşet eroin... Üstelik Mita'nın spid triplerine girdiği zamanki konuşmalarından da usanmıştım. Saatlerce dur durak bilmeden konuşurdu; her şey tozpembeydi, tebessüm, iletişim kurabilmek... Mita'nın köpüren dili İlse'yi pıstırırdı. Yalnızca Mita depresyona girdiğinde İlse'yi çekip çıkarabiliyordum. Mita'nın yükseldiği durumlara da katlanabilmek istiyordum tabii. İşte eroin bu halleri biraz törpüler diye düşünmüştüm. Boş kafa olduğu sabah saatlerindeki kıvılcımlanmalar hep aynı kalacaktı, bundan hiç kuşkum yoktu. Hatta belki daha da beter olacaktı.

Tanrı hiç bekletmeden, bir fırsat çıkardı karşıma. Mita bir haf-

* PRINSESSEN SOM INGEN KUNNE MALBINDE-KİMSENİN SUSTURMAYI BAŞARAMADIĞI PRENSES isimli Norveç masalının bizim Keloglan'la benzeşen kahramanı Per Askeladden, hazırcevaplığıyla ünlü prensesi susturmayı, böylelikle de krallığın yarısını ele geçirmeyi başarır. Zeki ve işbilir Per, yolda bulduğu bir adet saksağan kanadı, bir kırık çömlek, bir çift keçi boynuzu ve bir yırtık ayakkabı tabanını yanına alır. Prensesin sorularını, yeri geldiğinde bu nesneleri göstermek ve her taşı gediğine oturtmak suretiyle cevaplandırır. Hem prensesi hem de krallığın yarısını kazanır. (ç.n.)

tadan fazla süren yoğun bir fuhuş seferinin ardından on beş gün yataktan çıkamamıştı. Hastaydı. Sürekli öğürüyor, kusuyordu. Depresyona girmişti. Hastabakıcılık rolünü üstlendim. Onun için yapabileceğim bir şey var mıydı acaba? Biraz silinip, temizlensin diye sıcak su getirse miydim ki? Bardan bir bira yahut da içki ister miydi? Gidip köşeden amfetamin alsa mıydım? Şırıngasını tazelesem? Onun için her şeyi yapardım. Biraz tereddüt ettikten sonra isteklerini saymaya başladı. Spid'e ihtiyacı vardı tabii, eh, onu dışarı çıkmak zahmetinden kurtarmakla ne iyi etmiş olacaktım. Gidip köşedeki terziyi buldum. Dükkânın arka odasındaki ipek kumaşların altından çıkardı poşetleri. Mita, anahtar sözcüktü. Terzi Mita'yı iyi tanıyordu. Amyalayıcı moruk sırıttı, tanıdıklara indirimli satış yapıyordu. Pompayı hazırladım, Mita kendisi vurmak istedi. Çok şükür. Verem, difteri aşısı olduğum çocukluk günlerimden bu yana enjektörden hep korkmuşumdur. Mita'nın şırıngayı koluna batırışına bakamadım bile. Aradan birkaç gün geçtikten sonra odaya her toz ve bira getirişimde bana sevgiyle gülümsüyordu. Hatta şöyle azıcık silinip, temizlenmeye bile razı etmiştim onu.

"Sen yatmana bak" dedim. "Yat ve iyileşinceye kadar dinlen. Yahu bu son uçuş sana biraz zor geldi galiba."

"Şimdi çok iyisin" dedi, yalancıktan bir hastalık bahanesi uyduran çocuğun okula gitmeme izni kopardığı zamanki sesine benzer bir sesle. Tabii evde ders alması yolunda planlar yaptığımdan haberi yoktu.

Amfetamininin içine eroin karıştırmaya başlamıştım. O zamanlar zaten amfetamine eroin katarlardı, ama ben bileşimi biraz daha güçlendiriyordum. Önce yavaş yavaş, daha sonra eroin dozunu belirgin bir biçimde artırarak. Bunu yaparken bir amacım vardı: Bir yandan Mita'nın bu dünya ile olan bağlantısını güçlendirirken, öbür yandan da onu daha da ötelere, hatta ebediyete kadar uçuracaktım. Böyle bir ikiye bölünmüş ayinde, insanoğlu için en yüksek rahip eroindir. Mita çok geçmeden durumu anlamıştı. Pompayı vurup da etkisi sıcak bir dalga halinde üzerine çökünce, yarı kapalı gözlerinde kuşkuyla bana bakardı. Tozun içinde eroin olduğundan yüzde yüz emindi ama spid'ini karıştıranın ben mi yoksa

terzi mi olduğunu çıkaramıyordu bir türlü. Bu konuda tek bir söz bile etmedi. Yatağın keyfini çıkarıyor gibiydi, havası ve kafası iyidi. Glenn'den birkaç kez mal almıştım. Paralar suyunu çekip de ayağa kalktığında Mita ilk kez bu konuyu açtı. Artık alışkanlığının değişmiş olduğunu, yükselmek yerine, depresif triplerine girdiğini bildirdi. Depresif hali yine eskisi gibiydi, ama "zorunluluk" eskisi gibi küçük harflerle ima edilmiyordu artık. Mita "MECBUR"du.

Daha Mita'nın yataktan kalkmasına birkaç gün vardı. Akşamüstüne doğru uyanmıştı, ben de pompasını hazır etmiştim. Bir sonrakini vuracağı zamana dek öylece yarı uykulu yatıyordu yatakta. Canım sıkılıyordu. Glenn'den satın aldığım eroin iyi bir yatırımdı, bunu biliyordum ama yine de canım sıkılıyordu işte.

Zamanımın çoğunu otelin barında geçiriyordum. Rastgele müşteriler veya Bill ile çene çalıyordum. İşler bazen öylesine sıkışık oluyordu ki, biradan başka hiçbir şey kullanmayan Bill, bir iki nefes kokain çekmek zorunda kalıyordu. 16-17 saatlik iş günü boyunca uyanık kalmak için Heineken'den daha fazla hız veren nesnelere başvurmak durumundaydı. Kafesteki bir sıçan gibi bütün gün tezgâhın arkasında koşuşup duruyor, yatağa ancak otelde el ayak çekildikten yani saat üç buçuktan sonra girebiliyordu. Birkaç kilo vermişti bile.

"Bill" dedim, "Kendini bu kadar hırpalama. Senin bi tatile ihtiyacın var. Kat kat göbeğinden eser kalmayacak yakında." Son söylediğim biraz abartıydı...

Yüzüme baktı. Söylediklerimin doğru olup olmadığını araştırmak istermiş gibi pantolununun bel kısmını çekiştirdi. "Tatil ha! Seni gidi budala Norveçli seni! Tatil yapmaktan daha başka işlerim var benim. Evladım, benim şu anda tek ihtiyacım var o da iyi bir düzüş. Bir ya da iki muameleden sonra kendime gelirim. Çok çalışmaya alışkınımdır ben."

"Eee, git o zaman bi orospu bul kendine. Paran vardır herhalde!"

"Peki eve kim gözkulak olacak?" Acı acı gülümsedi.

Omuzlarımı silktim. "Glenn..."

"Hıh! Sana bi şi diyim mi, ben bu binada olmadıkça tezgâhı sana bile emanet etmezdim. Hele Glenn'e o tozcu gugukkuşuna, hiiç!"

Aklıma bir fikir gelmişti. Esaslı bir fikir. "Dinle" dedim. "Bu binadan ayrılmayıp, kasayı da yanında bulundurmak kaydıyla tezgâhı bir saatliğine Glenn'e bırakabilirsin belki? Kuşkuyla bana baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim şu ki senin am problemine bi çare bulabilirim. Mita yukarıda yatmış, pinekliyor zaten." Yüzü daha da kuşkulu bir ifade almıştı. "Sen şey mi demek istiyor..."

"Hesaptan bir haftayı silersin, olur biter" dedim.

"Glennn..." dedi. "Ama onun yerine sen...."

"Katiyyen olmaz. Ben de sizi seyredeceğim." Şişko suratında bir kahkaha patladı. Tezgâhın üzerine abandı, neredeyse sakalı burnuma giriyordu. "Sen tam bir freak'sin Saron. Vay iblis!" İki şişe bira çıkarmak için eğilirken: "Orospular 'freak' demekle neyi kastederler biliyor musun?" dedi. Evet, biliyordum.

Akşamüstü şırıngasından sonra vakit gelmişti. Bill paldır küldür odaya daldı. Ben kapının dışında bekliyordum. Bill'in perşev mahiyetindeki flörtünü dinliyordum. Kapı incecikti zaten. Söylenen her kelimeyi duyuyordum.

"Tamaam Mita, seninle şöyle karşılıklı bir konuşalım bakalım! Senin bu hallerin biraz fazla kaçmaya başladı." Mita cevap yerine homurdandı.

"Gerçi şu bizim bina bir tapınak sayılmaz ama, buranın bir *shooting gallery*'ye dönüşmesini de istemiyorum. Anlaşıldı mı? Herkes senin gibi yapsa ortalık bir arapsaçına dönerdi burada!"

"Yahu Bill, müşterilerin canını sıkana kadar, sen kendi personelini temizle önce! Glenn ve öteki çocuklar..."

"Kes, buradaki görevlilerin boş zamanlarında neyle iştigal ettikleri beni hiç ırgalamıyor! Beni tek ırgalayan işlerini yapmaları. Ama müşterilerin yaptıklarıyla görevim *icabı* ilgileniyorum. Mantiki bir çerçevede olmak koşuluyla elbet... Ve de sen bu mantıki

çerçeveyi aşıyorsun! Senin gibileri polise Amsterdam'da bile otel kapattırmaya kâfi gelir! Her ne kadar burası Liberal bir kentse de Sodom olmadık daha...." Konuşmasına ara verdi. " Yani kısacası, ya şu canki işini bitirirsin ya da acilen burayı terk edersin." Yeni bir ara... "Tabii başka çözümler konusunda anlaşabiliriz de!" Bir ara daha. Sonra pantolon kemerini çözmeye başladığını işittim. Mita olacakları çoktan anlamıştı. Bana Bill'in o uzun konferansı çekmesine pek de gerek yokmuş gibi geldi. Mita yıllardır Amsterdam'da yaşıyordu ve benzeri piyesleri daha önce pek çok kez seyretmişti.

Kartları açık oynamaya karar verdim. İçerde Mita'nın içini çektiğini duydum. Bu arzulu bir iç çekiş değil, tam tersine, midesi bulanana kadar pek çok vücuda hizmet vermiş bir kadının, bir yenisini karşılamak üzere hazırlanmasıydı.

"Seni şeytan, seni domuz!" dedi Norveççe. Bill'in tehditlerinin gerisinde bir güç yattığını da anlamış bulunuyordu.

Odaya girmezden önce bir süre daha bekledim.

Bill'in beyaz ve yağlı gövdesi tam gaz ilerliyordu. Kıllı kıçı havaya dikilmiş, inliyor, sık sık soluk alıyordu. Mita'ysa yüzde yüz bir orospu tavrıyla yatmış sigarasını içerken kirli tavanı seyrediyordu. İçeri girdiğimde sigarasını söndürdü. Bill geldiğimi duymamış gibi yaptı. Gidip kendi yatağımın üstüne oturdum. Mita beni gördüğü andan itibaren gözlerini üzerimden ayırmamıştı. Hiçbir şey söylemedi ama gözlerinden her şey okunuyordu. Bildiğini gördüm.

"Düşünsene, hesaptan bir haftayı sildirdik" dedim.

Gözleri ateş saçtı. Bir insanın *yaratıcısından* nefret edebildiği kadar nefret ediyordu benden. Ama şunu da iyice kavramıştı: "Bir yaratıcım olmasa yaşayamam. Durumları *oluşturan* biri bulunmazsa yapamam ben."

İlse'nin yakıcı aleviyle, sevdiği her şeyden nefret ediyordu Mita. Bensiz yaşayamazdı, çünkü onun için mutlak aşağılanma'yı temsil ediyordum ben. Hayatın *bu* boyutu olmasa zaten yaşayamazdı Mita. Mücadele edeceği bir savaş olmalıydı. Kendi kalp atışlarım yatağın çıkardığı ritmik sesi bastırırken bunları düşünüyordum. Sev-gi-nef-ret-sev-gi-nef-ret. Şimdilik Mita benim, diye düşündüm.

Keşke Mita'nın biraz daha nüansları olan bir portresini çizmiş olsaydım. Aslında bunu kendim için de yapmalıydım. Ancak bu imkânsızdı. O sıralar benim kafamdaki Mita portresi de öyle fazla nüanslı değildi. Kim olduğunu bilmiyordum bile, söylediklerinin çok azı kalmıştı aklımda. Beni yalnızca içinde taşıdığı *güç* ilgilendiriyordu. İlse benim için her şeydi. Mita asla İlse'nin insan halindeki görüntüsünden başka bir şey olmadı benim için. Bu gücü taşımak için bir insan gerekliydi. Ve kader de Mita'yı seçmişti. Mita'nın kim olduğu umurumda bile değildi. Mita benim ideallerimi sarmalayan örselenmiş bir ambalajdan başka bir şey olmadı hiç. Bütün resimler daha iyi görünsünler diye çerçevelenir. Mita. Benim tutkumun etrafındaki çerçeve...

X

Uzun uzadıya bir giriş yapmayacağım. Kısa ve öz, dosdoğru söylüyorum işte: Mita kaçtı. İlse kaybolmuştu. Ölümle burun burunaydım. Nasıl da hayal kırıklığına uğramıştım, nasıl da *öfkeliydim.* Yatağı paramparça ettim, hesabı da ödemeden kaçtım. Etrafımı göremiyordum bile, yarı kör dolaşıyordum ortalıkta. Her şey kurşun rengiydi çevrede –birkaç kara delik hariç. Hazin bir ülkeydi gezindiğim. Mita geride bir pusula bırakmıştı:

Saron, bok herif!
Sen benim acı çekmemi isteyen bir iblissin.
Artık senin o hastalıklı fikirlerine, beni içine çektiğin boka katlanamıyorum.

Senin için bir anlam taşıyorum sanıyordum. Oysa sen beni öfkelendirmek için üstüme geliyor, beni aşağılıyorsun. Allahın cezası, sen git kendini bir psikiyatriste göster!

Mita

Bir pusula. Aptal bir pusula. İlse'den kalan tek şey buydu. Bomboş cüzdanıma yerleştirmeden özenle katladım kâğıdı.

Sonra da gözümün gördüğü her şeyi parçaladım. Ve cehennem gibi dışarı fırladım. O postu arayıp, bulacaktım.

Mita'nın Danimarkalı bir kız arkadaşı vardı. Bir çeşit arkadaş yani. Canki'ler asla arkadaş olamazlar çünkü. Birbirlerinden bir fayda umdukları zaman gülümserler genellikle. Lone isimli bu kız, o tepedeki sıçan yuvasında yaşıyordu. Şimdiye dek hiç merak bile etmediğim Lone, birdenbire ilgimi çekenler listesinin en üstünde yer alıvermişti. Onunla ilişkiye geçmeden önce her şeyi ayrıntılarıyla planladım.

Artık kalacak bir yerim de yoktu. Ama çok da dert etmiyordum bunu. Ne de olsa şurda burda birilerini tanıyordum artık. Günü gününe yaşıyor, geceleri muhtelif divanlarda, yerlerde yatıyordum. Uzunca bir süredir Lone'yi gözlemekteydim. Gittiği yerleri, yükseldiği ve depresif olduğu zamanları saptadım. Mita'yla aynı yolu izliyordu. Birlikte gezdiği grup Fly-in diye bir yere takılıyordu. Burada tipler pompalarını bile masalarda vuruyorlardı. Ben de Fly-in'e takılmaya başladım.

Başlangıçta Lone beni kuşkuyla süzüyordu. Sonunda benim de orada bulunmama alıştı ve görmezlikten gelmeye başladı. Bana selam bile vermiyordu, ben de Mita yanımızdayken aramızda kurulmuş olan o ufak teması tekrar canlandırmak için bir çaba göstermiyordum. Lone'nin hemen hemen her gece bu bara gelmesi ancak Mita'nın hiç ortalıkta görünmemesi benim sezgilerimi doğruluyordu: Mita artık Amsterdam'da değildi.

Bir gün Lone dalından koparılacak kadar olgunlaşmıştı. Saat sekiz sıralarıydı, gruptaki diger tiplerin gelmesine hayli vakit vardı. Ama Lone bardaki yerini almıştı bile. Hiç de iyi durumda

değildi. Yüzü külrengiydi, başını öne eğmişti, gözleri fırıldak gibi yuvalarında dönüyordu. Ya şimdi olur, ya da asla, dedim kendi kendime ve gidip bardan iki viski aldım. Geçip Lone'nin karşısına oturdum.

"Ne istiyorsun benden Allahın cezası?" dedi bozuk bir suratla. "Defol yoksa bizim oğlanlar gelince façanı yırtarlar senin. Şimdiye dek kimsenin sana ilişmediğine şükret sen," diyerek çevresine bakındı.

"Sizin oğlanlar birkaç saatten önce gelmezler" dedim. *"Gelseler* de sen hareketlerine dikkat edeceksin. Bu kentte bıçak kullanan yalnızca canki'ler değil bilesin. Üstelik en iyi bıçak çekenler de canki'ler değil" Sesime uzlaşmacı bir tını verip viski bardağını ona doğru ittim. "Başına dert açmam, bundan emin ol. Hem seninle ne alıp veremediğim var benim?" İçkiden açgözlü yudumlar alıyordu. Devam ettim: "Sana birkaç basit soru soracağım."

"Nedir soruların?" Soruların ne olduğunu bildiği belliydi.

"Mita'nın kaldığı yeri bilmek istiyorum" dedim

"Hıhh!" Canki kendisini benim karşımda güçlü hissedivermişti. Şu zavallı hayatında ilk kez... Beni avucunun içine almış olduğunu sanıyordu. Yanılıyordu.

"Hıhh, sen bunu merak ede dur Norveçli. Mita kaçtı. Bu boktan kent ve sen canına tak etmiştiniz kızın."

"Biliyorum küçük Lone, biliyorum. Ama *nerede olduğunu* öğrenmek istiyorum senden."

"Bilmiyorum." Kadehi başına dikti.

"Biliyorsun Lone! Hem de bal gibi biliyorsun nerede olduğunu."

"Hayır" dedi. Terlemeye başlamıştı ama benden korktuğundan değil.

"Aaaa, sana neler oluyor yahu" dedim. "Pek iyi görünmüyorsun. Hasta mısın Lone? Miden bulanıyor mu? Titriyorsun!"

Bir an gözleri zekice parladı. Bu dostça tavrın anlamını çakmıştı. Daha önce de şantaj yapılmıştı kendisine... Ağzını açtığında sesindeki nefretin bir kısmı kaybolmuştu: "Ben neeerden bileyim Mita'nın nerelerde olduğunu. Onu ne zamandır görmüyo...."

"Gittiğinden beri görmüyorsun di'mi? Elbette. Ama ne zaman

gitmişti? Nereye gitmişti? Bunları bilmek istiyorum Lone'cik."

"Kes sesini."

"Yardıma ihtiyacın var mı Lone? Hatırlamana yardımcı olacak bi şi. Bana şunu söyle Lone, sana sorduğum şeyleri hatırlayabilmen için ne gerekli sana?"

Bakışları etrafta gezinmeye başladı. Belki de ideallerini arıyordu. Bir damlacık ahlak! Dostunu ihbar etmeyeceksin!

Sonra dize geldi. Bana sallanan bir parça bifteğin peşinden bataklığı aşmayacak bir kancık göstersinler! Poşeti uzattım. "Kristal amfetamin." Geriye, gömleğimin cebine koydum. "*Benim* buna ihtiyacım yok. Bence amfetamin helaya dökülmeye layıktır Lone! Bari erkekler kenefine gidip de dünyaya bi iyilik yapayım!"

"Bekle, gitme." Maskesi düşmüştü. Vaat edilmiş, kutsal toprakların görüntüsü onu bir saniyeden de kısa bir zamanda kendine güven duygusundan arındırmış, kendini apaçık ortaya koyma kararı verdirmişti. Günah çıkaracak, küçücük sırrını anlatacaktı ki sırat köprüsünden geçebilsin. İğne deliğinden yani...

"Bir anlaşma yapalım. Amfetamini sevmediğimi söyledim. Bence ha helaya dökmüşüm, ha sana vermişim, fark etmez."

Kendimi frenleyemiyordum. Lone, bana elimde eksik olan asıl vaat etmiş olsa bile... İçimden biliyordum ki kaybetmem mümkün değildi. Suratına da tükürsem istediğimi alacaktım. Çünkü şırıngasının anahtarı benim cebimdeydi.

İşaret parmağımı havaya kaldırdım, "Ama sana tek bi sözüm var. Eğer beni yanlış yöne sevkedersen, gerçekten bela alırsın başına! Bu kentte dostlarım var Lone. Deli hepsi. Gerçekten de kaçık bunlar. Öldürmeye hazırlar. Ne için ve kim için olursa olsun öldürmeye hazırlar. Para için de tabii... ama bu işin en manyakça yanı ne biliyor musun? Fiyatları da gülünç derecede ucuz! Sana karşı dürüst olmam gerekirse Lone şunu söyleyebilirim ki, bana blöf yaparsan sonu hayr'etmez. Seni ortadan kaldırmak ucuz bir iş olur. Öylesine ucuz ki, benim bile maddi gücüm yeter buna!" İçkimden bir yudum aldım. "Bunları aldanıp da bana maval anlatma diye söylüyorum Lone. Benim söylediklerimin *yalan* olduğunu sanma sakın."

"Sanmam tabii. Senin zırdeli olduğunu biliyoruz."

Deli? Bu delilik muhabbeti de ne? Kişisel bir hesaplaşma sırasında karşınızdakine aynı sertlikte tepki verirseniz ismi delilik oluyor ki, karşı taraf durumu olduğu gibi kabul etsin... Tuhaf bir şey bu. Endişe verici. Karşındakine aynı sertlikte tepki vermek, makrokozmik yasaları günlük hayata geçirmek demektir. Evrenin yasaları delilik mi, dengesizlik mi yani? Aman tanrım ne çok safdillik gördüm şu çevremdeki insanlarda. Dünya matematik bir formülmüş gibi konuşuyorlar. X'in daima ve sonsuza dek MANTIKSAL AŞK'a eşit olduğu bir eşitlik.

Lone'ye gülümsedim. İtiraf etmeliyim ki hayli donuk bir tebessümdü bu. Bu delilik muhabbetinden hoşlanmamıştım. Sinirime dokunmuştu. Zaten sinirlerim uzun bir süredir bozuktu. İlse'nin kaybolmasından bu yana yaralı bir hayvan gibi hissediyordum kendimi. "Mita nerede Lone?"

"Norveç'te. Bir gemiyle Bergen'e gitti."

Poşeti tekrar çıkardım. "Bergen'de kalacak mıydı?" Lone terliyordu.

"Bildiğim kadarıyla..."

Poşeti cebime yerleştirdim.

"Bildiğim kadarıyla bi adamı arayacaktı. Ona yardımcı olabilecek bir adam..."

Bir adam haa... Bak şu işe... Bi aşşağılık herif.

"Neydi bu adamın adı?"

Lone artık paniğe kapılmıştı. Doğruyu söylediğini anlıyordum.

"Bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum... ama..."

Poşeti çıkarıp masanın üzerinden Lone'ye doğru sürdüm. Hemen elini uzattı, ama ben çabucak elimi poşetin üzerine kapattım.

"Aması ne Lone?"

"Mita ona *Hiç* diyordu."

Fırlayıp benden aldığı zehiri kanına pompalamak üzere kenefe koştu. Etraf oldukça tenha olduğundan şırıngayı masada vurmaya cesaret edememişti.

Hiç. Bergen'de Hiç. Acaba Hiç Bergen'de neyle iştigal etmekteydi? Bunun cevabını bulmalıydım.

XI

Kalbimdeki çarpıntıyı, midemdeki krampları gayet iyi hatırlıyorum. Ağrılar bütün vücudumu kaplamıştı. Bütün bu belirtileri canki'lerde de görmüştüm. Ve bu benzerlikten nefret ediyordum.

Özlem midemi altüst ediyor, İlse'nin tutkusu beni perişan ediyordu.

Lone'nin sözlerini duyuyordum. Tekrar, tekrar: "Sen delisin."

Şimdi biliyorum deli olmadığımı. Çünkü bendeki bu soyma, çırılçıplak bırakma güdüsü bir biçimde yanıp küllendi içimde. O zamanlar bir süreç içindeydim. Zorunlu ve engellenemez bir süreçti. Deli değildim.

Hasret bitti anlamına gelmiyor bu. Hâlâ bitip tükenmeyen geceler, günler boyu İlse'yi özlüyorum. Onu geri getirmek için ne mümkünse yapmak isterdim. Ama yapamıyorum. Geçirdiğim süreç ruhumu törpüledi. Olayların takılabileceği hiçbir kanca kalmadı ruhumda. Felç oldu. Diri diri anılarımın altında gömülüyüm ben. Hayat çok garip. Daha da garibi, insanın yaşıyor olması...

Tabii ki Bergen'e gitmeliydim. Mümkün olduğunca çabuk hem de. Çok acildi. Durumun aciliyetini karın boşluğumun alt kısmında hissediyordum. Evet, her nedense oramda hissediyordum bunu. Tanrım, ne günlerdi. Ne yaptığımı bilmiyordum. Şimdi bile bilmiyorum. O günler belleğimden silinmiş. Ateşim çok yükselmiş olmalı. Kesin olarak tek bildiğim şey, Lone ile konuştuğum anda meteliksiz olduğumdu. Biraz toparlanıp, yarı şuurlu bir biçimde yaşamaya başlar başlamaz da Bergen'e giden gemilerden birinin güvertesinde buldum kendimi. Cebimde biletim ve dört yüz gulden vardı. Ve daha önce hiç görmemiş olduğum siyah bir çantanın içinde yarım kilo esrar. Bıçağım yok olmuştu. Bara gidip bir bira ısmarladım. Gemi açık denizdeydi, hiçbir kara parçası görünmüyordu göze. Barda kaldım. İki gün iki geceyi bar ve civarında geçirdim. Ama ölçülü içiyordum. Eski düşüncelerim yavaş yavaş bana geri dönüyordu. Onlara ihtiyacım vardı.

Norveç'e yaklaşırken kendime kurbanlık bir kuzu seçtim. Altmış yaşlarında iyi giyimli, kronik bir alkolik. Adamla ilgili gizli gizli bazı veriler toplamıştım. Yanına hiç oturmamış, tek bir söz bile etmemiş olduğum halde yalnız ve yarı sarhoş olduğuna dikkat etmiştim. Bar taburesine oturup boş boş çene çalan ve karıları çimdikleyen tiplerdendi. Tam sahneye koymak istediğim oyun için yaratılmış bir tipti, evine dönen traji-komik Norveçli. Geminin saat 02.00 sularında karaya yanaşmasına birkaç saat kala kuzuya yaklaştım. Çok yalnız ve kederli görünüyordu. Oturmuş ölüm, zevce ve çocuklar üzerine felsefe yapıyor, arka arkaya içiyordu.

Yanına çöküp onun içkisinden ısmarladım kendime. Cin'li bi şeyler... Konuşmaya başlamamız fazla zaman almadı. Biliyor-

dum. Anavatanın silueti ufukta belirdiğinde dertleşecek birine ihtiyaç duyar, yalnız ve sarhoş Norveçliler. Siluetin silinmesini, kendisini bekleyen rutin günlerin ertelenmesini sağlamak üzere birlikte kafa çekecek birine ihtiyaç duyarlar.

Adam Bergenliydi.

Konuşup, duruyordu. Gülümsedim ve *siz* diye hitap ettim ona.

Tabii ki çok fazla alışveriş etmişti. Tesadüfen gibi yapıp, ağzıma gümrük sözünü alınca yüzü sararıp soldu, çenesi titremeye başladı. "Çok fazlam var" dedi. "Kotanın iki misli. Sigara yok, ama içeri sokabileceğimin iki katı içki var. Lanet olası!" Yeni bir içki ısmarladı.

Sigara içmediğini fark etmiştim. Onu, benim kurbanım kılan da buydu.

"Bende de iki misli var" dedim. "Ama ne şarap ne de diğer içkilere yetecek kadar param vardı. İki misli sigara aldım."

Adam ne ima ettiğimi anlamayacak kadar sarhoş değildi. Öneriyi yapan o oldu. Bergen'in gece ışıkları görünmeye başlayınca, değiş tokuş yaptık. Bir karton sigara karşılığı bir şişe şarap ve bir şişe votka. Sigara kartonunun selofan ambalajının açılmış olduğunu görmesi imkânsızdı. Ağırlığının farkına varamayacak kadar da sarhoştu.

"Önce ben çıkayım. Sen arkadan gel. Kapının önünde buluşuruz."

Sırıttı. "Tabii yahu, tabii. Oh, şu şansa bak sen!"

Evet, diye düşündüm. Gerçekten de çok şanslısın. İnşallah bu gece bir kez daha açılır şansın. Zira sigara kartonunun üzerinde yalnızca senin parmak izlerin var. Şimdi tuvalete gidip geldikten sonra bendeki şişelerde de yalnızca *benim* parmak izlerim kalacak. "Bardaki yabancı..." masalı gümrükçülere pek bayat gelir dostum. Polis de çok bıkmıştır bu numaradan. İyi şanslar. Benim yirmi bin kronumun aşkı için iyi şanslar sana.

Gemi karaya yanaşıp da yolcular çıkış kapısında birikmeye başladıkları zaman sesinde biraz endişeli bir tonla:

"Sıvışmazsın değil mi?" dedi. Gülümsedim. İçtenlikle gülümsedim. "Hayır" dedim. "Sıvışmam! Yüzde yüz on emin olabilirsin

buna!"

Ve dışarı çıktım.

Geniş çaplı bir kontrol yapılıyordu. Bir sürü polis ve gümrükçü. Bütün yolcuları aralarından geçiriyorlardı. Yanlarında iki de polis köpeği vardı.

Geriye döndüm. Adam yirmi metre kadar arkamdaydı. Gümrükçüleri ve polisi görmüştü. Yüzünde büyük bir sıkıntıdan kurtulmuş ve rahatlamış bir ifade vardı.

Kendi kendime küfrettim. Elveda yirmi bin papel. Elveda Bergenli tek yönlü dost! Dışarı çıktığımda adamın şişesini asfalta çarptım.

"Allah kahretsin, kahretsin, kahretsin! O kadar mangırla 6 ay yaşayabilirdim!"

Kimse Hiç'i tanımıyordu. Bar ve lokantalardaki insanlara sordum ama hiçbiri Hiç'in adını duymamıştı. Lone beni aldatmış mıydı? Emin değildim. İnsan bir canki'ye güvenemez. Ama içimden bana doğru söylediğini hissediyordum. İşte beni hayata bağlayan bu duyguydu.

Meteliksizdim. Yanımdaki guldenler suyunu çekmişti. Bergen'de kalabileceğim bir yer de yoktu. Bimekân takılıyordum, ama serin bir temmuzdu, Batı'nın serin geçen yazlarından biri.

Mita'yı göremedim.

Limandaki konteynırlarda, merdivenlerde, çalıların arasında uyudum ve ağladım.

Sonra Bert'le karşılaştım.

Bert'i ilkokuldan tanıyordum. O zamanlar pek arkadaşlık etmemiştik ama ortaokulun ilk yılları biraz beraber dolaşmıştık. Sonra o gemici olup denize açıldı. Yeniden Bergen'de karşılaştığımızda görüşmeyeli çok yıllar olmuştu. Köşeyi dönerken burun buruna gelip, çarpıştık. Tıpkı enkazımı Hotel Paranoya'ya götüren Glenn'de olduğu gibi, bu karşılaşmayı da karma tayin etmişti. Çarpıştığımız anda Bert müthiş öfkelendi, dirseğim karın boşlu-

ğuna gömülmüştü.

"Önüne baksana be adam! Kendinde değil misin nesin!"

"Sorry" dedim. "Ben..."

"Saron, aman Tanrım *Saron!*" Yüzü aydınlandı, omuzlarımı yumruklamaya başladı. "Ne tesadüf ama!"

"Bundan pek de emin değilim" dedim. Hafiften alıştırmaya başlamıştım kendimi hayatın olumsuzluklarına.

Bert Möhlenpris'te eski, tuğla bir binada yaşıyordu. Kuleleri ve göğe yükselen sivri çatılarıyla eski ve görkemli bir binaydı bu. Beş katlı binanın en üst katında benim hiç görmediğim bir kızla beraber oturuyordu. Kız, arkadaşlarıyla Yunanistan'a uçmuştu. Uçakları benim Bert'e taşındığım anda havalanmıştı Flesland'dan. İki aylığına gitmişti. Bu nedenle de Bert'in evinde kalabiliyordum.

"Yerim çok geniş değil ama Linda burada, olmadığı sürece idare eder. Sonra kendine başka bir yer ararsın"

Uçaktaki Linda'ya en sıcak duygularımı yolladım. İyi tatiller Linda!

Para, daha doğrusu para kıtlığı sorunu ortadan kalkmış değildi.

Sir Henry bana üç bin kron vermişti, Amsterdam'da da mangır bulmak mümkündü. Ama burada Bergen'de durum kötüydü.

Bert başının çaresine bakıyordu bir şekilde. Geçici işlere dalıp çıkıyor, işsiz kaldığı zamanlarda da şişe topluyor yahut da akademide modellik ediyordu.

"Şöyle böyle idare ediyoruz, ama bu küçücük Bergen'de yurtdışında olduğu gibi numara çevirmek mümkün olmuyor. Şartlar pek sıkı."

"Uyuşturucu?"

"Riskine katlanmam. Burası çok şeffaf bir yer. Bir yıl kadar önce birkaç gram malla yakalandım, iyi bir ders oldu. Çevre de çok kapalı burada. Başkenttekinden çok daha çabuk boylarsın kodesi. Cezalar da daha ağır Bergen'de. Batı'nın pietizmi, softalığı hâlâ geçerli."

Demek uyuşturucu işi kesat. Mahpusa tıkılmam benim için bir felaket olur. İlse'nin dışarda bir yerlerde serbest ve ulaşılmaz bir biçimde gezinirken hücreye tıkılıp, kapıların üzerimde kilitlenmiş olduğunu, beni demir bir pençenin sımsıkı tuttuğunu düşledim. Bunu aklımdan bile geçirmek başımı döndürdü.

Yetişkin hayatım boyunca ücretli çalışmayı hakir görmüş, gri renkli, rutin günlerle ilgisi olan her şeyi tam ve gerçek bir geri zekâlılık olarak değerlendirmiştim. Ücretli işle arama öyle bir mesafe yerleşmişti ki, bu neredeyse bir çeşit ilkeye dönüşmüştü.

Ama prensiplerle yaşanmayacağını Bergen'de öğrendim. Sosyal İşler Bürosu İş ve İşçi Bulma Kurumu Bürosu'na kayıdım yaptırmadığım sürece beş kuruş bile vermiyordu. İş Bulma Bürosu da anında iş buluyordu insana.

Hiç'in izini bulmak istediğime göre bundan kaçamazdım. Bert bu ismi bir yerlerde duymuş olduğunu söylüyordu ama nerede olduğunu çıkaramıyordu.

Böylece kararımı verdim. Mevsimlik işçi oldum. Kasap oldum.

XII

"Batı Satış Birliği" Bergen'in biraz batısında bulunan fabrika benzeri binalar grubundan oluşuyordu. Büyük, gri hangarlar, çok daha büyük, çok daha gri bir dağın eteğine yaslanmışlardı. Yağmurlu bir havada hazin bir manzaraydı Batı Satış Birliği.

Oraya gittiğim gün yağmur yağıyordu, hem de gökten kovalarca boşanarak. İşin inanılmaz yönü bu kadar fazla miktarda su toprağa ulaşamıyordu bile. Esen rüzgâr karşısında ayakta durmak mümkün değildi. Kısacası, cehennemi bir pis havaydı.

Girişte, bankonun gerisinde duran silik tipli memur kıza adımı, doğum tarihimi filan bildirdim. Bir sigara içimliği oturup, bekleyecektim. Personel müdürü yoldaydı. Duvarlardan birinin önüne yerleştirilmiş, deri taklidi kanapede dört geri zekâlı oturmuş, boş

boş etrafı seyretmekteydi zaten. Aralarından bir tanesi –aptal ceketine ve terilen pantolonuna bakarak tahmin ettiğim gibi– bir bürodan kovulmuş, yaşlıca bir memurdu. Diğer üçü benimle aynı yaşlardaydı. Beklentiler içinde olduklarından yeni bluejean'ler ve montlar alıp, geçirmişlerdi sırtlarına. Bergenli anaları tarafından o gün giydirilip, kuşatıldıkları ve ilk kez işe gönderildikleri su götürmezdi. Çalışmak lazımdı. İştahla kuzu budu ve domuz pirzolası bekleyen buzlukları dolduracaktık.

Dönüp, gitmek üzereydim.

Bir sigara, derken, personel müdürü muzaffer bir gülümsemeyle içeri girdi.

"Merhaba, delikanlılar!" Biz bütün delikanlılar ayağa kalktık. *El sıkıştık.*

Gürültülü bir odaya alındık ve ne yapacağımız izah edildi: Geçici iş, ancak aramızdan "güç işlere karşı hevesli ve azimli" olanlar için kadrolu olarak işe alınma imkânı.

Sonra üniformaları dağıttılar. Bir kadın cicilerimizi tekerlekli bir arabada getirdi. Beyaz pantolon, beyaz ceket ve siyah lastik çizmeler. Ve üzerinde "GİLDE"* yazılı birer kasket. Hepimiz de pek hoş, pek sevimli delikanlılar oluvermiştik.

Giysilerimizi değiştirdikten sonra ustabaşı bizi binaların arasından geçirerek yolu gösterdi. Tavanlarından yüzülmüş hayvan kadavraları sarkan çıplak hangarlar. Buzhane dumanı. Her çeşit kadavrayı sürükleyerek götüren bereli ve eldivenli adamlar. Zemin yağlı ve kaygandı.

"Sizler mezbaha kısmında duracaksınız delikanlılar! Burada, soğukta çalışmaktan sıyırdınız!"

Tanrıya şükürler olsun. Minnettarız, personel müdürümüz. Mezbahaya girdik. O buzhanelerden sonra, bu salona girmek, buzluktan Orta Afrika'ya geçmek gibi bir şeydi. Orta Afrika'da göz alabildiğine kan ve bağırsaklar uzanmaktaydı. Montlu tiplerden biri geriledi.

---

* GİLDE: Bir et ve et ürünleri firmasının markası olup, ayrıca sevimli, hoş anlamına da gelmekte. (ç.n.)

"Şeytan çarpsın, ben yokum bu işte!"

Kapıyı çarptı. Ustabaşı geride kalan bizlere gülümsedi.

"Bu hep olur. Her zaman burada çalışmaya uygun olmayan birileri çıkar."

Manzaranın benim üzerimde pek bir etkisi olmamıştı. En azından olumsuz bir etkisi yani... Burayla ilgili olarak algılayabildiğim tek olumsuzluk, her Allahın günü sekiz saat burada dikilmek zorunda kalacağım gerçeğiydi. Daha önceleri bıçak kullanmıştım zaten.

Pek fazla vakit geçmeden işe hayran oldum. Tabii çalışmak eylemine değil de, her gün gözlerimin önünde cereyan edenlere. Aslına bakılırsa, içinde bulunduğum bu süreç İlse'ye karşı duyduğum çılgınca özlemi bir miktar dindirmekteydi. Ne olduğunun tam ayırımına varamıyordum ama, burada, bu dev mekânda Mita ile oynadığım zamanlarda hissettiğim o makyajsız sahicilikten bir şeyler vardı. Burada da geçerli olan, öze nüfuz etmek, bıçağı kemiğe kadar saplamaktı. Elbette burada her şey daha kaba, daha maddeci bir düzeyde gelişiyordu, ama hayatla ölümün hırıltısını aynı anda işitmemek de mümkün değildi. Hayat ölümü protesto ederek çırpınıyor, haykırıyor, direniyordu.

Biz durup, uzun, parlak kasap bıçaklarımızı bileyliyorduk. Durmuş, bilediğimiz keskin bıçaklarımızla bir sonraki salona bakıyorduk. Bizden sonrası ahırdı. Bekleme odası yani. Orada hayat sabırla ve güven içinde bekliyordu. Bıçaklarımızın varlığını bilmeden... Sonra hayvanlar iki salon arasındaki dar bir odaya alınıyorlardı; burası infaz mahalliydi. Cellat-kasap tabancası elinde hazır bekliyordu. Hayvan, belki de bir attı. Evet, orada çok güzel atlar da gördüm ben. Bir yarış atı harikulade parlak tüyleri, bembeyaz göğsü ve iri zeki gözleriyle dosdoğru bize bakıyordu. Kasap yıldırım hızıyla harekete geçti. Asla ıskalamazdı. DAN! Tok bir ses. At anında yıkıldı. Dişlerinin arasından kıpkırmızı kan sızıyordu. At, beton zemine böyle asil bir hayvana asla yakışmayacak grotesk bir pozisyonda, yığılıp kalmıştı. Ancak ölüm böyle ayrıntılarla ilgilenmez. Ölüm samimidir, estetik değil.

Bir daha bakalım. At son saniyelerinde ayakta duruyor. O dev gövde, parlak ve güzel. Kasları kasılıp kasılıp, açılıyor. Burun kanatları titriyor. Kardeş kanının kokusunu alıyor. Gözleri, ah gözleri! Kanı damarlarında güm güm atan, toynaklarıyla zemine vuran, parlak iri gözleriyle sana *bakan* cüsseli bir at kadar yaşama gücü olan bir başka yaratık yoktur bu dünyada.

DAN! Halk sosis istiyor!

Saniyenin kesirleri kadar kısa bir süre içinde hayat galaksilerden, tanrıların oyun bahçelerinden geçirilerek, dışarıya evrenin hangarlarına atılıyor; dışarı, dışarı... Dört nala kalkmış hiçbir at böylesi bir sıçrayış yapmamıştır yeryüzünde!

Bir saniyede ölüyor. Cellat eğilip arka ayaklarından birine bir zincir doluyor. Vinç zincirini. Yukarı, yukarı, daha yukarı... Ruhu gibi gövdesi de yükseliyor, taa tavana kadar... Başı aşağıya sarkıyor, bir bacağı yukarı, öbür bacağı çarpık, yana doğru uzanmış. Gövde debeleniyor, kaslar titreşiyor. Kan sıcak ama, hayat tükenmiş.

Kasap bıçağını çekiyor. Ah o uzun, upuzun bıçak. Tavandaki çelik halat bir makaraya bağlı. Kan odasına götüren... Cellat yıldırım hızıyla Solheim çiftliğinden Svirra'nın gırtlağını kesiyor ve yan odaya itiyor. Bu odanın duvarları beyaz fayanslarla kaplı. Yerden tavana yüksekliği beş metre. Zemin, duvarlardan merkeze doğru eğimli. Merkezde bir yer sifonu var. Hayvan hâlâ debelenmeye devam ediyor. Sıcak gövde kıvranıyor, çifteler atıyor. Boynundaki yarıktan oluk oluk kan fışkırıyor, duvarlara hatta taa tavana kadar püskürüyor kan. Beyaz duvarlar bir anda dumanı tüten kanla kızıla boyanıyor. Burnumuza yoğun bir koku geliyor. Son derece keskin bıçaklarla donatılmışız hepimiz.

Akşamüstleri işten çıktığımda sanki içsel bir gerilim sonucuymuş gibi bütün vücudum titrerdi. Mezbahadan ayrılmadan önce yıkanır, duş yapardık. Ama ellerimi burnuma götürüp, hafif bir soluk aldığımda hâlâ sıcak kan kokusunu duyuyordum. Eh, bir işte çalışmam zorunlu olduğuna göre, kendime bundan daha iyi bir yer bulamayacağımdan emindim.

Önceleri günler bana çok uzun, hatta sonsuzmuş gibi gelirdi. Şimdiyse Sahra'da bira tüketilircesine geçiyordu günler. Bu iyi bir şeydi, ancak bir huzursuzluk filizi de getiriyordu beraberinde. Zaman geçiyor, Linda'nın Yunan odalarındaki tatilini bitirip geri gelme günü, benimse Bert'in dairesinden çıkma günüm yaklaşıyordu. Hâlâ bulamamıştım o kutsal üçlüyü: Hiç, Mita ve İlse'yi...

Boş zamanlarımda kentte aranıyor, böylelikle de yeni tanıdıklar ediniyordum. Girdiğim her yerde anahtar sözcüğü sarfediyordum. Hiç. Kendine Hiç adını veren adamı tanıyan var mıydı? Hayır. Kimileri kıkırdıyordu. Bazıları soru işareti gibi bakıyordu yüzüme. Hiç kimse Hiç'i duymamıştı.

O gün.

Mezbahada fazla mesai yapıyordum. Bir kamyon koyun gelmişti. Binlerce gırtlaktan neşeli melemeler. Hepsini öldürecektik. Ayaklar havaya, gırlağa bir bıçak, haydi kan odasına.

"Saron! Şu Allahın belası yer sifonu yine tıkanmış. Bak bakalım açabilecek misin!" Gunnar Guste'ydi bu, bizim killer grubu'nun şefi yani. Guste ilk gün, daha üç çeyrek saat dolmadan benden nefret etmeye başlamıştı ve birden gözbebeği oluveren bu delikanlıya buyurabileceği neşeli işlerden oluşan uçsuz bucaksız bir stoku vardı. Öbür çocuklar kıkırdamaya başladılar. Ayaklarıma uzun çizmeler çektim, ben de gülmeye başladım. "Gus"a gülümsemedim tabii. Elimde uzun bir fırça sapıyla kan odasına girdim.

Mezbahada her şey değerlendirilir. Bağırsaklar ve kemikler, kuyruklar ve kesik kulaklar. Hatta kan. Kan, kürkünden faydalanmak üzere yetiştirilen pek çok hayvan ve hatta bazı insanlar için enfes bir damak tadıdır. Bir komşum vardı, neredeyse yalnızca kandan yapılmış yiyeceklerle beslenirdi. "Zayıf kemikleri kuvvetlendirir" derdi. E-18 karayolunda otomobili ile karşı istikametten gelen aracın çarpışması sonucu meydana gelen kazada öldü. Paramparça olmuştu.

Satış Birliği'nde kesilen hayvanların kanı biriktirilirdi. Kesilen

atardamardan fışkıran kan, kan odasının eğilimli zemininden akarak yer sifonundan süzülür ve birinci kata "sülükler"e geçerdi. Onlar, formikasit ve baharat karıştırırlardı kana.

Ama şimdi yer sifonu tıkanmıştı işte. Bi damla bile sızıntı yapmıyordu. Epey uğraşıp, didindikten sonra biraz akıntı sağladım. Ancak aradan birkaç saniye geçmeden yer sifonu tekrar taşmaya başladı.

"Bir de 'Lavabo-aç'ı deneyin" dedim, o kaygan mezardan üçüncü kez yukarı çıkarken. Elimdeki fırça sapını zemine fırlattım...

"O bataklığa bi daha inmem ben. Yer felaket kaygan ve tehlikeli!"

"Bakteriler yüzünden" dedi, yaşlı işçilerden Ripper. "Bakteriler aşağıda inanılmaz bir hızla çoğalıyorlar. Orada... aşağıda *binlercesi* üremiş vaziyette. Çok da kaygan olur..."

"Kapa çeneni!" dedi, Guste. Yüzü kan odasında taşıp köpüren kan kadar kırmızıydı. Birisi ona karşı gelince pek sinirlenirdi.

"Evet çocuklar devam ediyoruz. Taşarsa sonucuna katlanırsınız!"

Kan, zeminin duvarlarına 15 santim kadar yaklaşmıştı, yer sifonu civarındaki kan gölünün derinliği de bir o kadardı. Ve odanın tavanına her asılan hayvanla birlikte kan seviyesi yükseliyordu. Mezar giderek dolu bir küvete benzemeye başlamıştı. Aldırmayıp, işimize devam ettik.

Ansızın infaz odasından bazı gürültüler gelmeye başladı. Küçücük bir koyun, kuzu belki de, Gus'ün koca ellerinden sıyrılmıştı. Hayvancık ölüm korkusuyla debelenip, meleyerek koşa koşa kan odasına daldı. Kan gölünün yarı pıhtılaşmış yüzeyine foş diye düştü ve battı, sonra böğürerek çıktı. Bütün bu kan kızıllığının içinde yalnızca hayvanın beyaz gözleri seçiliyordu. Bakteriler yüzünden vıcık vıcık kayganlaşmış meyili tırmanması imkansızdı. Hayvan tam ikinci kez kan gölüne batmıştı ki, Gus benim elimden fırlattığım uzun fırça sapını kaptı. Sapı hayvanın gövdesinin altından geçirmeye çalışırken ağız dolusu küfrediyordu. Koyun atalarının kanında debeleniyordu. Sonunda Gus başardı ve koyunu kenardan aşırtarak salonun zeminine çekti. Hayvan yere

düşer düşmez ayaklarının üzerine dikildi. Ripper hızla koyunun üzerine atıldıysa da kana bulanmış hayvan kaygan bir sabun gibi Ripper'ın ellerinin arasından sıyrıldı. Koyun dehşet içinde makinelerin, bağırsak dolu tankların arasında koşturmaya başladı. Bütün ekip de ellerinde bıçaklar, koyunun peşine düştüler.

"Bırak ben yakalayayım!"

"Hayır, ben!"

"Yahu ben tuttum bile!"

Koyun defalarca yakalandı, defalarca elden kaçtı. Yerde karaciğerler ve böbrekler arasında koşuşup duruyordu hayvan. Düşe kalka savunuyordu o küçücük hayatını. Adamlar ellerinde bıçaklarını sallayarak ve yoğun tezahürat eşliğinde peşine düşmüşlerdi. Hepsi bir anda vahşi hayvanlara yahut da kuzu kapaması gören toplama kampının aç mahkûmlarına dönüşmüşlerdi. Ben de aralarındaydım. Koyun salonun öbür ucuna kadar kovalandı, sonra geri çarketti. Ben salonun tam ortasında duruyordum. Daha bu küçük yaratığı ellerimle kavramadan biliyordum onun bana ait olduğunu. Onu elimden kaçırmam mümkün değildi. Bu aşırı kendine güven bana yeşil ışık yakmıştı. Hayvanı bırakmadım. Diğerleri gibi benim de elimde bıçak vardı, koyunu ensesinden havaya kaldırıp, hızla yardım gırtlağını. Gıkı bile çıkmamıştı. Adamlar taş gibi kalakalmışlardı salonun ortasında. Gözlerinde küçük burjuva utangaçlığıyla gizlemeye çalıştıkları bir heyecan vardı. Hiç kimsenin görmemiş olmasını istercesine utana sıkıla bıçaklarını kılıflarına soktular. Ve eminim ki hepsi de kendi kendilerine şöyle dedi: Benim bıçağım hep kılıfındaydı! İri yarı bir İskoçyalı olan Mac Wincott iki adımda yanıma geldi, kırmızı yumruğunu havada sallıyordu: "Seni Allahın cezası manyak! SENİ MANYAK SENİ!"

Ama ben kendimden emin gülümsedim. Onların hayallerine karşı galip gelmiştim. Eylemimle gerçekleştirmiştim bunu.

Hiç'i bulduğum gün, o gündür.

•

Olaylar şöyle gelişti: Bert'in bazı sağlıklı alışkanlıkları vardı. Sağlığa yararlı, doğal besinler. Makro, mikro, ying ve yang, şifalı

otlardan elde edilmiş çay ve ilahiler... Bu adamı anlayamıyordum. Ben kendi payıma biftek ve yağlı sosları tercih ederim. Belki de onu bu sebze bahçesine sokan kız arkadaşıydı.

Bio-triplere girmiş bütün türdeşleri gibi Bert de misyonerlik yapmadan duramazdı. Bu bir zorunluluk, açlık duygusunu geriletmeye yarayan düşünsel bir bariyerdi sanırım. Düşüncelerini sosis ve köftelerden uzak tutmasına yardım ediyordu. Her görüşmemizde beni de enfarktüsten, kanserden ve ruhsal açlıktan kurtarmaya çalışırdı. Beni serin titreşimlerin hüküm sürdüğü bir yere, bir biyo-restoran'a götürmekte ısrarlıydı. Sürekli reddediyordum.

Taa ki o güne dek... Saat dört civarında yorgun argın işten eve döndüğümde merdivenlerde Bert ile karşılaştım. "Selam! Kusura bakma, eve yiyecek alamadım. Hadi benimle lokantaya gel!"

Kurtlar gibi açtım. Ama evet dememin nedeni bu değildi. Param vardı, gidip kendim alışveriş yapabilirdim. Avcı içgüdülerim, o lokantanın eflatun renkli kapısından içeri bir göz atmamın iyi olacağını söylüyordu bana. Orası bana yabancı bir alandı. Beni Mita veya Hiç'e götürecek bir ipucu bulduğum takdirde, midemdekinden çok daha kapsamlı bir açlığı bastırmış olacaktım. "Tamam" dedim. "Hadi cehennemi bir hızla gidelim oraya." Bert gözlerini iri iri açarak bana baktı.

Lokantanın duvarları pastel renkli posterler, Rudolf Steiner'in vecizeleri ve mercimek, havuç reklamlarıyla kaplıydı. İçerisi lahana, baharat ve yumuşak ama etkileyici bakışlı insanlardan çıkan bilinçli ter kokuyordu. Çam tahtasından yapılmış rustik masaların etrafında yirmi otuz kadar Rudolf ve Rodolfinn oturmuş, kendilerini sorgulayan bakışlarıyla yemek yiyorlardı. İnsan burada küfür etse tavan çökerdi.

Bira yoktu. Yalnızca ağaç kabuklarından yapılmış izlenimini veren açık bir çay sunuluyordu. Hiç tadı olmayan bir şey, üstelik iki buçuk krona... Kralın yeni içkisi bu olmalı! Ben gidip masaya oturdum, Bert'e tezgâhtan benim için de leziz bir yemek almasını söyledim. Ben bu dili anlamıyordum nasılsa...

Bert elindekilerle masaya döndü. Tam yabayı tınaza saplayacaktım ki yerimden kalktım, tezgâha doğru yöneldim. İster et olsun, ister kızarmış havuç, bana yemekte tuz *lazım*! Tuz istediği

kadar hayati tehlike oluştursun, vız gelir. Tuzluğu tezgâhın altında köşelere bir yere yerleştirmişler. Kuşkuyla bana uzattılar. "Kusura bakmayın" dedim. "Biliyorum insanı cehenneme gönderir bu nesne, ama ben yeniyim de... Ben... eskiden uyuşturucu kullanırdım, şimdi düzeldim... Alışması biraz zaman alıyor."

Tezgâhın arkasındaki buzdan bakışlar eridi. "Hay Allah, tuzu ortaya çıkarmayı unutmuşum, hepsi bu. Zaten çok az kişi kullanıyor." Kahverengi gözleri Afrikalı bir melek gibi bakıyordu. Düpedüz hayran oldum kadına.

"Teşekkür ederim" dedim. "Acaba siz kendine Hiç adını veren bir adam tanıyor muydunuz?" Bana doğrudan cevap vermeden, mutfakta tencere ve tavalarla uğraşan beyaz önlüklü diğer bahçıvanlara seslendi: "Unni bu yakınlarda Hiç'i gördün mü?"

"En az iki hafta oluyor" diye cevap verdi Unni. Tarladaki kutsal Unni.

"Adresini isteyecektim" dedim. Heyecanımı gizlemeye çalışarak. Unni elinde bir kâğıt parçasıyla tezgâha geldi. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Unni adresi yazıp, kâğıt parçasını bana uzattı. Kapıp, çıkışa doğru koştum. Masadaki gübre yığınından dumanlar tütüyordu.

"Tuzun..." diye bağırdı garson. Tuzun!

"Tuzum" diye düşündüm. "Evet, ben de tuzun peşindeydim zaten. Yakında beynimde guatr çıkacak!"

Çünkü insanlar yalnızca otla yaşayamazlar.

Kaldığı daire Fyllingsdalen'ı çirkinleştiren o sevimsiz bloklardan birindeydi. Otobüsten indiğimde güneş, kirli gri bulutların arasından pervasızca başını uzatmıştı. Asfalt pırıldadı, banliyö mahallesi güzelleşti.

Sümüklü bir çocuk bana evi gösterdi. Karayolları'nın henüz asfaltlamaya yetişemediği bir patikayı tırmanmaya başladım. Binanın girişi hastane yeşiline boyanmıştı, pek sevimsizdi. Birinci katın sahanlığı bebek arabaları doluydu ve havaya yoğun bir köfte kokusu yayılmıştı. Bergen aksanıyla annesine sesleniyordu birisi. İkinci kattaki kapıların önünden geçerken bir çift kahverengi göz

beni izlemeye başladı. Arkama baktığımda bir kapı aralığında, beyaz kâhküllerin altında soru sorar gibi bakan gözlerin varlığını fark ettim. Gözler hızla geri çekildi ve merdiven boşluğunda kapanan bir kapı sesi yankılandı. Ardından emniyet zincirinin sürüldüğünü duydum. Parmaklarımın ucuna basarak geri döndüm.

Bayan Lorentzen. Yaa demek öyle... Bir an içimden boşalmış tütün paketini kapıdaki mektup deliğinden içeri postalamak geçti. Ancak Bayan Lorentzen'in bunu günlük hayatın bir sembolü olarak değerlendirmeyeceğini, bir haşarılık kabul edeceğini biliyordum. Bayan Lorentzen'i kendi haline bıraktım.

Kapı kilitliydi, zil de yerinden sökülmüştü. Kapıyı tekmeledim, açan olmadı. İçerden ayak sesleri, kapı aralığında şaşkın bir bakış bekliyordum. Ama kapının ardındaki dünya sessizliğini sürdürüyordu.

Bayan Lorentzen dayanamamıştı. Eskimiş terliklerini sürüye sürüye merdivenleri çıktı.

"Çok endişeleniyorum" diye içini çekti. " Ah ne kadar endişeleniyorum bilemezsiniz! Siz onun arkadaşı mısınız?" Aslında erkek delisi bir genç kızın kafatasına ait olması gereken o meraklı gözleri bütün vücudumda gezindi. "Çok endişeleniyorum! Zavallıcık, hastalık yüzünden hayli bitap düşmüştü, çarşı pazar alışverişini ben görüyordum. Gazetelerini kapının önünden ben alır, ara sıra ısıtıp yemesi için, tabii ocağı vardı evde, bir kap yemek verirdim ona... Sonra bir gün ansızın kayboldu, bir yerlere gitti herhalde... İnşallah anacığının evine gitmiştir de biraz bakılır, kendine gelir zavallıcık!" Bayan Lorentzen sözlerini noktaladı: " Galiba asabi problemleri vardı."

"Hayır" dedim, "arkadaşı filan değilim."

Zayıf omuzları bir kat aşağıdaki yuvasına doğru yöneldi. Saat 15.36'yı gösteriyordu. Dışarda bulutlar benim kafamdaki düşünceler gibi kıpır kıpırdı. Süpermarketlerden birindeki café'ye girdim. Günüme bir çerçeve çizsin diye büfeden bir gazete satın almıştım. Büyük puntolarla bir boeing uçağı düşüyordu baş sayfanın üzerine. Aşağıda, alkolsüz bira reklamının yanında, ölüler kaza yerinden taşınıyorlardı. Ölenlerin arasında Norveçli yoktu. Uyuşmazlık içindeki A ile B arasındaki görüşmeler çıkma-

za girmişti. Sivilceli bir genç, içinde on bin kron olan bir cüzdan bulmuştu. Tel takılmış öndişleriyle gülümsüyordu fotoğrafçıya. Bu akşamüzeri gökten bol miktarda su boşalacaktı Bergen'in üzerine...

Dördüncü fincan kahvenin de parasını ödeyip, beton kasalara doğru yola çıktım. Kapı girişi daha koyu yeşil görünüyordu artık ve köfte kokusu da yoğunluğunu kaybetmişti.

Gereç olarak elimde plastik bir kart vardı. Bir dakikadan kısa bir sürede kilitli kapıdan içeri girdim.

Küçücük antrede ıvır zıvır, giysiler, karton kutular ve boş şişeler yığılıydı. Kapının yanındaki askılıkta mavi renkli iki mont asılmıştı. Mutfaktan birikmiş bulaşık ve kesik süt kokusu geliyordu. Salon son derece tertipliydi; İkea raflarına kitaplar özenle dizilmişler, plaklar alfabetik sıraya göre düzenlenmişlerdi. Kül tablaları boşaltılmış, camlar silinmişti. Dali röprodüksiyonunda karıncalar bir yumurtadan çıkıyorlar ve erimiş bir saat duvardan aşağı akıyordu.

Adam yatak odasında asılıydı. Tutkudan eser bulunmayan gözleri zevsiz duvar kâğıdına dikilmişti ve görünüşe göre bir iki haftadır öylece bakmaktaydı. Bir ayağı duvardan duvara yayılı halıya daha yakın, ileri geri sallanıyordu hafiften. Onursuzca terk ettiği bu dünyaya karşı sanki yüzü kızarmıştı... hayır morarmıştı.

Koku dışarı çıksın diye pencereyi araladım. Aşağıdaki çocuk bahçesinde üç kız çocuğu salıncağa biniyordu. Derken bir tanesi düştü, çığlıklarından anlaşıldığı kadarıyla dizini epeyce yaralamıştı. Kırmızı kafalı bir anne altımdaki pencereden kafasını uzatıp birkaç teselli edici söz mırıldandı, sonra dönüp kadın ve moda dergisini okumaya devam etti.

Adamın ipini kesip, aşağıya indirme zahmetine katlanmak için geçerli bir neden bulamadım.

Kapıyı yavaşça kapayıp salona geçtim ve müzik setini açtım. Plakların arasından duruma en uygunu olarak Leonard Cohen'in "Songs from a Room"unu buldum. Binlerce kron değerindeki kolonlardan yükselen 'bir odadan şarkılar' müzikli küçük toplu iğneler olarak tırnak diplerime battı. Mutfakta yarısı boşalmış bir viski şişesi, salonda ise tam bir düzine viski bardağı buldum. Bir

bardağı tepeleme doldurup, bir sigara sardım.

Ellerimin titrediğini hissettim ama kalp atışlarım normaldi. Kendi kendime dedim ki:

"Daha da kötüsü olabilirdi Saron! Yaşıyor olabilirdi!" Onun çizgiyi aşmasına neyin sebep olmuş olabileceğini bulmaya çalıştım. Ancak tek bulduğum ödenmemiş bir fatura ve postayla ısmarlanmış bir tencere takımının parası ödenmediği için icra'dan gönderilmiş bir mektup oldu. Mita'nın izini arıyordum ama yalnızca Hiç vardı burada. Esrarı kolonlardan birinin içine saklamıştı. Çekecek keyfim olmadığımdan alıp, cebime tıktım. Maaş bordroları ortalıktaydı. Kroger İnşaat Şirketi Ltd.

Leonard hüzünlü parçalarını bitirdikten ve ben de viskinin sonunu getirdikten sonra bu mezarlıkta daha fazla durmanın anlamı kalmamıştı. Beyaz renkli kütüphanenin yanından geçerken raftan bir kitap çektim. Heinrich Böll'ün "Bayanlı bir grup fotoğrafı." Oslo'ya yapacağım uzun yolculuğu düşündüm, sayfa sayısı cazip geldi.

Otobüs gecikmişti. Tarifeye göre on beş dakika beklemem gerekirken, durakta on dakika da fazladan dikilmek zorunda kaldım. Sonunda sarı teneke kutu göründü. Bekleme süremin tamamını Allaha ve kadere küfrederek geçirmiştim.

Yağmur soğuk soğuk sırtımdan aşağı damlıyordu.

Elimdeki bileti, o sarı kâğıt parçasını, farkında olmadan küçük küçük parçalara ayırmışım. Tünele geldiğimizde bir avuç dolusu sarı kâğıt parçası vardı elimde. Dağdan inerken kâğıtları havalandırma penceresinden dışarı bıraktım, rüzgâr hızla kaptı götürdü.

Tam kent merkezinde otobüsten inmeye hazırlanıyordum ki, cebimden çıkarmış olduğum kitaba bir göz atacağım tuttu nedense... İlk sayfada bir genç kıza ait olduğu çok belirgin bir elyazısıyla şunlar yazılıydı:

Kendisine uzanan eller karşısında,
yerini bir boşluğa bırakan Hiç'e.
Bütün iyiliklerin senin olması duasıyla.

İçimde bir merak filizlenmeye başlamıştı. El yazısından yola çıkarak bu kadının yüzünü hayal etmeye çalıştımsa da başaramadım. Bu duygulu iki satır herhangi bir budala tarafından yazılmış olabilirdi.

Holberg Pub'a sığındım, bir bira ısmarlayıp, kitabın sayfalarını incelemeye koyuldum. 54'üncü sayfaya dek bu kitabın açılmış olduğuna ilişkin hiçbir iz yoktu. 54'üncü sayfada ise iki portakal damlası lekesi apaçık görünüyordu. 118'inci sayfanın kenarına bir telefon numarası yazılıydı.

02'li bir numara, Oslo yani.

Ve numaranın altında: Mi

Bir bira daha ısmarladım. Sonra bir tane daha.

Bir sonraki gün mezbahada çalışacağım son gün olacaktı. Bundan emindim.

Bütün gece gözüme uyku girmedi. Ertesi sabah işe, mezbahaya gitmiş olmamın tek bir nedeni var. Çünkü Oslo'ya tren bileti alacak param yoktu. Avans isteyecektim. Sorun çıkmayacağını biliyordum. Daha önce de kasadaki bayana fazla ısrar etmeme gerek kalmamıştı. O gece sonsuz gibi geldi bana. İş günü daha da uzun sürecekti kuşkusuz. Paraları saat beşte damgayı bastıktan sonra alacaktık. Saatleri, dakikaları ve saniyeleri sayıyordum. Gus her zamankinden de beterdi. Kasap bıçağını alıp, bir hortum verdi elime.

Cevap olarak gülümsedim. İstersem iyi rol keserim ben. Beni sinirlenmiş olarak görmek mutluluğunu ona vermeyecektim. Oysa içimde Gus'ün kan odasında sol ayağından asılmış olarak sallanırkenki görüntüsü vardı. Hayalimde bıçağın kör ve kan yüzünden paslanmış olduğunu önemsememiştim.

Tabii ki o Allahın belası kan odasına göndermişti beni yine. Yerden tavana kadar hortumla temizlenecekti. Günlerden cumaydı ve o kutsal tatil gününden önce mezbaha pırıl pırıl bir hale getirilmeliydi. Korkunç Gus bana en kötü işi vermişti. Aslında işin kendisi değil, bu gerzeğin *mutlak hâkimiyeti* altında olmaktı insanın canını yakan... Yoksa zeminden tavana kadar her yeri yalardım da

yine de kendime olan saygımı yitirmezdim. Şimdi ona karşı çıkmam demek Oslo trenine el sallamam demekti. *Boyun eğecektim !*

" Yerleri iyice temizle" dedi Gus. "Tavanı da..."

Çeşmeyi birden açtım, zor kaçtı. Kaçarken yüzündeki sırıtma kaybolmuştu.

Hiç acele etmeden, dikkatle ve özenle işe koyuldum. Yıkadım, ovdum.

"Tamam şimdi iyi" dedi Gus bir süre sonra. Beni çelik lavabolar tarafına göndermek istiyordu.

"Yooo" dedim. "Burada tonla bakteri ve yağ var. Böyle bırakamam."

Gus emirlere karşı mı geldiğimi yoksa görevime aşırı mı düşkün olduğumu anlayamadan yüzüme baktı. Hâlâ en çok istediğim şeylerden biri şu herifin şah damarını bir kör bıçakla kesmekti.

Önce atık suyun gittiği borudan hafif bir hırıltı duydum, sonra horultuya benzer bir ses... Bunu fazla önemsemeden, ovalamayı sürdürdüm. Kanın izi bile kalmamıştı. Derken Ripper bir çığlık attı. "Saron, *Allah kahresin, kaç bu yana, çabuk!"* Daha kıpırdamama fırsat kalmadan tıpkı bir İzlanda gayzeri gibi yer sifonundan fışkıran kan sütünü, bütün kuvvetiyle tavana vurdu. Daracık odaya kırmızı ve iğrenç kokulu bir yağmur indirdi. Eğimli zemin bir anda kayganlaştı. Ayağım kaydı ve öne doğru yuvarlandım. Kan gayzeri çeneme çarpı ve beni arka üstü düşürdü. Yutkunup nefes almaya çalıştım. Fışkıran kan eski basıncını kaybetmiş, kesik bir şah damarından ritmik aralarla hızlı hızlı akan kana dönüşmüştü. Meydana gelen bu kısa aralıklarda havuzun kenarında durmuş kıskıs gülerek olayı seyreden çeteyi görebiliyordum. Bir el bıçak tutuyordu. Yer sifonundan son bir kez daha kan fışkırdı.

Gus'ün, "Bodrum katında bugün Anton fazla işgüzarlık etti" dediğini duydum. "Çeyrek kaladan önce başlamamalıydı basınç vermeye!"

"Oslo'ya kalkan 23.00 ekspresi." Bütün vücudum kan kokuyordu.

XIII

Oslo. Kristal Palas. Yuvaya dönüş. Aslında yeniden kendi sahamda oynamaya başlamaktan sevinç duymam gerekirdi. Oysa canım sıkkındı işte. Nedenini de bilmiyordum. Şöyle düşündüm: Elinde bir telefon numarası var, İlse'ye yakınsın. Ve de kendi kentinde, evindesin. Senin en güçlü olduğun yer burası. Bütün bu avantajları alt alta yazıp topladığımda, sonuç *sıfır* çıkıyordu nedense. Her ne kadar mantık tersini söylerse söylesin, ben de kendimi *sıfır* hissediyordum. Sarhoş olana dek içtim ve yattım.

Ter içinde uyandığımda, tuhaf bir şekilde vücudumun dinlenmiş olduğunu hissettim. Günışığı içeri girmişti, uykumun uzun sürmediğini anladım. Beynimde yıllarca önce ölmüş konuşmaların disiplin altına alınamayan kaosu hüküm sürüyordu. Kendimi

yatak odasının tavanından aşağıya sarkmış bir sicimin ucunda sallanırken görmeye başladığımdan, bu durumdan kurtulmak üzere uygun bir gereç aramaya koyuldum. Anahtarı bir yerlere atmıştım. Bir yandan çılgınlar gibi kayıp anahtarı ararken, bir yandan da son nefesimle birlikte gırtlağımdan çıkan boğuk hırıltıları işitiyordum.

Panik içinde gövdemi bir araç olarak kullanarak, kendimi dışarı attım. Sızlayan köprücük kemiğim ve bereli eklemlerimle karanlık merdiven boşluğunda birkaç saniye durdum. O anda ağlayabilirdim ya da karşıma birileri çıksa kavga edebilirdim, ama ben sigara ve ateş bulmak üzere ceplerimi altüst etmeye başladım.

Ağzımda yamuk bir Prince ile arka avluya inen marley kaplı kaygan merdivenlerden aşağı koşmaya başladım. Ardımdaki ölüm düşüncesi beni basamak ve sahanlıklarla bir çeşit üç boyutlu satranç oynamaya itiyordu. Sıvası dökük duvarlarda yankılanarak güçlenen ayak seslerim ödümü patlatıyordu. Aşağıya indiğimde durup, gürültünün kaynağının benden başka biri olup olmadığını dinledim. Hiçbir şey. Merdivenler, yani beyaz ve siyah marley yüzeylerden oluşmuş bu eğik satranç tahtası tam bir sesizlik içindeydi. Eğer cesedim o anda yukarda kımıldamaktaysa, pek fazla da ses çıkarmadığı söylenebilirdi.

Delicesine cesur bir körebe gibi kent merkezindeki sokakları dörtdöndüm. Sonunda bir parkta buldum kendimi. (Yoksa bir mezarlık mıydı?) Eski fotoğraflardakine benzer beyaz bir sıraya oturup, ceplerimi boşalttım. Boyaları dökülmüş beyaz tahtalar sesiz bir hayranlıkla kabul etti cebimden çıkan kutsal emanetleri... Bir tomar kullanılmış otobüs bileti, çikolata ambalajı, boş sigara paketleri... Ve pislik... Ve Allah-bilir-nerden toplanmış o kırıntılar ve de kaybettiği akide şekerini arayan çocuğun tırnak içlerine dolan o kapkara kirler...

Titizlikle hareket ediyor, kâğıt para rulolarını ve bozuklukları çöplerden ayrı bir kenara koyuyordum. Tüm ceplerimi tersyüz edip, silkeledim. Sonra pasaport ve üzerlerine mesajlar yazılı kâğıtları küçük bir deste yaptım. Üzerinde tesadüfen tanıştığım bir kadının adresi yazılı olan kâğıt ile resmi bir evrağın arasında Böll'ün romanının 118'inci sayfasını buldum. Mavi tükenmezle

sayfanın kenarına yazılmış olan telefon numarası sanki neonla aydınlatılmış gibi dikkat çekiyordu. Kâğıdı yaşayan diğer kâğıtların arasında bırakıp, döküntüleri bir huş ağacına çivilenmiş olan çöp kutusuna attım, kurtuldum. Bu temizlikten sonra kendimi yeniden doğmuş gibi hissettim. Kötü filmlerin ve sonsuz otobüs yolculuklarının anıları silinmişti, keyfim yerine geliyordu. Yine de korkarak kendime itiraf etmeliydim ki bu kez cidden halüsinasyonlar görmeye başladım.

Olağan gerçekliğimin üzerine ince bir sır çekilmişti, ağaçlar ve çalılar parlak, belki de yapışkan bir maddeyle cilalanmıştı. Yeşilliklerden zaman zaman vıcık vıcık bir şey damlıyor ve bu damlalar ait oldukları yerden kopuşlarını mazur göstermek istercesine neon ışıklı, birbirinden bağımsız (görüntüler) resimler oluşturuyorlardı. Eflatun renkli bir esinti çimenlerin yeni tıraşlanmış ensesindeki tüyleri havalandırdı. Sessizce ve ibadet eder gibi hareket ediyordum çünkü bu dış varlıkların arasında attığım her fazla adımın, beni beynimin gri hücrelerinde yaptığım yolculuğun ne denli içlerine çektiğini biliyordum. Sakınarak yürüdüğüm sürece algılamalarımı bir ölçüde dengede tutabiliyordum. Fiziksel olarak zorlanmak, göğsümdeki vahşi yüreğin beynimde kanserli akorlardan oluşmuş bir mahşer günü gümbürtüsü koparmasına neden olacaktı. Daha şimdiden, gövdemin üst yanına ilişkin, analara özgü bir endişe tohumu taşıyordum içimde.

Parka paralel uzanan caddeye geldiğimde ölümün bana yine sırtımdan saldırdığını hissettim. Ufak, sivri pençelerini sol omzuma geçirmiş, kulaklarıma çocuk tekerlemeleri ve tiksindirici sözler fısıldıyordu. Merakımı denetim altında tutabildiğimden, dönüp bakmadım. Belki de arkamda beni bekleyen şeyin kor haline gelmiş iki kömür parçası görüntüsü olduğunu bildiğimden bakmamışımdır.

Afişler bana dik dik bakıyordu. Karşılaştığım insanlar birbirlerine sokuluyorlar ve yüzlerine garip bir gülümseme yerleştiriyorlardı. Bembeyaz ellerimi açmış, akıntıya karşı yol alıyordum. Yaya geçitlerinin fosforlu çizgilerinde sulara bata çıka ilerlerken, belediyenin zeki baykuş gözleri kırmızı, sarı, yeşil yanıp sönü-

yordu. Ölüm-nefes-hayat. Ölüm-nefes-hayat. Büyük kentlerin sembolleri ve yazıya geçirilmiş yasaları.

Porno dergiler satan bir dükkân. Pilli, plastik cinsiyet organları. Bir barın önüne gelene kadar geçen süre içinde, açılmış vajinalar ve kalkmış iktidarların hızlı bir resmi geçidine tanık oldum. Barda, tezgâhtaki bardakların gerisinde iki nemli ceylan gözü parlıyordu.

İstenmeyen bir köpek gibi yola devam ettim.

Binaların ön cepheleri, trafik sıkışıklığı ve otoparklar.

Bir kirli renkler ve şişirilmiş biçimler deryası.

Rüyamda yürüyorum. Anacaddenin ortasında: Çıplak bir kız çocuğu. Kolları bacakları açılmış yerde yatıyor. Beş, altı yaşlarında. Mavi gözleri çatıların üzerlerinde bir yere, bir sonsuzluğa çevrilmiş. Çıplak omuzlarında sarı sarı bukleler. Titreyen baldırları arasında tüysüz, çıplak bir cinsel organ...

Güzel, küçük dostum! Bütün bu trafik üzerinden geçecek senin! Daha çocukken yitirdiğim Tanrıya senin canını bağışlaması için yakarıyorum. Ancak dudaklarındaki gülümseme, senin dünyanın artık bu kent olmadığını apaçık anlatıyor. Senin aç katillerinin yüzlerinde acayip bir huzur var. Ve herkes gaz pedalını köklemeden önce kendi kendine diyor ki: "Her şey çok normal"

Geri dönüyorum. Bu hayali gövdenin bana verdiği öpücüklere katlanamıyorum artık. Tekerlekli tabutların çıkardığı seslere, tükürür gibi bakan gözlere katlanamıyorum.

Bir arkadaşım var, deli bir Türk. Limana yakın bir yerde pub işletiyor. Hem Norveççeyi iyi anlamadığı, hem de bir yüzlük karşılığında kredili içki verdiği için gidiyorum ona.

Tombul ellerini önlüğüne kurulayarak, yüzünde sarmısak kokulu bir gülümseme, bana doğru geliyor. Yarım litrelik bira bardağına doğru başını eğerek oturmuş köşedeki yaşlı ayyaşın dışında kimse yok burada. Moztak aldığı bahşişlerle nasıl geçinir de burayı işletir, bence tam bir bilmece... Katılaşmış parmaklarımı silkeleyerek bana üşüyüp, üşümediğimi soruyor. Bir bira ve Moztak'ın özel deposundan kalın bir Türk sigarası geliyor önüme. Moztak

bana hep kent piyasasındaki esrar fiyatlarını sorar. –Kendi içtiğinden değil de, ülkesinde fiyatların ne kadar düşük olduğunu anlatmaktan bıkmadığından böyle yapıyor.– Sonra bir kahkaha atar ve saçlarımı çekiştirerek, haykırır:

"Deli, deli hipi! O boka böylesi bir servet yatırmak! Bak buraya, biraz bira iç." Bardağımı doldururken ona günün ortasında neredeyse canımı alacakmış gibi olan hayaletten söz ediyorum. Kara gözleri nemleniyor, başını yukarı aşağı sallıyor. Biraz ara veriyorum, söze girip anlattıklarımı anladığına inanmamı istiyor. Aslında anlamıyor tabii, ama daha önceki itiraflardan biliyorum ki, güneydeki o insan denizinin bir yerlerinde Moztak'ın küçük bir kızı var. Sözüme devam ediyorum çünkü gözlerindeki o babacan kaygının sahici olduğundan eminim.

Moztak kendisine de bir bira açtı, şişeyi avucunun içinde döndürüyor. Biraz sinirli gibi, hiç durmadan başını çeviriyor ve etrafı suçlu bakışlarla süzüyor. Sanki bu güvenli salyangoz yuvasını çevreleyen duvarların ansızın etleri yaralı, cerahatli uzuvlara dönüşmesinden korkuyormuş gibi... Kuşku ve samimi bir kaygı ile kırıştırdığı alnında parlak ter damlacıkları beliriyor. Bir duman bulutunun ardından şu sözleri fısıldıyor: "Ben Naja'yı kaybettim, biliyor musun... Hani şu ufaklık..."

Sormadan her ikimize de birer bira daha açıyor ve sanki uzun süredir görmediği bir dostuna gülümsermiş gibi biraz utangaç gülümsüyor.

Bütün gece içiyoruz. O giderek cömertleşiyor ve duygusallaşıyor, bense uyuyacağım odanın duvarlarıyla karşı karşıya gelme cesaretini kendimde bulacak kadar ayılıyorum. Sabahın soğuk ve gri ışıklarıyla birlikte arka kapıdan leş gibi kokan bir geçide çıkıyoruz. İki işhanının arasında uzanan bir damar burası. Pisliği, sıçanları ve yorgun Türkleri kentin diğer uzuvlarına doğru pompalayan açık bir damar... Tembel kediler çöp tenekelerinin kapaklarının üzerinden yeşil yeşil bakıyorlar. Ben böyle miskinliklere çok sinirlenirim, hemen bir plastik tabak fırlatıyorum kedilerden birine. Kedi pireli gövdesini gazete parçalarının ardına gizliyor, sonra da fırlayıp, ev kadınlarının henüz boklu veletlerine bağırışlarıyla havayı dolduramadıkları bir arka avluya açılan par-

maklığın arkasında kayboluyor. Kâh gülerek, kâh küfrederek geçit boyunca gidiyor ve sonunda sokağa ulaşıyoruz. Yanımızdan sabahın ilk tramvayı tıngırmıngır geçiyor. Yorgun gözler caddeye doğru bakarken, uyanık gözler gazeteleri inceliyor. Hafta içi bir gün, sabah altıdan önce bu kent: On binlerce bıkkın Hansen fabrikalara ya da inşaatlara doğru yola koyulmuş. Olağanan bir Norveç sabahı, hayatın kıvılcımlarına su püskürten ama yine de her şeyi ayakta tutan şu gri sıradan günlerden biri.

Moztak bana sarılıyor ve kulaklarımı Türkçe bir laf kalabalığıyla dolduruyor. O çıplak çocuğun kendi kızı olabileceğini, hatta kesinlikle kendi kızı *olduğunu* söylüyor. Ben Allahın elçisiymişim, her tarafı kusmuk ve ekşi ter tokan ayyaş bir peygamber... Önümüzdeki günlerden birinde beni bedava yemeğe ve hayatın sefilliği üzerine söyleşmeye davet ediyor. Eğilip mazgal deliğine kusuyorum.

Otobüs durağında Moztak beni kucaklıyor ve *kardeşim* diyor bana. Eli çantalı, tıraşı uzamış yaşlı bir işçi kaygılı bir biçimde kıllı ellerini incelemekte.

Sonra gidiyor Moztak. Kocaman gövdesi bir sağa bir sola sallanıyor. Öne doğru attığı ilk adım sanki hep diğerinden biraz daha kısa gibi...

Yeni bir güven geliyor içime. Sevginin nefretle aynı tempoda geliştiğini, ışık demetinin yalnızca kendine hayat veren karanlık odada yaşayabileceğini kavrıyorum.

Otobüsün en önündeki sıralardan birine, tam şöförün arkasına oturuyorum. Ön camdan manzarayı, ıslak asfaltı ve soluk trafik ışıklarını seyrediyorum. Kenti kurdele gibi çevreleyen ışıklar... Kollarını havaya kaldırmış o saydam gövdenin durduğu cadde... Bembeyaz deriden bir örtü üzerindeki pembe lekeler, göğüs uçları... Mona Lisa'yı yanında adi bir fahişe gibi bırakan o gizemli gülümseme... Masmavi gözler...

Tonlarca çelik ve et halinde nefes nefese çocuk gövdesinin üzerinden geçerken gözlerimi yumuyorum. Vücudumda onurlu bir iş günü sonrasındaki dürüst yorgunluğu hissediyorum. Gözlerimi açtığımda çoktan uzaklaşmış oluyoruz.

XIV

Telefona sarılmadan önce yıkanmış, tıraş olmuş, temiz giysiler giymiştim. Hayatımın dramında yeni bir perde açacak telefon numarasını çevirmezden önce temizlenmek, aklanmak ihtiyacı duymuştum içimde. Belki de bu eylemi gerçekleştirebilmek için binayı dıştan makyajlamak zorunluydu. Zira beynimdeki düşünceler yani bu güvenilmez askerler katıldıkları savaşta hayli zaiyat vermeye başlamışlardı. Yorgundum, iliklerime kadar... Ama gördüğüm kadarıyla hiçbir geri çekilme şansı yoktu. Duygularım yazı masası generalleri rolüne bürünmüşlerdi, akıl savaş alanından kaçmaya cesaret edemiyordu. Ya tam bir ruhsal çöküntü ya da zafer, ya yeni topraklar kazanılacak ya da anavatan elden gidecekti. Siperlerin gerisine yatıp karşılıklı ateş açma hali sona ermeliy-

di. Bu durum sinirlerimi tahrip ediyordu. Beyin hücrelerimden oluşan taburların savaşacak moralleri hızla tükeniyordu.

Numarayı çevirdim. Karşı tarafın telefonu çalıyordu. Uzun uzun çaldı. Kalbim hızlı hızlı çarpıyor, çarpıyor, çarpıyordu. Ellerimin terinden telefonun ahizesi vıcık vıcık olmuştu. Telefon kulübesi cehennem kadar sıcaktı. Aradan bir dakika kadar bir süre geçtikten sonra Mita'dan çok daha yaşlı bir kadın açtı telefonu. "Evet.."

"Alo" dedim. "Adım William İsaksen. Mita'yla görüşmek istiyordum. Çok önemli bir konuda..."

"Mita'yı nereden tanıyorsunuz?" diye sordu kadın, jilet gibi keskin bir tonda.

"Ben şahsen tanımıyorum. Ancak ortak bir dostumuzdan kendisine önemli bir mesaj iletecektim.

"Kim bu dost, neden kendisi iletmiyor Mita'ya mesajını?"

"Bir engel çıktı. Kimseyle konuşması mümkün değil şimdilik"

"Hapiste mi?"

"Hayır, hastaneye yatırdılar. Bir kaza geçirdi..."

"İsmi neydi?"

Şansımı deniyordum:

"İsmi Hiç" dedim. "Amsterdam'dan dönmesi için Mita'ya yardım etmişti."

Kadın durakladı. Söylediklerimi tartıyordu besbelli.

Üsteledim:

"Bakın. Buna kuşkuyla bakmanızı anlıyorum, ancak size söz veriyorum ki endişelenmenize gerek yok. Sizi *temin ederim* ki bana güvenebilirsiniz."

"Bir dakika." Tatlı muhabbetimi yutmuştu. Aradan saniyeler geçti. Ve Mita:

"Alo" dedi.

Cevap vermeden önce ahizeyi bir mendille kapattım.

"Ben William, Mita. William İsaksen. Şöyle bi karşılaşmıştık, beni hatırlayacağını sanmıyorum ama ben Hiç'in eski bir dostuyum."

"Seni hatırlamadım."

"Buluşabilir miyiz? Sana göstermek istediğim bir şey var.

Hiç'ten sana bir mektup. Bir araba kazası geçirdi de..."

"Olamaz!" diye fısıldadı.

"Ciddi bir durum değil Mita, ancak birkaç hafta kadar Haukland Hastanesi'nde kalması gerekecek."

"Ben... ben... pek dışarı çıkmıyorum da..."

Endişe içindeki bakışlarının velinimetinden yana çevrildiğini görür gibi oluyordum. Bu her kimse, eminim ki odada tam karşısında duruyordu.

"Tabii, anlıyorum" dedim. "Ama istersen adresini ver mektubu göndereyim sana..."

Karşı tarafta hafif bir mırıltı. Ve sonra:

"Belki sen bu tarafa gelip, getirebilirsin mektubu..."

"Merkezde bir yer mi?"

"Hayır. Kjelsıs'ta."

"Özür dilerim, ama birkaç saat içinde kentten ayrılıyorum." Sesim dokunaklıydı. Üzgün ve hayal kırıklığına uğramış gibi...

"Tamam" dedi sonunda Mita. "Halvorsen Pastanesi'ni biliyorsun değil mi? Hemen Parlemento'nun yakınındaki..."

"Evet, galiba. Ama bulurum..."

"Saat üç, nasıl?"

"Sanırım, mümkün..." deyip telefonu kapattım. Halvorsen Pastanesi haa! Tozunu, kremalı pastayla değiştirmişti demek! Kahkahadan kırılıyordum. Telefon kulübesindeki duvara yaslanıp, rahat bir soluk aldım. İnşallah Agathe Teyze'yi peşine takmazdı! Eh yani her şeyin de bi haddi vardır, di mi canım! Uyuşturucuyu bırakalı ne kadar olmuştu acaba? Belki iki ay. En fazla iki ay...

İki ay yetmez essaslı canki'lere...

Yarım saat sonra geldi. Caddenin karşı tarafında durmuş, içeri girişini gözetliyordum. Onu görür görmez gövdem sarsıldı, koku almış bir av köpeği gibi titredim. Masaya yerleşip, kahvesi gelene dek bekledim. Kapının uzağında bir masa seçmiş, ceketini ve kalın kazağını çıkarmıştı üzerinden. Keyfi yerinde gibiydi, bir gazeteyle bir paket de sigara almıştı kendine. Küçükhanım şehre inmiş... Belki de uzun bir süredir ilk kez sosyal bir alıştırma turu-

na çıkıyordu. Bense, evden ayrılırken aklının ucundan bile geçmeyen bir zihni jimnastik programı sunacaktım Mita'ya.

Dagbladet gazetesinin kentte neler oluyor sayfasına dalmıştı. Tam karşısına geçip oturana kadar bakışlarını gazeteden kaldırmadı. Güzel yeşil gözleri bir anda korkuyla büyüdü. Kendimden emin bir tavırla gülümsedim. Duvar kenarına oturmuştu. Ben istemediğim halde gitmeye kalkışacak olursa epey şamata yapması gerekecekti ki sinirleri buna dayanamaz gibi görünüyordu. Paranoyası böyle bir yerde dikkatleri fazla üzerine çekmesine izin vermezdi.

"Saron!" Bu kelimeyi zorlukla çıkarmıştı ağzından. Bakışlarını indirdi hemen. İblis, iblis, iblis!

"Dünya ne kadar küçük değil mi? Son görüşmemizin üzerinden epey bir zaman geçti."

Mita sinirli sinirli sigara paketiyle oynuyordu. "Telefon eden sendin değil mi?"

"Evet Mita, bendim."

Yüzüme baktı ve Agathe Teyze'devken depoladığı tüm gücünü toparlamaya çalıştı. "Sen bir şeytansın" diye fısıldadı. "Vay İblis! Saron, akıl hastası olduğunun farkında mısın sen? Sen tam anlamıyla manyaksın! En sefil..."

"Beni suçlamayı bırak Mita. Lütfen benim üzerime atma suçu. İstersen seni yaratan Tanrı'yı şikâyet et. Sana verecek daha fazla beyin hücresi bulamayan Tanrı'yı. Ne de cimri bi şeymiş bu Tanrı!"

"Aman Allahım yine başladın! Amsterdam'daki o deliliği başlatıyorsun yeniden. Yahu Allahın belası, ben sana naa'ptım ha? Nedendir bu cehennemlik nefretin benden, neden peşimi bırakmıyorsun sanki? Allah kahretsin. Şırıngayı bi kenara bıraktım artık. Senin gibi boktan insanlarla hiçbir alıp vereceğim yok artık."

"Şırıngayı bıraktığın iyi olmuş Mita! Gerçekten çok iyi. Ama kaldırıp *atmadın* di'mi?"

"Bırak beni!" Ayağa kalkıp, giysilerine uzanmak istedi.

"Hayır, bekle biraz Mita!" Kolundan tuttum. "Telefonda söylediklerimin hepsi uydurma değildi. Hiç'le ilgili olarak konuşmalıyım seninle. Sonra gidersin, söz veriyorum sana engel olmayaca-

ğım, ama önce beni dinle!"

Yerine oturdu. "Sen Hiç'i tanımıyorsun. Gözleri dolu doluydu. " O senden çok, çok daha farklı bir tip. O... o *iyi* bir insan."

"Haklısın Mita Hiç'i tanımıyorum. Ama onunla karşılaştım. Yoksa senin izini nasıl bulurdum ki?"

"Sana asla telefon numaramı vermiş olamaz! Asla!" Şimdi sinirli ve hızlı hızlı konuşuyordu. "Neydi o, hastaymış, hastanede yatıyormuş muhabbetinin aslı? Ne demek oluyor bu? Ona zarar verdin değil mi, şeytan seni! Sensin di'mi onu hastanelik eden? Ona naa'ptın Saron? Ne *yaptın*?"

118 numaralı sayfayı çıkardım. "Tamamen raslantı Mita. Bunu buldum."

"Nerede buldun?"

"Kitap rafında Mita. Onun evindeki kitap rafında..."

"Evine gizlice girdin demek!"

"Evet."

"Ve o da seni suçüstü yakaladı."

"Hayır. Ben *onu* suçüstü yakaladım. Ehh, pek suçüstü de denilemez ya! Suçu biraz bayatlamıştı, hatta kokuşmuştu da denebilir. Mita, suçun kokusu, gizlice eve girmekten de ağırdı. Ve de aynı derecede yasadışıydı!"

"Sen ne diyorsun be?"

"Demem şu ki, Bergenli dostuna çok iyiliğin dokunmuş senin! Herifi çukura kadar ittirmişsin!" Mita sarardı. Doğru yoldan ilerlediğimi *hissediyordum* .

"Sana tutulmuştu, di mi?"

Biraz durakladı. "Saçmalama! Hiç, kimseye tutkun değildi. Bana yardım etti, çünkü *öyle* biridir o. İyi biri. Hiç, kötü duruma düşmenin ne demek olduğunu bilir. Kendi başından da geçti. Birbirimizi yıllardır tanırız biz. Taa ne zamandan..."

"Taa iğnecilik oynamaya başladığınız zamanlardan beri di mi Mita?

"Hiç, benim tek dostum Saron. Biricik dostum." Tekrar parladı: " Ve sen iblis, sen oraya gidip, benim Allahın belası telefon numaramı alabilmek için bıçakladın onu!" İlse başını uzatıyordu. Şöyle azıcık, ama içim şimdiden kıpır kıpır olmuştu bile... Birazdan her

şey daha da düzelecekti, daha da düzelecek... Mita'nın dibini kazımaya başlamıştım. Agathe Teyze'nin koruyucu kanatları altında kazandığı şu bir damlacık kendine güvenme hali yakında boşalacaktı...

"Hiç'e bıçak çekmenin bir anlamı yoktu. Tabii bıçağımı onu indirmekte kullanabilirdim, ama bu da benim işim değildi. Zaten haftalardır öylece asılı kalmıştı. Yatak odasında. O iğrenç duvar kâğıtlı yatak odasında. Hiç öldü Mita. O aptalca adıyla özdeşleşti. Nasıl göründüğünü bir görseydin Mita! Gözler..."

"Kes! KEEES! Yüzü kireç gibiydi, elleriyle sandalyeyi sımsıkı kavramıştı. "Blöf yapıyorsun" dedi yavaşça. "Blöf yapıyorsun İblis!" Bayılmak üzereydi.

Bir beşlik çıkardım. "Kapının dışında bir telefon var. Git de, sağlıklı ve uzun bir hayat yaşayabilmek için vejetaryen yemek yediği o yere telefon et. Mutfaktan birileriyle konuşmak istediğini söyle. Gerçi şimdi hepsi duymuşlardır Hiç'in hayattaki tanrısal yolculuğunu sona erdirmiş olduğunu." Beşliği salladım. "Hadi git ara!" Mita ne bana, ne de beşliğe bakıyordu. Bakışları içine, geriye doğru dönüktü. Sonra ayağa kalktı, eşyalarını alıp, kapıdan kayboldu. Onu durdurmak için hiç bir hareket yapmadım.

Bu olaydan sonraki iki hafta tatlı bir pastane hayatına verdim kendimi. Samson'da kahve ve pasta... Samson'un pencereleri Oslo'da insanları birbirine bağlayan ana düğüm noktalarından birine, Egertorget isimli meydana bakıyordu dosdoğru. Sosyal demokratların iflas etmiş savaş sonrası politikalarının sergi alanı. Metroya inen merdivenlerin başına Norveçli Eroinmanlar takılırlar. Bunlar seyredilecek ve hele hele alışverişte bulunulacak tipler değillerdir.

Ama insanın önünde bir fincan sıcak kahve ve de bir dilim pasta varsa bunları karşı kaldırımda soğukta dikilirken pencereden seyretmek eğlenceli bile olabilir.

Aradan bir hafta, iki hafta geçti. Çok heyecan verici bir durumdu. Planımın etkili olacağından emin olamazdım. Tabii telefon idaresini arayıp adresi elde edebilirdim ama bu bekleme süresi beni daha da heyecanlandırıyor, iştahımı kabartıyordu. Fal açan biri arkadaki kâğıtlara göz atmamalıdır. Paniklemeye gerek yoktu.

Mesele avucumun içindeydi. *Bunu* bilmek son zamanlarda içimde oluşan öfkeli çaresizlik halini biraz hafifletmişti. Halüsinasyonlarım güneşte eriyen kırağı gibi kaybolmuşlardı.

Günlerden cumartesiydi. Neredeyse kavga dövüş bulmuştum bu pencere kenarındaki masayı. Egertorget güneşliydi, insan kaynıyordu. Vakit geçirmek için elime bir kitap almıştım. Bir sayfa okudum, bir sigara yaktım, biraz kahve içtim. Yürüyen merdivenlerdeki sefilliği seyrettim.

Mita bir kız arkadaşıyla birlikte geldi. Uyuşturucuya ara vermemiş biri. Mita geçen sefer üzerine giymiş olduğu mazbut koyun postu ceketini çıkarmıştı. Şimdi üzerinde kısacık deri bir ceket, jeans ve bir elçantası vardı. Ağzında sakız, elinde Coca Cola. Şişe habire rujlu dudaklarına gidip geliyordu. Tatlı Mita, moruk, yine yola düşmüştü! Önce birisi gözünü morartmış gibi geldi bana. Daha dikkatli baktığımda yuvarlak mor halkaların derisinin içinden dışına vurmuş olduklarını anladım. Kız arkadaşı daha da berbat görünüyordu. Hiçbiri benim oturduğum tarafa bakmıyorlardı. Metroya inen merdivenlerin üzerini örten çatının betonlarından birine yaslanmışlardı. Gözleriyle merdivenlerden aşağıyı, yeraltını tarıyor, şişko sıçanlardan birinin gelip kendilerini bir kenef partisine davet etmelerini bekliyorlardı. Çok beklemediler.

İki hafta sonra Mita'yı toparlayıp, Kristal Palas'a götürdüm. Nerede olduğunun farkında değildi sanırım. Taa ki ertesi gün yatakta başından aşağı döktüğüm soğuk bir birayla uyandırıp, ona anlatana dek. Öylesine bir çığlık attı ki, kendimi tutamadım.

XV

Tuhaf bir kış geçirdik. Şimdi düşündüğümde beni iyileştirdi mi yoksa ölümcül yaralar mı açtı içimde bilemiyorum. Kesin olan tek bir şey var: Kaçınılmazdı. Ve her ikimiz için de çok, çok güç bir dönemdi.

Mita'nın bağımlılığı başlamıştı. Hem de her zamankinden daha şiddetli. Bense kendi tribimi yaşıyordum. Mita eroine takılırken, ben İlse'nin etrafında oluşturduğum düşünsel patikalarımda dönüp, duruyordum. Her ikimiz de hayata hapsedilmiştik ve gerçek özgürlüğe açılan tek anahtar da ölümdeydi. O zaman daha *bunu* fark etmemiştim, ölümün belalı bir kurtarıcı olduğu yolundaki acı verici gerçek şu son günlerde malum oldu bana. Eğer Mita bunları düşünüyorduysa, bilmem, ama bana hiçbir şey söyle-

medi. Ancak sarfettiği tek tük sözler belki de bu doğrultuda bilinçsiz bir kavrayışı işaret ediyordu. Belki de düşüncelerini söze dökmeye ya da bu sözleri bana aktarmaya üşeniyordu. Bilmem.

Kristal Palas'taki uyduruk yatağımda günlerce eroinden uçmuş vaziyette yatardı: " Allahın belası salak, kes şu Tanrı muhabbetini! Damarlarımda melek kanı dolaşmıyor benim!"

Haklı olduğunu göstermek için gömleğinin kolunu sıyırır, mor lekeleri işaret ederdi kırmızı tırnağıyla. "Bak şunlara!" Sesinde muzaffer bir tını olurdu, sanki nasıl bir zavallı sürüngen olduğunu bu kadar apaçık bir biçimde gösterebilmekten mutluluk duyar gibiydi. "İlse ha! Ben bir keş olmasaydım, benimle böyle oynayamazdın. Şeytanlar götüresice! Tanrılarla oyun kurmaya gücün yok senin!"

Sesimi çıkarmıyordum. Part-time orospu olduğundan neden söz ettiğini biliyordu mutlaka. Ancak yaralı bir akademisyen olarak, *benim* bahsettiğim şeylerden haberdar değildi. Konuştuğu dil, kuru ders kitaplarından yırtılmış ve biraz da yaşadığı deliliğe uyarlanmış sayfalar gibiydi. Aslında Mita söylediğim ve yaptığım her şeye, içimde ona karşı gizli ve sapık bir sevda beslediğime dair inancı doğrultusunda tepkiler gösteriyordu. Ne doğru, ne de yalandı bu... Ben İlse'ye, onun körükörüne öfkesine, sınırsız isyanına âşıktım. Mita beni ilgilendirmiyordu. Ben alelade bir günden daha güzel, daha yüce şeyler olduğu mesajını veren şarkıya âşıktım. Mita, var oluşun "hurma dallarının Pazar'ı"* vahiyini almak için gereksindiğim melodileri veren kırmızı bir ağızdı. Beni

* İncil'e göre, Yahudilerin Fısıh bayramından (paskalyadan) beş gün önceki pazar günü İsa Yeruşalim'e girer. Bayrama gelen kalabalık halk topluluğu, ellerine hurma dalları alarak İsa'yı karşılamaya çıkarlar. İsa'yı "Kerem Eyle! Rabbin ismiyle gelen İsrail kralı mübarek olsun" sözleriyle karşılarlar. Yine İncil'e göre beş gün sonra, İsa (kendi müritlerinden Yahuda'nın onu ele vermesi, Getsemani Bahçesinde yakalatması sonucu) Romalı askerler tarafından tutuklanır, Roma valisi Pilatüs'ün önüne çıkarılır. Sorgulamadan sonra Pilatüs İsa'yı suçlu bulmadığını bildirir ve halktan bir seçim yapmalarını ister. Fısıh Bayramında adet olduğu üzre bir tutukluyu salıvereceğini, haydut Barabas'ın mı yoksa yahudilerin kral ilan ettikleri İsa'nın mı serbest bırakılmasını istediklerini sorar. İsa'yı kral olarak ilan eden halk, bu kez de çarmıha gerilmesini onaylar.
Sanırım, Ambjömsen'in burada kullandığı metafor, bu dünyada kral olmak aslında gelip geçicidir, beyhude bir krallıktır bu, anlamına gelmektedir. Kitabın son bölümü Getsemani Bahçesi adını taşımakta ve Saron'un bu geçici krallığının sonunu bildirmektedir. (ç.n.)

bir domuz olmakla her suçlayışında sözlerini değil, melodiyi, bunu dile getirirken ortaya koyduğu *gücü* algılıyordum ben yalnızca. Çünkü biliyordum ki bu suçlamaları bana veya bir başka insana yönelik değildi aslında. Evrene karşı olan nefretini haykırıyordu. Düşkün ve zavallı bir gövdeye tutsak edilmişliğe karşı isyanını... Ve de yıldızları, gezegenleri, galaksileri kapsayan, bu inanılmaz derecedeki *büyüklüğün* bir parçası olmaya karşı başkaldırısını... Ve aslında bunun bilincinde de değildi. İşte bu da onu büyük harf İ ile yazılacak bir İnsan yapıyordu. İlse. Yalnız ve yalnızca *insan*, kendi kuyruğunu ısıracak ve acı dayanılmaz hale geldiğinde bir yıldıza karşı körükörüne öfke duyacak kadar tanrı taşıyabilir içinde. Budur bizi kendimize karşı muzaffer kılan...

Ona kötü davrandım evet, ama kendi kötülüğümden değildi bu. Onun ortaya koyduğu görüntüleri manipüle etmekten (keyfimce kullanmaktan?) alıkoyamıyordum kendimi... Meraklılıkla ilgisi var bunun. Araştırmacının tutkusu...

Zaman zaman tam bir domuz gibi davrandım, kabul ediyorum. Ama çevremde hareket eden delik deşik kollarıyla ona başka türlü de davranamazdım. Ona hikmetinden benim de faydalanabileceğim bir ders vermek gerekiyordu. Sürekli *durumlar yaratmak* ihtiyacındaydım. Örneğin bir keresinde onun tuvaleti kullanmasını yasakladım. Ondan nefret ettiğim için değil tabii, bir kadının lavaboya işemesi görüntüsünden ve de bu görüntü tasarımının *bana* ait olmasından müthiş hoşlandığım için...

Vücudu benimki kadar zayıftı. Yattığımızda iki tabaka zımpara kâğıdı birbirine sürtülüyormuş gibi sesler çıkardı. Geceler boyunca uyumadan birbirimize sürtünürdük. Bazen Mita'nın endişe krizi tutardı, daha fazla sigara içmeye katlanamadığından da onu sikmemi isterdi.

Saf ve sevimli bir durum değil tabii; bir yandan İlse'nin Mita'nın vücudundan çıkmasını beklerken, bir yandan da onu sevdiğime hem kendimi hem de Mita'yı inandırarak kendi hayal kırıklığı yaratan özlemlerimi susturabilirdim.

Mita bazen ortadan kaybolur ve haftalarca görünmezdi. Ama insandan çok ölü bir kargaya benzemiş bir halde geri dönerdi daima. Belki de, eve böyle geldiği günlerden birinde, onu geberti-

rim diye bir umut vardı içinde. Bu aklımdan bile geçmezdi benim. Böyle durumlarda Mita'yı rahat bırakırdım.

"İlse," derdim, "yanıyorsun." Uyuşturucusuz kalmak perişan ederdi onu. Ya da çenemi kapatır, güm güm vuran bir kalple yatağa uzanır, sabah ışıklarının uyandıramadığı gövdesine, çıplak kalçalarına dokunarak yatardım. Trafik gürültüsü dayanılmaz olunca uykuda homurdanarak sigara paketine uzanırdı. Odayı dumanla doldurur ve yanan sigara parmaklarında yeniden derin bir uykuya dalardı. Çıkması mümkün olan pek çok yangını ben önledim.

Pazar günleri, içki satan yerler açılmadan önce Bygdöy yarımadasına giderdik. Genellikle cumartesi hoyratlıklarının ertesinde Mita depresif ve çekilmez olurdu. Öylesine bitkin bir haldeydi ki ne yapsam öfkelendirip, saldırganlaştıramazdım onu.

Bir keresinde Huk plajının oralarda geziniyorduk. İlle de denize gireceğim diye tutturdu. Vazgeçirmeye çalıştım. Aralık ayının ortasıydı. Bana güldü ve annesiyle tatile çıkmış beş yaşındaki yalnız bir kız çocuğu gibi davrandı. Kayaların önünde teni morumsu, süt beyazı görünüyordu.

Bu saçmalığı beni neden tahrik etti bilmiyorum, ama oldukça pahalıya malolan bir taksi yolculuğundan sonra eve döndüğümüzde birbirimize daha önce hiç olmadığı kadar yakınlaşmış olduğumuz da bir gerçek. Neredeyse liseli âşıklar gibiydik. Belki de bu olaydan sonra, benim kendisi için çok fazla şey ifade ettiğimi hissetti. Herneyse, ve şimdiye kadar hiç görmemiş olduğum kadar şiddetli bir arzu ve enerjiyle kaldığım odaya girişti. O zamanlar bir iskemlem vardı. Bu ipincecik vücut onu öyle bir hale getirdi ki iskemle demeye bin şahit isterdi. Şişeler odanın ortasında uçuyor, duvarlarda şangırdıyordu. Bıraktım istediğini yapsın. Sahip olduğum birkaç eşyanın kırık parçaları arasında görünen bu çıplaklığı ve vahşiliği seyrediyordum. Sonunda komşulardan biri kapıyı yumruklayıp, polis çağıracağını söyledi. Omuzlarımı silkip, bence fark etmez, dedim. Ama "polis" sözü Mita'yı sakinleştirmişti, hıçkırarak yatağın ayakucuna yattı. Bir zaman sonra ağlamayı kesmişti, ara ara öfkeden pis çarşafı dişliyordu. Gidip biraz şefkat göstermek geçti içimden, ama vazgeçtim. Sivri köpek dişlerini dü-

şünmek nedense korkutmuştu beni. Ben de yatağa uzandım ve yıllarca önce okumuş olduğum bir şiiri hatırlamaya çalıştım, birbirini boğmaya çalışan iki su damlası...

Birimizden birimiz tek söz etmeden bir saat geçirdik. Sonra Mita gelip yorganın altına girdi. Vücudu buz gibiydi ama gözleri yanıyordu. Başımı elleriyle sımsıkı kavradı ve söylediklerinin arkamdaki duvara değil de bana olduğunu anlatmak istercesine dosdoğru gözümün içine bakarak konuştu. "Saron! Bir gün beni öldüreceksin. Beni *her gün* öldürüyorsun. İnsan kılığına bürünmüş eroinsin sen! Anlıyor musun? Sen benim vazgeçemediğim iblissin!"

"Tamam, tamam" dedim. "Melodrama kaçıyorsun Mita. Biliyorsun dünya kumarının kurallarına harfiyen uyuyorum ben."

Benim de bir melodrama ihtiyacım vardı.

Kalkıp giyindim ve evden çıktım.

Yas tülleri, pis laflar ve bozrenkli, şekilsiz günler arasında beyaz çizgiler de bulunuyordu. Herhangi bir aralıktan sızan ışık, küçük ve mağrur görüşlerimizi kazıyarak birbirimize ve dış dünyaya aktarabildiğimiz boş beyaz şeritler... Sık sık da hayali kuleler kurardık ve böylelikle geçiştirirdik, bu gerçeklikte yaşayacak yerimiz olmamasının verdiği dayanılmaz duyguyu...

Bu aydınlık günlerin temelini atan genellikle bendim. İnsani duygular içinde olduğum ya da yaşama tutkusu filan hissettiğimden değil, sadece Mita'nın duygusal hayatıyla oynamaya üşendiğim için... Çevresine örmüş olduğum duvardan içeri bir ışık demeti süzülmesinin kara onuru bana aitti.

Koruluklarındaki vahşi hayvan avına ara verdiğim dönemlerde Mita âdeta çiçek açardı. Giderek birbirimizi ortak anılarımızın ışığında algılamaya başlamıştık.

Şu gerçeği görmek zorundaydım: Mita'nın içindeki İlse'yi şafdışı bırakacak şekilde davranmıştım. Mita'nın gözlerindeki pırıltı hızla sönmekteydi. Mita'nın, İlse'nin insanlaşmış hali olduğu ve kırılıp, parçalanamayacağı yolundaki görüşüm artık geçerliliğini yitirmişti.

Mita'yla ilgili görüşümün değişmesi benim açımdan bir çeşit zorunluluktu. İçinde bulunduğum buz gibi evin bir penceresini kırmak zorundaydım. Mantıksız davranıyordum biliyorum. İnsan yanmakta olan evin duvarlarına yeni çiviler çakmaz. Ama bu paylaştığımız sakin günlerin bir anlamı da vardı. Sessizlik, yakalamış olduğum avdan adamakıllı beslenip, sindirmenin mutluluğunu yaşattı bana.

Ancak şunu yadsımak mümkün değildi: Mita, uzay boşluğunda çarpışacağı güvenli bir gezegen arayarak hızla kayan bir yıldızdı. Bu yıldızın kafama düşmemesi için ben başka bir sahaya geçmek zorundaydım. Dikkat etmemi gerektiren bir başka şey daha vardı: Karnı giderek öyle boyutlar alıyordu ki, yakında kimin baba olacağı sorusunu sormamak budalalık olacaktı.

Mita benden olduğunu kabul etmekte hayli zorlanıyor ve şöyle diyordu: "Senin ölü sperminin bir yumurtayı ikiye böleceğine asla inanamam." Ona seve seve hak verdim. Çünkü böyle olmasını *arzuluyordum.* Yeni bir dünya vatandaşının gözlerinde kendi hortlağımı görmeye dayanamazdım. Bunun düşüncesi bile aletimde kaygı krampları başlatıyordu. "Baba" da aşağılayıcı bir kelimeydi zaten.

"Ufaklığın damarlarında ne tip bir kan dolaştığı anlaşılana kadar biraz sabredelim bakalım..." dedim. "Bu arada sen de baba adaylarının bir listesini çıkart."

Bir gece Krölle'de oturmuş, Mita'nın sosyal yardım bürosundan dilendiği paraları içkiye yatırıyorduk. Karnında büyüyen çocuğun bira ve eroinin dışındaki besinlere de ihtiyaç duyabileceğini düşündüm. Bunu Mita'ya söylememeye, başkalarının sorunlarını kendime dert etmemeye karar verdim. Kendim için vereceğim mücadelerin yanısıra, bir de doğmamış bir hayatın haklarının sözcülüğünü mü yapacaktım! Ansızın Şeytan'ın parmağı göğsümü dürttü. Mita'nın görüntüsünü tamamen mi tahrip etmiştim? Hayalperestin iğneleriyle delik deşik olmuş, üstelik şimdi içinde yeni bir hayat, yeni bir görüntü taşıyan o görüntüyü... Arzuladığı sevginin kırıntısını bile Mita'ya gösteremeyeceğimi bilmek, bana ilk

kez acı veriyordu. Aynı zamanda biliyordum ki, İlse onu tamamen terk etmeden Mita'yı serbest bırakamazdım. Onu salıvermek tamamıyla benim irademin dışındaydı. Pençemi gevşetemiyordum. Hayatla aramdaki göbek bağıydı o.

"İçkini bitir" dedim. Duvarlar üzerime gelmeye başlamıştı.

Dışarıda Allahın belası bir soğuk vardı. Hava karlı, sokaklar ayazdı. Mita incecik giyinmişti, ayağında ayakkabılar vardı. Bit pazarından alınma ceketim ve eski çizmelerimle ben daha iyi durumdaydım. Mita atkımı ödünç istedi. Ben iyi yürekli salak da, ağrıyan boğazıma rağmen verdim atkımı.

Birbirimize yaslanarak kent merkezine indik. Mita'nın niyeti Egertorvet'ye gitmekti. Karl Johan Caddesi'ne geldiğimizde hoşçakal deyip, 11 numaralı tramvay durağına yöneldim. Mita tek söz söylemeden yoluna devam etti, birkaç saniye içinde burunlarından sular damlayan gri kalabalığın arasına karıştı. Kendimi çok yalnız hissettim ve aynı anda da Mita'nın nasıl korku içinde olduğunun farkına vardım. Peşinden koşmak istedimse de bunun anlamsızlığını fark ettim. Mita'nın korkuları ancak tombalacıların metro keneflerine taşıdıkları beyaz tozlarla ovulup, silinebilecek cinstendi.

Uzaklarda, vahşi doğanın bir yerlerinde, mesela Doğu Garı'nda yasalar ve düzenin köpeklerinden biri siren sesleriyle uludu. Mita'nın korkuları beni de buldu ve ne para ne de illegal mal bulunduğunu aklıma bile getirmeden ceplerimi karıştırmaya başladım. Kansız ve işinden eve dönen bir muhasebeci kadar güven içinde o tıngırdayan mavi kasalardan birisine bindim ve düşünde John Travolta'nın kendisine sarılmış olduğunu anlatan bir karı ile arkadaşının, arkasındaki koltuğa gömüldüm. Bali ve uçsuz bucaksız sıcak kumsalları hayal etmeye başladım. Tramvay raylarda giden bir buzluğa, koridorda ayakta dikilenler de ölüm maskelerini gururla taşıyan cesetlere dönüştü. Saldırgan bir biletçi vagonu tıka basa doldurmaya çalışırken bağırıyor, küfrediyordu. Kadın memeleri ve paketler arasında oturmuş, kış gerçeklerinden uzakta düşler içinde yüzüyordum.

Evde ısı sıfır civarındaydı. Tek camlı pencerelerin çatlaklarından soğuk rüzgârlar esiyordu içeri. Tavan alabildiğine yüksekti ve

yakmak üzere ancak bir deste Dagbladet gazetesi vardı. İnsan aklını kaçırırdı burada...

Ceketimi çıkarmadan masaya oturdum ve kızarmış ellerime anlattım şikâyetimi...

Hayallerime dalıp uzaklaştım, ve sonra hızla küreklere sarılıp, ayaklarım tamamıyla donmadan kıyıya vardım. İçecek yeni bir yer bulmalıydım. Kaloriferli bir pub ve anlayışlı garsonlar... Canım Moztak'a gitmek istemedi. Pantolon ve ceketlerimin ceplerini boşaltıp bir bira ile onluk bir sigara paketine yetecek kadar bozukluk topladım. Ateşler içindeki başımla, kendimle neşeli bir karşılaşma umarak kapıyı çekip, çıktım.

Dramatik tartışmalar ve pozisyon mücadeleleri içinde aylar geçti. Çekilmeye karar vermiştim, İlse'yi görmeyeli haftalar oluyordu. Ama kaçmak imkânsızdı. Bu savaş, çarpışan tarafların hücum mücadelesi değildi artık. Tam tersine tüm silahları atıp geri çekilmeyi istediğim, ancak Mita'nın ağır duygu ateşini aralıksız sürdürdüğü bir savaştı. Cepheden kaçmamama tek neden, beni arkamdan vurmasından korkmamdı. Bu dramı onurlu bir biçimde terk etme umudumu çoktan yitirmiştim.

Komik Burlesk aile fotoğrafımızın çerçevesinden içeri bir üçüncü taraf da süzülmüştü. Üçüncü kişi, yani Jimmy. Jimmy gece gibi karaydı ve hiçbir diş hekiminin düşünde bile göremeyeceği kadar beyaz dişlerle gülümsüyordu. Yüzü kuyruklu piyanoya benziyordu.

Ben kuyruklu piyanoları severim. Jimmy'yi de sevdim.

Budalaca görünmeksizin yüzüne en geniş gülümsemeyi yerleştirebilen ve de kendisine insanca davranan bu çikolata parçası adama bacaklarını açtı diye Mita'yı suçlamak aklımdan bile geçmezdi.

Mita'nın baba adayları listesinin favorilerinden biri Jimmy idi. Dürüst olmak gerekirse, Mita bu meselenin ikimizden birine ait olduğunu açıkça ortaya koymuştu.

Bütün kentte aradıktan sonra Jimmy'yi "Speaker's Corner"da buldum. Bir başka Afrikalı ile bir köşede oturmuşlar, dünyanın

dev bir bok olduğu konusunda görüş birliğine varmışlardı. Jimmy sarhoştu. Sarhoş ve kederli.

Yanına oturdum ve Jimmy'ye suratını asıp asmaması için bir neden bulunup bulunmadığı konusunu belirleyecek şeyin, büyük bir olasılıkla bana ait birkaç damla olduğunu anlattım. Beyaz köpüklü bir dostluk gülümsemesi yayıldı yüzüne. Gidip hemen bir bira getirdi bana, Norveçli olmadığını bir kez daha vurgulamak istercesine...

"Kardeşim," dedi maun renkli bakışlarını bana çevirerek, "olanlara çok üzüldüm. Çok üzüldüm. Ya sen?"

Benim de durumdan pek hoşnut olmadığımı belirttim ancak bundan böyle Mita'nın aklını yitirmesini engellemek üzere onun da katkıda bulunmasını doğal karşıladığımı söyledim. Jimmy ağlamaya başladı.

"Ama, Mita'nın nerede olduğunu bilmiyordum ben! Bana kaldığı yeri göster, yanına gideyim!"

Şimdilik bende kaldığını söyleyip, adresi verdim.

Bir süre evden uzaklaşacaktım.

Sonra *ben* Jimmy'ye bira ısmarladım ve çeşitli Norveç şivelerinde "şerefe" demeyi öğrettim ona. Hatta epeyce kafayı bulmuş olduğumdan, ona anahtarımı da verdim.

Jimmy güvenilebilir bir insandı. Bunu yalnızca Mita'ya can yoldaşlığı etmekle değil, bulaşıkları yıkamakla da gösterdi ki, ben bu sonuncusunu arkeolojik bir performans olarak niteliyorum. Kısacası Jimmy evcimen bir adamdı. Kırk yılda bir kendi evime uğradığımda, Mita'yla aramda çıkan müthiş kavgalarda da arabuluculuk rolünü üstlenmişti. Durumu yumuşatıp, zehirli sözleri nötrleştiriyordu Jimmy.

Ancak Jimmy'nin de durumu kötüydü, üzerindeki dostça cilaya karşın ben bile anlıyordum bunu. Kendi spermlerinin gücüne inanıyor ve çocuğun babasının ben olabileceğimi düşünmeye cesaret edemiyor gibiydi. Doğuma kadar benim evde kaldı ve son iki ay da üçümüz birlikte yaşadık.

Hamileliğin sonlarına doğru Mita daha sakinleşmişti. İçindeki anne, başını dışarı uzatmış ve kendisine karşı anlayışlı davranılmasını istemişti. Toz kullanımı oldukça azalmıştı; hem ben, hem

de Jimmy gidip ona mal getirmeyi reddediyorduk. Kendisi de öylesine ağırlaşmıştı ki köşedeki bakkala gidip bira almaktan başka bir şeye gücü yetmiyordu.

Nihayet yaz sonunda bir gün, ufaklık bu dünyaya atım atacak cesareti kendinde bulmuştu. O gece evde değildim. Sabah geldiğimde, Jimmy'nin ekmek ambalajının üzerine alelacele yazdığı şu pusulayı buldum:

ZAMANI GELDİ. AKER HASTANESİNE GİDİYORZ.

PZT. SAAT 7.15. GEL.

Saate baktım. Onu geçiyordu. En yakındaki telefon kulübesine koştum ve içerde duran, boyu telefona bile yetişmeyen bir kız çocuğunu dışarı attım. Önce şu zorunlu bekleyiş "bir dakika, şimdi sizi bağlıyorum, ne dediniz, hayır yanlış servis düşmüş" "isim neydi demiştiniz, bir saniye..." ve sonunda Mita ve Jimmy'yi tanıyan birine ulaşıyorum.

Kayınpederi olduğunu bildiriyorum ve genç hanımefendinin (hah!) az önce bir oğlan çocuk dünyaya getirdiği öğreniyorum. Hemşire hoşgörülü bir kadın olmalı ki, bebeği kıpır kıpır bir sütlü çikolata parçası olarak tanımlıyor. Daha fazla konuşmasına fırsat vermeden telefonu kapatıyorum. Çikolata renkli! Sevindim mi, üzüldüm mü anlamaya çalışıyorum, ama karar veremiyorum bir türlü... Yine de her ihtimale karşı birazcık ağlıyorum. Telefon kulübesinin kapısında kız çocuğu burnunu cama yapıştırmış, kendini dışarı atan bu kötü adamı seyrediyor. Adam şimdi durmuş ağlıyor. Sonra da anneannesinin numarasını çevirmesi için ona yardım ediyor.

Beynimde bazı sözcükler canlanıyor. "Ölü sperm" gibi sözcükler ve benim bir yumurtayı ikiye bölemeyeceğim gibi iddialar. Tüm yaptıklarım eksiler miydi? Ben, yalnız başıma veya bir başkasıyla birlikte bir şeyler kurmayı, yaratmayı başaramayacak mıydım? Bu dünyada tek yapabildiğim parçalara bölmek, resimlere (görüntülere) bakmak ve insan ve olay kırıntılarını fırlatıp atmak mıydı? Sorular, sorular... Zaman zaman, bir yaşam yaratmış olmayı, ço-

cuğun gerçekten benim çocuğum olmasını istiyor ve bunalımlara giriyordum.

Böyle düşünüyordum; ancak bu düşünceler dürüst bir arzudan mı kaynaklanıyordu, yoksa böylesi düşler kurmak sudan ucuzdu da ondan mı, bilmiyorum.

Tek bildiğim, ne Mita'yı ne Jimmy'yi ne de onların çikolata parçası yavrularını uzunca bir süre görmek istemediğimdi. Mita doğumdan sonra bir kız arkadaşına taşındı. Buna sevindim, çünkü evdeki koşullar çok elverişsizdi.

Yine de aradan uzun bir zaman geçmeden tekrar karşılaştım Mita'yla. İnsan ansızın sokakta yüzyüze gelirse, yapılabilecek pek fazla bir şey de olmuyor.

Ama Jimmy'yi bir daha görmedim. Oğlu doğar doğmaz kayboldu; Gambiya'ya ya da nereden geldiyse oraya döndü Jimmy.

Mita ondan tek söz etmedi.

Tesadüfen ilk kez sokakta karşılaşmamızdan sonra, Mita ile tekrar birlikte olmaya başladık. Mita ile ilişkimde İlse'ye karşı olan tutkum tekrar depreşmişti. Doğum bu yıpranmış gövdedeki yedek gücü ortaya çıkarmış olmalıydı. Gözünde eski pırıltılar tekrar tazelenmişti, içime beni bekleyen yeni zaferlerin umudu doldu.

Belediye kırk yılda bir elini çabuk tutmuş ve Mita'ya Sagene'de iki odalı bir ev ayarlamıştı. Tabii bunu çabuklaştıran, Konutlar Şubesi şefinin masasına bir yumruk atıp, bu karıdan ve de arapyavrusundan nefret ettiğimi haykırmam ve her ikisini de kapının önüne koymakla tehdit etmem oldu. Bu yalanım anlayışla karşılandı. Sosyal Hizmetler Bürosu bu kadının benimle oturmasının sakıncalı olduğuna dair imza verebilirdi. Mita kaç kez onlara benden söz edip, ağlamıştı. İşte şimdi bunun yararını görüyorduk. Artık birlikte oturmadığımız gerçeğini onlara anlatmamıza zaten gerek yoktu.

Mita yeni dairesine taşınmanın gururuyla bana geldiğinde elinde yarım şişe viski vardı. İlse'yi merak ediyordum. Teşekkür etmedim, elindeki şişenin adi bir marka olduğunu belirttim yalnızca. Mita tek söz söylemeden gitti, kapıyı çarpıp, çıktı.

Ancak Sagene'deki apartman dairesinde elde ettiğim doyumların yanında bu pek cılız kalıyor tabii... Çocuk, benim başlatmak

istediğim süreçte tetiği çeken, Mita'nın içindeki İlse artıklarını güçlendiren bir konumda oluyordu. İlse'den kalanları emiyordum ve bundan memnundum. Dışarıdaki insan kalabalığında kullanılmamış yedek güçler olduğu düşüncesi aklımdan bile geçmiyordu. Olay elimdekini son damlasına kadar tüketmekti. Çocuğun bunun bir parçası haline gelmesi, oyunun kurallarını ve taktikleri değiştirmeyi gerektiriyordu. Ancak oğlan çocuğu sınırsız imkânlar sağlıyordu insana. Mita'yı provoke etmek öylesine kolaylaşmıştı ki, tüm gücünü yitirmemesi için zaman zaman kendime hâkim olmam gerekiyordu. Bazen çağırılmadan eve girmek ve "arapyavrusu" nun nasıl olduğunu sormak bile yeterli oluyordu. Mita, her ne kadar benim her türlü ırktan insanlarla arkadaşlık ettiğimi ve de sahip olduğum onca olumsuz özelliğin arasında "ırkçı"lığın bulunmadığını bilse bile müthiş sinirleniyordu bu söze. Çocuğa sarılıp, öfkeyle bana bakıyordu. Bakışlarındaki en küçük değişikliği bile fark edebiliyordum. Anne ve çocuk (çocuğunun tehlike içinde olduğunu zanneden anne). Büyük harflerle yazılmış İlse! Zevk aldığımı bile bile bana dişlerini göstermekten alıkoyamıyordu kendini. Evladını, kafasında tek bir mantıklı düşünce bulunmaksızın savunuyor, vücudu saf bir içgüdüyle sarsılıyordu. Bana sunulabilecek en büyük güzellik buydu işte.

Bazen oturup, o küçük gövdenin bakımını yapmasını seyrederdim. Oğlan çok güzel bir çocuktu, gözleri kapkara, etleri tombul tombul. Küçük, yumuk yumuk eller ayaklar, kara kıvır kıvır saçlar. Mita ufaklığa ne ad koyacağına karar verememişti. Kenneth mi olsun yoksa dedesi Johannes'in adını mı taşısın? Epey düşündükten sonra Jimmy adını vermesini önerdim ve burnuma öyle bir yumruk yedim ki, yıldızları saydım oracıkta.

Bu durumun da kendince bir güzelliği olacaktı ama Mita derhal pişman olup özür diledi benden.

XVI

Mita'nın bebeğini puslu ve soğuk bir aralık sabahı götürdüler. Mita olup bitenlerden pek fazla bir şey hatırlamıyordu zaten. Yalnızca ciddi yüzlü sosyal hizmetler görevlileri, morartılardan bahsedip, bunu çocuğun iyiliği için yaptıklarını söyledikleri sırada ağlayıp, küfrettiğini hatırlıyordu.

Ciddi ama dostça davranan erkekler ve kadınlar. Hani, hayır derken, neredeyse evet diyormuş izlenimi veren tipler...

Her şey çok çabuk olup bitti. Ciddi adamlar o mosmor yumruyu kucaklayıp gittiler. Mita geride kalmış, merdivenlerden aşağı indirilen, kendi eti ve kanından o parçanın inceden ağlamalarını dinliyordu. Gerçek Şeytan'dı. Mita ise Faust.

Çocuklar. Bu binada çok var onlardan. Büyüyor ve anne babalarının fotoğraflarını görmek istiyorlar. Onlara diyoruz ki: "Savaş vardı ve çok insan öldü. Fotoğraf çekmedik." Savaş alanının nerede olduğunu sorduklarında diyoruz ki: "Metro istasyonlarının helaları ve yıkılmak üzere olan apartmanlar, çocuklar. Ve de bu yerkürede savaşçıların uçsuz bucaksız kurşun renkli özlemleri..."

Ne dediğimizi anlamıyorlar.

Ancak büyümek, yaşlıların dilini öğrenmektir.

Bir gün Mita akıl hastahanesinden izin alıp bana geldi. Onu sokağa attım. Defol, dedim. İlse'ye boyun eğdirilmişti. Mita yenilmiş, içi boşalmıştı. Onunla ne yapacaktım ki? Merdivenlerden aşağı koşarak inen Mita'nın hıçkırıkları, İlse'nin duyduğum son şarkısı oldu. O müthiş güç, can çekişen bir hırıltıya indirgenmişti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

1 Mart Cumartesi. Hüküm günü.

Geceyarısına doğru geldi. Daha doğrusu saat tamtamına on ikiyi vuruyordu. Nedendir bilemiyorum gözlerimi açar açmaz saate baktım. Dışarda dolunay vardı, ayışığı mavimsi bir çizgi halinde yatağa yansımıştı. Tesadüfen ya da benden gizli bir karar uyarınca ışık saat tam on ikide yüzüme vurdu.

Birinin ya da bir şeyin beni uyandırdığından eminim.

Dışarda ay, kadim yoluna düşmüş gökyüzünü kat ediyordu. Ancak beni uyandıranın ay ışığı olduğuna inanmak çok güç. O kadar hassas olmam mümkün değil. Gece yatmazdan, hatta taa akşamüzerinden beri de içiyordum zaten. Yine de çatıların ve sokakların üstünde dolunay Luna ışıldıyordu işte.

Beni uyandıranın ne olduğunu anlayamıyordum. Yarı sarhoş

ve hemen parlamaya hazırdım. Kafamı karıştıran ilk birkaç saniyeden sonra, yeniden uykuya dalmaya, kendimi dışarıdan sesler geldiğine inandırmaya çalıştım. Ancak kent sokaklarının tekdüze uğultusundan başka bir ses duyamıyordum. Rüya da görmemiştim. İnanılır gibi değil. Bir şey uykumu bozmuştu, ama ne, bilemiyordum.

O bir şey beni çok bekletmedi.

Odaya bir gök gürlemesi ve bir deprem sarsıntısıyla giriverdi.

O bir şeyi biraz tanır gibi olunca ödüm patlıyordu neredeyse.

Bir şeytan neye benzer? Hiç bilmiyorum. Ancak şunu söyleyebilirim ki korkunç bir gerçek gibi karşımdaydı şimdi. Ve yargıcın şeytani duruşması başlamıştı.

"Saron! Kalk o sidikli yatağından. Ayağa kalk ve seninle konuştuğum sürece de ayakta dur! Sana verilecek bir ya da iki incim var çünkü. Senin bu domuz ahırına atıyorum incilerimi çünkü bundan böyle geçeceğin karanlıkta en zayıf ışık bile hiçbir ışık kaynağı bulunmamasından iyidir. Cezayı hak etmiş olduğunu bildiğinden, gerçeği kana kana içmek isteyen çatlak dudakların, serin bir hükümle ıslanacak."

Sesle yerimden sıçradım. Kaygının çeşitli türlerine alışık olan benim için bile bu çok yeni, çok farklı bir şeydi. Duyduğum "bazı sesler", kafatasındaki yumuşak, şizofren fısıltılar değildi. Şeytanın sesi saçlarımı uçurmuş, camları zangırdatmıştı. Karnım uğulduyor, korku, koltuk altlarımdan ter fışkırtıyordu. Attığım çığlık işitilmezken, yargıç hiç aldırmadan sözüne devam ediyordu: "Boşuna hayale kapılmaman için sana şunu bildiriyorum ki hüküm çoktan verildi. Zaten şu anda da cezanı çekmeye başlamış bulunuyorsun. Ancak sana karşı isnat edilen suçların bir bölümünü yani hükme hukuki zemin teşkil eden iddianameyi öğrenmeni istiyorum. Ayrıca, sana attığın yanlış adımların açıklamasını yapma şansı da veriliyor. Yalnız şu da bir gerçek ki tarafından verilecek yeni bilgiler, sana tebliğ edeceğim hükmü ne değiştirmeye ne de geçersiz kılmaya yarayacaktır. Yapacağın her türlü savunma hava kadar görünmez olacak. Seni bir babanın oğluna karşı gösterdiği sabırlılıkla dinleyeceğim, yalnız, bende uyandırabileceğin en güçlü duygu sıkkın bir boşvermişlik olabilir ancak. Mesela, acıma

şubesine ben bakmıyorum. Öbür şubeler de, süresiz kapalı. Zindanının anahtarı yanardağdan taşan lavların içine atıldı. Hiçbir çıkış yolu yok."

Şeytan, gökgürültüsüne eğreti bir gülümseme iliştirdi:

"Eh, umarım kaygıdan kurtulmuşsundur artık. Zayıf sinirlerine iyi gelecekse, hüküm okunmazdan önce veya hüküm okunurken sigara içebilirsin. Daha sonrası ise beni hiç ilgilendirmiyor. Süren dolmadan önce bir daha karşılaşacağımızı zannetmiyorum. Süren dolduktan sonra da senin gerçeğinin kaderi hükmün değil, baltanın elinde olacak. İşte böyle. Şaşkınlığını dillendirmeyecek misin?"

Eh, deli bi şeytana ne cevap verilebilir ki? Yoksa en iyisi kafa sallayıp, tamam tamam deyip, paçavralar arasında kaybolmasını mı ummak? Kesin bir sükut ile cevap vermek de akıllıca olabilir belki... O zaman da ne yapacağımı bilemiyordum, aradan bir gün geçtikten sonra, yani şimdi de. Bildiğim, bu durumdan kelimelerin yardımıyla kurtulmaya çalışmış olmam. Kelimeler de levye işini görmemişti tabii.

Ağzımı açmadan önce telaşla sigara paketime uzandım. Titreyen ellerle bir kibrit çaktım. Islak çarşafların arasından çıkarak, çırılçıplak odada ilerledim.

Kendi kendime sorar gibi: Nedir bu? *Nedir bu?* Odaya doğru haykırdım: "Defol, cehennem kaçkını halüsinasyon!"

"Çok safsın dostum! Saflık, onu hiç tereddütsüz kullanan veya sevimsiz gerçeklere karşı bir kalkan gibi kullanma art niyetliliğini göstermeyen insanlara tanrı tarafından bahşedilmiş bir lutuftur. Senin gibi ihtiyar bir tilki içinse saflık, işe yaramaz bir araçtır. Onu en fazla çocukların ısrarlı sorgulamalarına karşı kullanabilirsin belki. Senin elinde başka işe yaramaz. Bir yargıç karşısında ise bu, küstahlık etmek anlamına gelir. Benim kim ve *ne* olduğumu merak ediyorsun. Cevap verildi. Ben yargıcım. İşte bu kadar. Hakimin adını ve sülalesini soruşturmak, sanık sandalyesinde oturanların haddine düşmez. Halüsinasyonlardan söz ediyorsun! Hiç kimse halüsinasyonlar ile gerçekler arasındaki ayırımın, zıtlıkları yaşamış olan bir kişi kadar farkında olamaz. Hükmün seni ilgilendirip, ilgilendirmediğini merak etmekteysen, seni temin ederim ki çok kısa bir müddet zarfında bütün ağırlığıyla bu bilgiye kavu-

şacaksın. Belirtmiş olduğum gibi hüküm uygulamaya kondu zaten."

"Niçin hüküm giydim ben, suçum ne? Pencere pervazlarından sızan buz gibi esintide titriyordum. Anlasam da anlamasam da durumun ciddiyetini sezinlemekteydim."

"Tek bir cürüm vardır. En kadim cürüm."

"Nedir o?"

"İstismar. Görüntüleri kötüye kullanmak."

"Görüntüler mi?"

"Var olmaya ait görüntüler. Herkesin, herdaim içinde yüzdüğü, dondurulmuş anlardan oluşan ırmak. Saygısız bir avare gibi davrandın Saron. Görüntülerin sergilendiği galeride bir zorba. Böyle şeylere tahammül edilemez."

"Kim tarafından? Bu meseleleri kim yargılamakta?"

"Görüntüler. Görüntüler karşılık verirler."

"Ya sen?"

Odada bir iç çekiş duyuldu. "Ben bir görüntüyüm."

"Anlayamıyorum..."

"Bak dostum! Anlamanı hiç beklemiyordum zaten. Şu anda anlayamazsın. İddianameyi cezayı çektiğin süre içinde anlayacaksın. Bu yargının, diğer yargılardan farkı yok zaten bu bağlamda. Ceza çekerek düşünmek mecburiyetinde bırakılacaksın."

Absürd durum etkisini göstermeye başlamıştı. Ben de kara mizahı denemeye çalıştım.

"Zindan deliğinden tıpkı benden binlerce yıl önceki mahkûmların çıktıkları gibi, beli kırılmış olarak mı çıkacağım?"

"Hayır bu hükmün etkisi farklı."

"Nasıl yani, kollarım, bacaklarım mı kırılacak yoksa"

"Hüküm boynunu kıracak."

"Yani bir ölüm fermanı?"

"Aslında değil tabii. Şöyle de söyleyebilirim, seni ölüme değil yaşamaya mahkûm ediyorum. Her şeyin bir zamanı vardır derler."

Artık bunun benimle kafa bulmaya çalışan bir halüsinasyon olduğu konusundaki inancımı yitirmiştim. Bu garip yaratığı merak ettiğimden değil ama vakit kazanmaya ihtiyacım olduğunu anladı-

ğımdan, konuşmaya devam ettim. En çok korktuğum, şeytanın çıkıp, gitmesiydi. O zaman daha da kötü bir şeyler olacağını sezinliyordum.

"Ancak hüküm hem yaşam, hem de ölüme yer veriyorsa, bunun daha doğmadan alnıma yazılmış olandan farkı ne?"

"Seni küçük, zeki budala! Burada felsefe dersi mi yapıyoruz? Eski gerçekliğin ile yeni gerçekliğin arasında seni bekleyen boş bir hücre var. Yaptığın vandallıklar nedeniyle bazı görüntüleri dışarı çıkarmak zorunda kaldık."

Beni çok uzun zaman önce terk etmiş olan İlse'yi düşündüm. Çıkarılacak daha başka görüntüler kalmış olduğunu zannetmiyordum. Sordum:

"Hangi görüntüler?"

"Yalnızca gerçekten bir *anlamı* olanlar. Yaşayanlar. Duvarı nereye inşa edeceğine sen karar ver, ya dünyayı sınırla ya da bırak olduğu gibi kalsın. Sonuç hep aynı. Yargıç karara vardı: Kendi yarattığın gerçeği otuz bir gün yaşamaya hüküm giydin. Sonucu (Müteakkiben) ölüm. Kabul mü?"

"Hayır" demek saçmalık olacaktı.

Bir Marttan başlayarak otuz bir gün diye aklımdan geçirdim.

"1 Nisan şakası olarak mı öleceğim?"

Derin bir sessizlik odayı, kenti ve evreni kapladı. Hiçbir ses duyulmuyordu. Şeytanın sözleri hafızamda dolaşırken yatağın kenarına iliştim. Şeytan mı? Hüküm mü? Duvar kâğıtlarını yırtabilecek kadar şiddetli bir ses? Orada oturduğum süre içinde kendimi pek de akıllı hissettiğimi söyleyemem. Hoş, şimdi bunları yazarken de öyle aman aman bir bilgelik gelmiş değil üzerime. Nasıl ki dün geceden kalma sidikli çarşaflar herşeyin utanç verici bir gerçek ile başlamış olduğunu söylüyorsa, bugünkü gün de, hükmün, ne kötü bir şaka ne de başarılı bir yalan olduğunu söylemekte.

Dünyanın en tuhaf zindanında tutsağım.

Beni yeni gerçekliğimin ayrımına vardıran sessizlik oldu. Sessizlik

öylesine katıksız ve açıktı ki anormalliğini hemen belli ediyordu. Sigaralı ciğerlerimden çıkan hırıltının dışında tek bir ses yoktu etrafta. Ne eve dönen sarhoşların kanıksanmış naraları, ne de yapayalnız bir taksinin motoru... Sesten yalıtılmış bir hücre bundan daha sessiz olamazdı. Hiç kıpırdamadan oturup, dakikaların ağır ağır ilerlemesini bekledim. Yeni bir sigara yaktım, çaktığım kibrit çöpünün kıvılcımı anormal bir gürültü çıkardı. Sanki bomba patlamıştı. İki nefes aldıktan sonra pencereye doğru ilerledim. Dışarıda tek bir canlı bile yoktu.

Saat yediye kadar serinkanlılığımı sürdürdümse de, yediden sonra paniğe kapılmaya başladım. Bu arada kahve ile bi paket sigarayı tüketmişim. İçki de bitmişti.

Tramvaylar, otobüsler, otomobiller yoktu ortalıkta. Kaldırımda tek bir insan bile görünmüyordu. Kendi kendime defalarca tekrarlamıştım: "Bu gün cumartesi Saron; *cumartesi*. Tatil günü, kimsenin acelesi yoktur. Her defasında da sözü şöyle bitirmiştim: "Allah kahretsin, her şeyin de bi sınırı olmalı!" Saat dokuza doğru kendimi kandırmanın bir yararı olmadığını anladım. Günışığı doğuda yükselmişti. Sokaklar hâlâ bomboş, hâlâ cansız, hâlâ hareketsizdi. Son derece ters bir durum vardı.

Şimdi saat gecenin dokuz buçuğu. Bütün gün kapı dışarı adım atmadım. Altımdaki dört kat bir ölüm sessizliği içinde. Eskimiş su borularının tıslamasını bile duymuyorum. Merdiven boşluğundaki tuvaleti de kimse ziyaret etmedi.

Çıldırmak işten değil.

Sabah saatleri güç geçmişti ama gece yaklaştıkça her şeyin daha da güçleşeceğini seziyordum. Karanlık sessizliği daha da çekilmezleştiriyor, sanki tüm kent nefesini tutmuş gibi. Merdivenlerden yukarı çıkan ayak seslerini duymaktan korkuyorum.

2 Mart. O mutlak Pazar.

Dün gece içinde bulunduğum gibi bir durumda uykuya dalmanın mümkün olacağına asla inanamazdım. Her şeye rağmen uyuduğuma bakılırsa, ruhsal ve fiziksel yorgunluğumun bir sonucu olmalıydı bu. Dün bütün gün düşünceler öğüttüm kafamdaki değirmende. Bir değirmen taşı yavaş yavaş döndü, aynı soruların üzerinden defalarca geçti, öğütüp, un ufak etti. Sonra bu un beynimin bütün kıvrımlarına sıvaştı. Hatırladığım en son şey, artık aklımdan tek bir berrak düşünce bile geçiremediğim oldu.

Hayatımda yapmış olduğum en uzun yürüyüşten sonra fiziksel açıdan bitap düşmüştüm. Kilometrelerce yürümüş, marley döşeli stepleri aşıp, çıplak duvarlı ufuklara doğru yol almıştım. Odanın en ucuna her varışımda beyin özürlü bir askerin talimi gibi otoma-

tik bir biçimde geri dönüyordum. Gözyaşı yağmurlarına dalıp çıkmaktaydım elimde olmaksızın. Evet ağladım. Göz pınarlarımda yaş tükenene dek ağladım.

Ve sonra kol saatimi masanın kenarına çarpıp parçaladım.

Uyandığımda kendimi odanın ortasında, yerde buldum. Gün ilerlemişti. Oda buz gibiydi, donuyordum, bacaklarım sızlıyordu. Ancak uyku –o yarım yamalak uyku hali bile– iyi gelmişti. Sessizlik karşısında paniğe kapılmadım.

Var oluşuma zorlama bir normallik kazandırmaya çalıştım: Elimi yüzümü yıkadım, temiz bir gömlek giyip, dişlerimi fırçaladım. Saçımı taradım. Gelen kaygı krizlerini önemsiz şeyleri – örneğin içki fiyatları ya da bir atom savaşı tehlikesi gibi– düşünerek altettim.

Kapıdan dışarı çıkmak zorundaydım. Dün bütün gün kendimi tutmuştum, ama artık dayanamıyordum. Evin tuvaleti, binanın ikinci katı ile üçüncü katı arasındaki sahanlıktaydı.

Ne aşağı inerken, ne de tüm cesaretimi toplayıp ıslık çalarak odama çıkarken kimsenin saldırısına uğramadım. Bu iş kendime güvenimi artırmıştı biraz. Montumu giydim, iki de valium attım ağzıma. Ve dışarı, o Mutlak Pazar Gününe çıktım.

İlkbahar güneşi parlıyor, saçaklardan erimiş kar suları damlıyordu. Huzur içindeydi her şey. Kalbim çarparak, bana şimdi çok yabancıymış gibi görünen o bildik kent coğrafyasında gezinmeye başladım.

Kimse gelmedi.

Ben yürüdüm.

Çok garip saatler yaşıyordum. Hiç bir canlı kalmamıştı kentte. Mevsim her ne kadar, parklardaki, caddelerdeki ağaçların ölüp ölmediğini anlayabilmek için erkense de, bu ilkbahar yaprak ve çimene hasret kalacağımızı söylüyordu içimde bir ses. Bir zaman sonra kaygı yerini meraka bıraktı. Belleğimde bir önceki günün korkunç anıları hâlâ tazeliğini koruduğundan, zihni durumumdaki her türlü değişimi memnuniyetle karşılamaktaydım.

Yahu neydi bu?

Nereye gitmişti herkes?
Bir tabureye oturdum, paketi silkeleyip son sigaramı çıkardım.
Göğsümden gelen hırıltı beni ürküttü.

Şeytan otuz bir günden söz etmişti. Müteakkiben, ölüm. Bu sözlerden kuşkulanmam için hiçbir neden yok artık. Hükme inanıyorum... Cezaya inanıyorum. Yalnız hayata da inanmak istiyorum. Aslında ölüme inanmak daha kolay, insanın daha bir yakınında çünkü... Ölüm, kuşku ve inanç'tan bağımsız olarak, bir jilet tutacak kadar güce sahip her bileğe hizmet verme arzusu içinde bekler durur, orada, öylece... Ama ya hayat!

Hayat seçilebilmeli. *Seçme özgürlüğü.* Tuvale sürülecek renkleri seçme hakkı. Hangi parçacıkların, adına "gerçek" denilen yapboz bulmacaya ait olduğunu belirleme imkânı.

İnsanların ortadan kaybolmasıyla bütün bunlar benim elimden alınmış oluyordu. Çünkü bulmacadaki en gerekli parçacıklar, kendi kendilerine düşünen ve sıraları geldiğinde *beni* kendi gerçekliklerinin, kendi dünyalarının bir bölümü olarak seçen diğer insanlardı. *İşte bunu* keşfetmek bir ömür artı bir günümü aldı.

Bugün kat ettiğim mesafe, dün yaptığım uzun yürüyüşe epey fark atar sanırım. Ama bugün, döşemeler yerine asfaltı eskittim adımlarımla. Nereye gittiğimi bilmeden caddeleri bi yukarı bi aşağı arşınladım. Saatler sonra, kent merkezinde daireler çizerek dolaşmış olduğumun farkına vardım. Bunu anladığımda yola çıkmış olduğum noktadan –üç yıldır evimin kapısı olan o iki kanatlı kahverengi cümlekapısından– üç sokak ötede bulunmaktaydım. Çocukluğumda okuduğum kitaplardaki ormanlarda kaybolmuş kâşifleri hatırlattı bu bana.

Civardaki en yüksek binayı –caddenin karşı tarafındaki gri renkli işhanını– hedef aldım. Son iki günde attığım ilk bilinçli adımlarla giriş kapısına yöneldim. Kapı açıktı. Merdivenleri Amerikan polisiyelerinde binaların tepesindeki teraslara çıkılan kapılara benzer demir bir kapıyla yüzyüze gelene dek tırmandım.

Hani, Mafya'dan bir gangster kahramanın peşindedir de, sinema salonundakiler nefeslerini tutmuşlar, iyi adamın kaderini tayin edecek bir şekilde kapının koluna asılmasını izlemektedirler.

Kapı hiç ses çıkarmadan dışarı doğru açıldı. Ardımdaki görünmez seyircilerin rahatlamış bir şekilde iç geçirdiklerini mi duydum ne? Belki de bana öyle gelmiştir. Hüsnükuruntu!

Karşıma, eğik çatıya gömülmüş dörtköşe bir balkon çıktı. Balkonun ön tarafında, bir metre kadar yükseklikte galvanize metal borulardan yapılmış parmaklık vardı. Birileri parmaklıklara birkaç kasa çiçeklik asmıştı ama, içlerine çiçek dikilmiş olduğuna dair hiçbir ize rastlanmıyordu. Toprağı kara ve hiç ellenmemişti, hatta buz tabakasının kalıntıları görünüyordu. İşte Oslo –daha doğrusu bir zamanlar Oslo adı verilmiş kent– karşımdaydı. Şimdi şurada durmuş, çevredeki tek hayat belirtisinin kendi yürek atışlarım olduğunu bilen biri olarak anladım ki, bu ad ölüp gitmişti. Yahut da bir zamanlar burada yaşamış olanlar bu adı beraberlerinde alıp uzak sahillere götürmüşlerdi. Ben de kente yeni bir ad verdim: Kent.

Bu çatı katına çıkmayı *amaçlamış* olmam beni şaşırttı. Zira son birkaç saattir yapmış olduğum şeylerden hiçbiri belirli bir düşünce ya da istem sonucu yapılmış eylemler değildi. Paranoyak bir halde tuvaletlere girip çıkmış, zorunlu yarım kiloları atmıştım. Ancak *istem* değil, ihtiyaçtı orada söz konusu olan.

Şimdi yaptığım ise farklı bir şeydi. Dairesel döngümü birdenbire ve sakin bir şekilde kesip, caddedeki en yüksek binayı bulmuş ve kararlı adımlarla bu binaya tırmanmıştım.

Yalnız, duvarı göremiyordum. Gözlerimle doğuyu, batıyı, kuzey ve güneyi taradım. Ancak bana hapishane duvarını hatırlatan hiçbir şey çarpmadı gözüme.

İşte o zaman yargıcın sözlerini hatırladım. "Duvarı nereye inşa edeceğine sen karar ver, ya dünyayı sınırla ya da bırak olduğu gibi kalsın." Duvar, o içinden geçilemeyen, kaçması imkânsız duvar, dışarda bir yerlerde gizlenmiş bulunan insanlarla aramdaki mesafenin ta kendisi olmalıydı.

Boşluğun, *benim* boşluğumun gerisinde!

Ona doğru bir kilometre yol da alsam, yerimde de saysam sonuç aynıydı. Hücrem kaçışa ve dış dünyadan görüşmecilere

karşı emniyete alınmıştı. Gardiyan ise yüreğimde yaşıyordu. Kim bilir belki dışarda birisi vardı, elinde sigara ve dergilerle ziyarete gelmiş...

Kendimi kent merkezine hapsetmeye karar verdim. Böylece bir otomobil çalıp, özgürlüğe açılan Drammensveien caddesine çıkabileceğimin düşünü kurmaktan kurtulmuş oluyordum. Ruh halim her zaman bi tuhaftır zaten... Hayalperestim. Şimdi ise kendime karşı daha disiplinli davranmak ihtiyacını hissediyordum. Eve dönerken tekele uğrayıp kendime bir şişe konyak ile çeyrek şişe bitter aldım. Parasını da *ödedim.*

Saat 23.00

Hemen hemen konyağın yarısına gelmiş, küçük bitter şişesinin de dibini bulmuştum. Bu günü boğazımdam geçirmek çok güç gelmişti bana, hele hazmetmek!.. Şimdi yine deniyordum işte. Alkol gibi içimi kavuruyordu. Galiba yarınki akşamdan kalmalığımın sebebi içki olmayacak.

Günü pek çok açıdan yaman geçirmiştim. Dışarı çıkma fobisi ile başlamıştı ilkin. Aslında bu pek yeni bi şey değildi, haftalarca süren içki fasıllarından sonra buna benzer şeyler yaşamıştım. Sabah saatlerini düşündüğümde kendime ve bu dört duvara karşı dürüst olarak itiraf etmeliyim ki, nihayet dışarı çıkma cesaretini bulup da kendimi sokağa attıktan ve çöllerde gezinmeye başladıktan sonra daha da kötüleştiğimi hissetmiştim. Tüm kuruntularımın doğrulanmış olmasıydı acı veren. Aslında bu durum da –yani çevrenin ruhuma pek de iyi gelmemesi– bana oldukça aşinaydı. Dışardaki mutlak sessizlik beni hem korkutuyor hem de merakımı artırıyordu. Tabii ki, galerideki tüm portreleri kimin, neyin çalıp götürmüş olduğu üzerine de kafa yoruyordum. Her şeye rağmen, geçmişte alkolün neden olduğu paranoyalarıma yaslanmak konusunda belli bir deneyimim vardı ne de olsa... Hayır, çok daha da beterdi bu duvarı –sözgelimi içime, içimdeki salonlara ve karanlık odalara çevirmedikçe netlikle odaklamanın imkânsız olduğu bu duvarı– görmek. Çok, çok daha beter.

İçimdeki zihni duvar yıkılmakta, harabeleri kent merkezine taş taş üstüne yığılmış. Korkuyorum, yalnızım ve korkuyorum. İnsanlar beni terk ettiler.

3 Mart Pazartesi, köpegin altında bir hafta

Bugünü ve kaçınılmaz bir biçimde içine düştüğüm durumu betimlemeye girişmeden önce, geri dönüp, zamana bir göz atmam gerekecek.Tarihi çoktan unutuldu ama, İlse'ye seslenişi içimde işitmezden epey önce bir zaman olmalıydı. O zamanlar İlse henüz doğmamış bir hasretti.

Güneydeki bir sahil kentinden olan ayyaş büyükbabam bir keresinde şöyle demişti: "Sülalemizin geldiği kente, geri zekâlılar yeni bir isim vermişler. Bu ismi ağzıma bile almam ben! Ancak şunu bil ki, arkadaşlarla aramızda o kente hep 'Küçük Berlin' demişizdir biz. 'Küçük Berlin' iyi bi isim." Sonra içkisinden okkalı bir

yudum alıp, feylesofça bakışlarla duvarları süzmüştü. O zamanlar büyükbabam duvarlarında pek de seyredilecek bir şeylerin bulunmadığı Kroghen alkolikler evinde kalıyordu. Ancak içki iptilasından gelen hezeyanlar geçirdiğinden, bu dünyadaki sefilliklerden daha da fazlası görünmekteydi onun gözlerine. Bu laflardan pek bir şey anlamamış da olsam, o günden sonra, büyükbabam yanımdayken hep "Berlinli" diye çağırıldım. Yapacak bi şi yoktu.

Bu "Berlinli" ismi yavaş yavaş kök salmaya ve benim gerçekliğimi belirlemeye başlamıştı. Yavaş yavaş kendimi bir Berlinli olarak görüyordum –her ne demekse bu. Ben şimdi neye inanacaktım? Moruk alkolden yarı çıldırmıştı zaten. Ancak gerçek, çömlekçi sırı gibi sarmalıyordu beni. "Berlinli!" Dedim kendi kendime. "Allahın belası Berlinli!" Sonunda çok doğal gelmeye başladı bu bana. Derken bi tokat patladı bir gecenin geç vakti. Ansızın, hiç habersiz... Karanlık dört bir yandan çöktü üstüme: Bilinçsizce gezindim, durdum, sokaktaydım, evden bir hayli uzaklaşmıştım. Etrafıma bakmadan yürümeye devam ettim. Göğsümde tuhaf bir boşluk vardı.

Buz tutmuş asfalt boyunca, çift sıra kötek yermişçesine sendeleyerek yürüyüşümden tek aklımda kalan, ay oldu. Ay, gökyüzünde gülümseyen o gaddar kadın. Ve ay, sözleri yüksek apartmanları bodrumlarına kadar sarsan kahkahalarla kesilerken şöyle diyordu: Kendi şansızlığının demirci ustasısın sen... Kaderinin anasısın... Git ve utanç içinde doğur –doğur; sille tokat büyüyecek ve aynaya en ucuz yalanları havlayacak olan köpeği.

Daha önce ay kulağıma tek bir söz bile söylememiş olduğundan, doğaldır ki çok korkmuştum. Benimle Hans Nielsen Hauge* arasındaki benzerlikleri düşündüm. Sonra asfaltta sürte sürte, kenti arşınladım. Ay kahkalar atıyordu. Fasılasız.

Daha sonra anladım ki, kendimi dışarıya kilitlemiştim. Elbette, bu bir evhamdı. Bunu ben de biliyordum, ama o sırada kendimle akıllı uslu konuşacak halde de değildim. O yüzden acı bir gerçek olarak kabullendim bunu. Kendimi dışarıya kilitlemiştim. Vakit bir gece yarısı, aylardan ocaktı. Sıfırın altında on dereceden

---

* 1771-1824 yılları arasında yaşamış ve kilisenin otoritesine karşı çıkmış, hapse girmiş bir din adamı. (ç.n.)

başka bir refakatçim olmaksızın sokakta yürümek zorundaydım. Felaket.

Peygamberler acı çekerler. Bunu ilkokulda bellemiştik. Prin gözlerine ölümlülere görünmeyen şeyler görünür. Sıfırın altında on derecede de mi! Her şeyin bir haddi vardır, diyerek kendime ve kafamın içindeki köpek ceninine bir kovuk aradım.

Fredensborg Caddesi'nde bir kadın yaşar. Adı Loraine. Oraya gitmek istiyordum. Ancak tanrılar böyle bir boş yalvarışa kulaklarını tıkayıp, beni çılgın bir erkek ebeye gönderdiler. Tam 25 numaranın köşesini dönerken, sarhoş bir çığlık duydum. Birkaç saniye sonra adam tepeme binivermişti. Ceketimden çekiştiriyor ve abuk subuk konuşuyordu. Bir cüzzamlı! Karşı karşıyaydık. Ben gebeliğin halet-i ruhiyesi, o ise kara gözlerindeki alkolnoya ile! Ne istiyordu iblis? Leş gibi kokan ağzından aklı başında tek bir laf bile çıkmadı. Anlaşılmaz bir dilde ve sonu hep bbjjjjjjjj'la biten kelimelerle konuşuyordu. Buzda kafa üstü çakılmamak için bir deliye dayanarak yürüyecek kadar sarhoştu.

Zaman zaman, "gel"e benzer bir şeyler duyduğumu sanıyordum. Bu kelimeye inandım, çünkü benim açımdan bir ertelenme anlamı taşıyordu. Beni bir yere götürmek istediğine göre, en azından hemen oracıkta öldürmeyecek demekti.

Kaçmak aklımdan bile geçmiyordu. Kötü yürekli, ihtiyar bir tanrının tepelerde bir yerde oturup, ipleri oynattığına inanmıştım çünkü.

Evi köşebaşındaydı. Bir kapıdan girip, basamakları çıktık. Oldukça gıcır bir apartman dairesiydi bu. Koridor, mutfak, salon ve yatak odası. Yatak odasında Dag yatıyordu. Dag! Bu sevgili kulampara! Öylesine iyi yüreklidir ki, ne kadar yalvarırsan yalvar, kemeriyle seni bi güzel dövmeye ikna edemezsin onu. Dag çift kişilik yatağa uzanmış, masum masum uyuyordu. Tarifi imkânsız derecede rahatlamıştım. Kulaklarında çığlıklar atıp, Dag'ı uyanıkların dünyasına çektik.

Dag çok evcimen bir adamdır. Uyandıktan sonra bi fiske bile vurmamıza gerek kalmadan giyindi ve ocağa kahve koydu. Dag böyledir işte.

Kave ve esrar çubuğu.

Bu ibnelere gebe olduğumu şöyle ya da böyle bir biçimde anlatabilmiştim. Salya sümük zırlayarak babasının kim olduğunu bilmesem de, bir köpek taşıdığımı bildirdim. Belki de bir doberman. Bu bağlamda dinleyicilerden gelen birkaç kaba şakaya maruz kaldımsa da tınmadım, ne de olsa onlar da sık sık sapık muamelesi görüyordu. Tek söyleyebileceğim, hiçbir köpeği tanımıyor oluşumdu, tanısam bile kuyruk sallamanın da bi haddi vardır yani. İyice matiz olduktan sonra, gebeliğimin psikolojik olduğunu, belki de ay tarafından iğfal edilmiş olabileceğimi kavradılar. Ancak, bu ay meselesinin benim bir tahminimden ibaret olduğunu, elimde hiç bir kanıt bulunmadığını vurguladım sürekli. Sonra yelkenleri daha da indirip, herhangi birinin de vukuatı olabileceğini söyledim. Ve nihayet ayın asla bundan sorumlu tutulamayacağını bildirdim. Öylesine korkmuştum.

Dag bir valium hapı atıp, beni teskin etmeye çalıştı: "Sevgili çocuk, azıcık hafifmeşreplik ettin diye, günahkâr hissetme kendini! Yahu ben bi karı biliyorum Drammenli bi heriften gebe kalmıştı!"

Aman tanrım, ne teselli! Ağlamaya başladım. Geri planda Dag'ın sevgilisi kendini erkek ebe ilan etmiş, sezaryen ameliyatını gerçekleştirmek üzere bıçağa davranmıştı. Ve kendince çocuk da kellemin içindeydi! Allahtan öylesine sarhoştu ki bıçağı elinden alıp, yatağa götürmek çocuk oyuncağı gibi geldi.

Dag'ın anlayışlı yaklaşımları saatler sürdü. Önce pikaba gürültülü, duygusuz bi plak koydu, sonra beni divana yatırdı. Kendi de koltuğa oturup, elimi ellerinin arasına aldı.

Gece boyunca gebelik ve doğumla ilgili fıkralar anlattı bana. Ona sonsuz minnet borçluyum. Saçma sapan fıkralar birbirini izleyedursun, içimde sınırsız bir kayıtsızlık duymaya başlamıştım. Şakaklarımın gerisinde büyümekte olan cenine de boşverdim, babasına da!

Ertesi gün uyandığımda, dudaklarımda yumuşak, anaç bir gülümseme vardı. Tuhaf bir şekilde bu mecburi gebelikten sevinç duyduğumu hissettim. Bir şeyi taşıyıp, gün ışığına çıkaracaktım!

Yeni güne bir göz atmak üzere çıktığımda, kafamın her saniye biraz daha büyümekte olduğunu ve "o" güne kadar da büyümeye

devam edeceğini bilmenin mutluluğunu hissettim. Şimdi gebe ve biraz da kafası karışık biri olarak, eski adımı "Berlinli" ile değiştirmek çok doğal geliyordu bana. Pasaportumu bir serseriye verdim, gitti.

"Berlinli" ne demekti? Kalbinde boydan boya bir ağlama duvarı bulunan bir insandan başka bir şey düşündürmüyordu bu söz bana. Bunun tasdiki, analık romantizmimi frenledi biraz. Kendi kendime dedim ki: İşbu gidişat, evladım Berlinli, doğru itlerin önüne atar seni!

Ve tastamam da öyle oldu.

Aradan bir hafta geçtikten sonra, benim deliliğimi ve gebeliğimi teyit eden o av köpeği ile karşılaştım. Kaderden kaçılmaz.

Kaffistova'da bir masanın altında yatıyordu.Yolu Rosenkrantz Caddesi'ndeki Kaffistova'ya düşmüş olan herkes, buranın nasıl bir yer olduğunu bilir. Tek kelimeyle korkunçtur! Olumlu hiçbir yanı yoktur Kaffistova'nın. Bi kere, kave, kibarcası "kah–ve", kaygı ve diyare başlatır insanda. Hadi buna katlanılır diyelim. Ya salon duvarları... O ne renk öyle... *Türkuvaz duvarlar*. Ya garsonları! Her müşteriyi potansiyel bir pedofil ya da nekrofilmiş gibi görürler. Paranın üstünü kafana çalarlar.

Ama şimdi önemli olan, köpek... Av köpeği. Plastik örtülü masanın altına uzanmış bana bakıyordu. Ben de ona baktım. Masanın üstünde üç adam jambonlu sandviçlerini atıştırıyorlardı, ancak biz onlara aldırmadık. Başka hiçbir şeyin anlamı yokmuş gibi –ki öyleydi de zaten– birbirimizi süzüyorduk. Karşılıklı dalıp gitmiştik. Orta yaşlı köpeğin tüyleri alacalı kahverengiydi. Kıpırtısız yatıyor, kuyruğunu sırf kibarlık olsun diye bile oynatmıyordu. Ben de, bakışlarımızın birbirinde odaklandığı andan itibaren ne tütün paketine, ne de kahve fincanına dokunmuştum. Bana sonsuzmuş kadar uzun gelen bu bakışmadan sonra uzakta bir ışık görür gibi oldum. Sonra her şey allak bullak oldu.

Köpek yalnızca kendi ırkından olanların kokusunu aldığı zamanlardaki bakışıyla süzmekteydi beni! Ayın kehaneti doğru çıkmıştı! İşte buracıkta, utanç içinde, doğurmuştum. Berlinli av köpeğini doğurmuştum. Hiçbir şey düşünemiyordum, şaşkınlıktan havlamamak için zor tutuyordum kendimi. Köpeği okşayarak bu

seansı yarıda kesmeye çalışan sarhoş bir gerzek, köpeğin yaptığı hamle sonucu taş zemine çakıldı. Adam utançla yerine döndü ve gazetesinin ardına gizlendi. Köpeğin sahibi, "Biraz huzursuz da bugünlerde! Geçen sonbaharda avı gittiğimizde neredeyse kör gibiydi" diye bir şeyler geveliyordu.. Masadaki ikinci adam "Eeee, kuş yakalayabildi mi bari, haa?" demez mi!

Gebertebilirdim onu!

Elimden geleni ardıma da koymadım zaten. Ancak imdada polis ve psikolojik sağlık hizmetleri yetişti.

Bunlar çok zaman önce olan şeyler. Bu hikâyeden söz etmemin sebebi, delilik ile gerçeklik arasındaki görünür bir sınır çizebilmek. Şu köpek meselesi... Köpek yeniden benim içime girmişti! Ya da, bırakın dosdoğrusunu diyeyim size: Ben bir posta, dört ayağa ve buz gibi bir buruna kavuştum. Ölmeme gerek kalmadan, bir köpek olarak yeniden yaratıldım. İnanılır gibi değil. Bi sabah uyandım ve hırlamaya başladım!

Bu bir felaketti. Hiçbir şeyi kavrayamadığım ilk dakikalarda, korkudan bayılacak gibiydim. Giderek daha fazla strese giriyor, daha da panikliyor, patlamış gözlerle, ağzımdan köpükler saçarak geziniyordum odada. Ayaklarım birbirine dolanıyordu. Dört ayağı uyum içinde hareket ettirmekten ne anlarım ben? Sağa sola çarpmaktan her tarafım bere içinde kalmıştı. Şöyle düşündüm:

"Tanrım, beni bu kâbustan kurtar! Beni köpek hayatından kurtar! Ellerinde şimşek ve ateşten mızraklarıyla meleklerini gönder! Bu delilikten kurtar beni!" Delilik mi? Hayır, delirmiş olsaydım, bir çıkış yolu, bir can simidi bulunurdu bir yerlerde. En azından güven telkin eden bir doktor, sesinde ikna edici bir tınıyla, gerçeğin doğru bir yorumunu vaaz eylerdi. Ama, ya hiç kimsenin yaşamadığı bir kentte? Bütün ahlak kurallarının ve değer ölçülerinin silinmiş olduğu böyle bir kentte, karşına çıkan bütün izlenimler, sana gerçek ve normalmiş gibi gelecektir. Her tarafta ölüm ve boşluğun hüküm sürdüğü böyle bir yere ömür boyu sürgüne gönderilen biri için yalnızca tek bir resim gerçeğin ölçüsü işlevini görür: Aynaya yansıyan kendi resmi! Bu da bilirsin ki bir çarpıt-

madır. Panik hali çok geçmeden yerini apatiye bıraktı. Mücadeleden vazgeçtim. Divana uzandım ve boşladım her şeyi. Uykuya dalmış olmalıyım ki, köpeklerin nasıl rüyalar gördüklerini öğrenmiş olarak uyandım. Köpek rüyaları bir çeşit geometrik yolculuk gibi... Açılar, formüller ve sürekli değişen renk ve hacimler arasında yapılan bir yolculuk. Ama yine de soyut bir olay değil. Olup biten hep somut değer yargılarına, sevdiklerimiz, sevmediklerimiz, benimsediklerimiz, reddettiklerimize dair. Ancak, nedeni bilinmeksizin sempati de duyulabilir, nefret de. Aslında çok spontan gibi de hissedilse, bence çok daha mecburi bir durum var burada. İçindeki kukla dansı bir insandakinden çok daha fazla. Bence bu önemli işte.

Yazmak bir cehennem. Sözcükler kurşun kadar ağır. Ama yine de boşveremiyorum bir türlü. İnsan olarak var olmak ile aramda tek bir bağlantı kaldı, o da yazmak. Kaleme her yaklaşışımda ön ayaklarım insan ellerine dönüşüyor. Küçücük, yumuşacık çocuk elleri. Bu ellerin ne zaman farkına varsam, utancımdan boğuk bir çığlık atıyorum. Görüntümün ne kadar sapık bir hal aldığını düşünüyorum. Sanki tüm eşyalar, duvarlar, tavan, döşeme "iğrenç", "feci", "dayanılmaz" diye bağırışmakta.

Konuşmayan bir tek ayna var.

En kötüsü de bu zaten. Ayna bir dejenerasyonun görüntüsünü yansıtıyor, hem de hiç yorum yapmaksızın! Ayna ayna, söyle bana, kimdir benden güzel bu dünyada... Ve sonra *hırrrlıyorum!*

Artık günlerin hesabını şaşırdım, her geçen dakika acı bir sonsuzluk gibi... Gündüzleri aklıma getirmeye tahammülüm yok. Geceleriyse hiç sormayın. Kaldığım daireden dışarı çıktım bir zaman sonra. Hava aydınlık mıydı, yoksa karanlık mı, bilemeyeceğim. Yalnızca merdivenlerden inip dışarıya çıktığımı hatırlıyorum. Kapının ardımdan kapandığını işitmek biraz canımı sıkmıştı. Emniyette olduğum tek yer ile aramdaki bağlantı da böylece kesilmiş oluyordu. Kilitli kapıları açmak bir köpeğin –hele benim gibi ön ayaklarını doğru dürüst denetleyemeyen bir köpeğin– becerebileceği bir şey değil tabii. Kentte düşmanlarım var. Sayıları çok ol-

masa da yine de buradalar. Üstelik onların görüntüleri de yok. Görünmez düşmanlar.

Karnımı doyurmalıydım değil mi? Yani kursağımdan geçecek bir şeyler bulmalıydım. Açlıktan gebermek üzereydim. Bağırsaklarım çığlıklar atıyor, midemde gökgürlüyordu.

Çöp tenekelerinin dizilmiş olduğu bir arka sokağa doğru seyirttim. Şansım yardım ederse tenekelerden birini devirebilir, et ve patates artıkları ile küflenmiş ekmek kabukları bulabilirim diye düşünüyordum. Uyuz sırtımı tenekelerden birine dayadım ve gözlerimde şimşekler çakıncaya dek ittim, ittim. Sonunda başarmıştım, teneke gümbürtüyle kaldırım taşlarının üzerine yıkıldı. Ve siz şu şansa bakın ki, tenekenin içinde birkaç sosis kalıntısı ile bir kemikli et buldum. Açlıktan kriz geçirmekteydim ve sosis parçasına doğru tam bir hamle yapmıştım ki, sırtıma esaslı bir tekme indi. Paramparça olduğumu hissettim. Ancak içimdeki yok edilmek korkusu, öfke ile karışmıştı. Tekme beni dosdoğru sokağın karşı kaldırımındaki duvara doğru fırlattı. Çektiğim tarifsiz acılara rağmen mücadele etmeye hazırlandım. Dişlerimi gıcırdattım, göğsümü öne çıkardım ve hırladım.

Oysa hırlanacak hiç kimse yoktu ortalıkta!

Gözlerimin önüne dişlerimi geçireceğim dolgun bir insan bacağı getirmiştim ama, sokak hâlâ benim geldiğim zamanki ıssızlığını koruyordu. Ortalıkta ne acımasız bir herif, ne de başkaca bir canlıya dair emare yoktu.

Koştum. Canımı kurtarmak için koştum. O arada nasıl olup da kemiği de yanımda götürebildiğimi bilmiyorum.

O günden sonra defalarcasını yaşadım böyle olayların. Tekmelendim, sopalandım. Ama hiçbir canlıya da rastlamadım. Gördüğüm kötü muamelenin nereden nasıl geleceği beli olmuyordu, yani demek istediğim o ki, şiddet hareketleri belli bir duruma ve yere bağlı şeyler değildiler. En az beklediğim zamanlarda tekmeler yiyordum. Seyrek de olsa Tanrım, nasıl da canımı acıtıyorlardı. Kaburgalarımdan pek çoğu kırılmış olmalıydı ki, nefes alırken acı çekiyordum.

Kemik. Kemikli et. Bir köpeğin hayatında da sevinçli anlar vardır. Eskiden beri kemik çiğneyen köpeklere hayrandım. Çene kemiklerindeki ve dişlerindeki acı kuvveti, kemiği un ufak edişlerini, korku dolu bir keyifle seyrederdim. Kemik, köpeğin ağzının içinde gevelenip, yutulmaya hazır hale gelen beyazımsı sarı bir hamura dönüştüğünde, ancak biraz olsun anlayabileceğim bir sevinç anına tanık olduğumu bilirdim.

Şimdi anlıyorum artık. Şimdi bu sevinci –ki aslında sevinç değil, saldırganlığın içgüdüsel boşalımı demek gerekir buna– anlıyorum. Kemiğin kendi çene kuvveti karşısında ezilişini hissetmek bir boşalım, bir zevktir. İşte o zaman bir başka hayvanın en iç noktasına kadar nüfuz edebilmişsin demektir. Bütün memeli hayvanların en gizli hazinesidir kemik iliği. Kan dokuları burada üretilmektedir.

Kemik çiğnemek bir iletişim biçimidir, hayatta en sahici olan, en içteki ile bir telefon görüşmesi...

Doymak için değil, daha az yalnız olmak için. Ölü bir kentte pis bir köpeğe bu da yeter.

İlik. En içteki.

Görmüş geçirmiş olduğu şeyler iliğine işlemiştir hayvanın, aç itler bunları serbestçe yorumlasın diye. İliği emmek tarihi akaşa* romanlarını okumaya benzer. Kim ve ne olduğundan bir an bile kuşku duymazsın. Kendimi yeni bir yaratık olarak benimsememi kolaylaştırdı bu. "Hayvan!" Dedim kendi kendime. "Sen bir hayvansın! Başka herhangi bir şey kadar normal bu."

Her ne kadar ilk saatleri bir ışık yılı kadar uzun sürdüyse de, gece ve gündüz hesabına vurulduğunda, üç dört günü aşmamıştır köpek hayatına uyum sağlamam. Şimdi hava kararmakta. Dördüncü veya beşinci gece olmalı bu. Pek emin değilim. Tarihleri aklımda tutamıyorum şu sıralar.

Fakat şimdi gece. Gece olduğunu biliyorum. Geceler keskin kokar. Havayı bu kadar çeşitli kokularla bezeyen bahar mevsimi olmalı. Daha martın başlarındayız ama, hava ısınmaya başladı bile. Isınan havayla birlikte kokular yükseliyor, keskinleşiyor. Bunun böyle olduğunu biliyorum. Bu bilgi benim içimde, sanırım

* İnsanlığın tüm kültürel birikimlerinin bir araya getirildiği bir tür mitik yer. (ç.n.)

kolektif bir köpek belleği bana bunun böyle olduğunu söylüyor. İlkbahar böyle kokar. İşte bu kadar.

Bazen Oscars Caddesi'nde bir merdiven altında uyuyordum. Bir bahçede bulduğum birkaç çuval ile bir barınak kurmuştum kendime. Bir saray değilse bile, gece ayazından koruyan kuytu bir köşe.

Uykuya dalmazdan önce, yatıp felsefe yaparım. En çok da geçmişi, insan olarak yaşadığım hayatımı düşünürüm. Saron'un postuna bürünmüş olarak yaşadığım hayat. Çok yakın bir zaman öncesine kadar ben olan bu insan, her aklıma geldiğinde kalbim küt küt çarpmaya başlar. Nereye kayboldu? Nereye kayboldu görüntüsü o adamın? Görüntüler yok olmaz. Görüntüler enerji gibidir. Bir görüntü bir diğerine dönüşür. Görüntüler asla yok olmaz. Hiç yok olmayan şeyler de gerçeklerdir.

Sanırım Saron'un görüntüsü parçalara ayrıştı. En iyi günlerini çoktan geride bırakmış sarılı kahverengili bir köpeğe dönüştü. Tüyleri dökülmüş, burnu sürekli akan bir köpeğe. Dünyaya yeniden bir köpek yavrusu olarak gelecek kadar bile kuvvet yokmuş, Saron'un görüntüsünde. Ben ihtiyarım. Saron da hep ihtiyardı.

Ama geçmişten pişmanlık duymuyorum. Bizim uygarlığımızda hiç kimse çok erken yaşlanmış olmakla itham edilemez. Yirminci yüzyılda hızla ateş almakta fitiller ve kalplerimizde yatıyor bombalar.

Uzaklarda, atalarımın bir zamanlar koştuğu steplerde, başka devirlere, başka tempolara ait köpek havlamaları duyuyorum. Bir dişi köpek aya karşı uluyor.

Ne hazin bir ses!

Ben hâlâ içimde Saron'un hayatından anıları taşıyorum. Saron'un, İlse'nin peşinde, iliğin peşinde cüretkârca koşuşunu hissediyorum hâlâ.

Ve bir köpek için doğal sayılamayacak kadar müsamahalıyım insanlara karşı.

Bana köpek insanın en iyi dostudur demeyin şimdi. İnsanlara karşı hoşgörülüyüm derken, içimde bağımlılık ve sadakatten çok

daha başka duygular titreşmekte. Köpek efendi istemezdi, efendi köpeğin dünyasını yıkmasaydı eğer. İşte o zaman, yani bir zorunluluk sonucunda ortaya çıkıyor sadakat. Bu oyunda da sevgiye pek fazla yer yok. Hayatı boyunca taşıdığı o *sorumluluk* yüzünden hoşgörülüyüm insana karşı. Sorumlulukların en ağırı, yani *zihnin* sorumluluğu. Zihin ağır bir konu. Ben bunu şimdi her zamankinden daha iyi anlıyorum, çünkü köpek yüreğim kendi zihnimi ciddiye almaktan muaf tutuyor beni. Düşünme, benim için can sıkıntısından kaçışın bir yolu; ama insan, kendi beyni tarafından daima dağları aşmaya, daima görüntüleri evirip çevirerek onların kimin ve neyin tarafından yaratıldığını bulmaya çalışmaya hüküm giymiştir. İnsan daima ve her durumda Tanrıyı aramaya mahkûmdur!

Bu da, yiyecek peşinde koşmaya mahkûm olmaktan çok daha meşakkatli bir kader. Bir ikili var oluş. Saron ile görüntüler arasında bir evren vardı. Hayat tohumlarına yeşermesi için çok güç koşullar sunan buz gibi bir evren. En fazla kimin cefa çektiğini sormayın bana! "Saron mu yoksa etrafındaki görüntüler mi?" Ben yalnızca ölmekte olan, çocukelli bir köpeğim ve beynimin kıvrımlarında binlerce görüntü var... Hayatı oluşturan yalanlar ve gerçekler ağı konusunda öyle az şey biliyorum ki. Bildiğim az bir şeyi de unutmak istiyorum. İyi geceler dünya. Çimenlerde tanıdık ayak sesleri işitiyorum. Birisi hafif bir ıslık çalıyor.

Çember. Ateş çemberi.

Yorgun köpek yüreğimin derinliklerinde almış olduğum terbiye yatıyor:

Hadi atla bakalım!

*Getsemani bahçesinde üç hafta ve bir gün**

Üç hafta ve bir gün, burada, servi ağaçlarının altındaki büyük mermer taşın üzerinde oturdu. Tamı tamına üç haftadan ziyade! Nereden geldiğini kimse ne biliyor, ne de merak ediyordu! Yalnız bir adamdı, tıpkı bizim bura halkının çokça gördüğü cinsten. Besbelli, uzun yoldan gelmişti. Tabanları güneşten kavrulmuş, köy

* **Getsemani bahçesi:** İncil'de İsa'nın uğradığı ihanet sonucu tutuklandığı yer olarak belirtilir. Müritleriyle birlikte Getsemani bahçesine gelen İsa burada dua eder. Duasını bitirdikten sonra müritlerine "Hâlâ uyuyor musunuz, yeter, vakit geldi. İşte insanoğlu günahkârların eline veriliyor. Kalkın gidelim, beni ele veren geldi" der. İsa'yı ele veren Yahuda "Kimi öpersem, İsa odur" diyerek İsa'yı askerlere tanıtmaya söz vermiştir. İsa kendisini öpmek üzere yanına gelen Yahuda'ya "Yahuda sen insanoğluna öperek mi ihanet ediyorsun?" diye sorar. Daha sonra askerler İsa'yı götürürler. (ç.n.)

yollarını tepmekten yarılmış, şişmişti. Giysileri dikenlerden paralanmış, rüzgârdan solmuştu.Yoksuldu, eski bir köpek postu atmıştı sırtına. Saçı, sakalı upuzun, yapağı gibiydi. Sanki kafatasının içini görmek istercesine devrilmiş gözlerinde, bir delinin ya da ölümün dehşetine kapılmış bir insanın bakışlarına benzer acayip bir parıltı vardı. Buralılar ilk günlerde, yani bizim için bir çeşit haber değeri taşıdığı günlerde onunla konuşmaya çalıştılarsa da, bildiğim kadarıyla o, hiç kimseyle konuşmadı. Bura halkı sevecendir. Ona su taşıdık, çoğumuzun yolu servilerin altındaki taşın oralara düştükçe meyve ve ekmek götürdük. Ama o dönüp de bakmadı bile. Nasıl hayatta kalabildiği bir muamma... O taşın yanından hiç ayrıldığını görmedim ben. Ancak konuştuğum insanların, mesela Romalı tüccar Tirus'un emrinde çalışan ve bu yüzden geceleri sık sık bahçeden geçen Jakob'un dediğine bakılırsa, el ayak çekildikten sonra yabancı oralarda gezinirmiş. Bazıları bahçede yabancının ayağını basmadığı tek bir yer bulunmadığını iddia ediyor. Benim, ülkenin diğer taraflarından buralara gelmiş yabancı gezginlere dair pek fazla bilgim yok, bu konuda bilgelik taslayacak yaşta değilim çünkü. Ancak yaşadığım süre boyunca epeycesini gördüm bunların. Yolu buralara düşen yalnız adamlar, geldikleri gibi kaybolurlar. Sanki bastıkları topraktan doğmuş gibi kir, toz içindedirler. Kimisine harami derler, kimisine peygamber, ancak hepsi de kirli, partal ve yorgundur. Ve de yapayalnız.

Ancak gelmiş geçmiş yalnızlardan hiçbirinin gözlerinde bu adamdaki kadar nihayetsiz bir hasretlik görmedim.

Servilerin altındaki mermer taşa oturmuş adam, burada üç hafta bir gün kalan adam...

Adam ortadan kaybolduktan sonra taşın dibinde otuz gümüş sikke bulundu.*

Kentte herkes buz kesti o gün. Fahişeler sikkeleri götürüp nehre attılar.

Su kana dönüştü.

---

* Hristiyan kültüründe, otuz gümüş sikke "kanlı para" adıyla da bilinir ve ihaneti, ahlaki çöküntüyü "satılmışlığı" ifade eden metafor olarak kullanılır. (ç.n.)